STRADA VIEŢII

1. Remember...

Noaptea, cu mantia ei neagră se aşternea încet-încet... Pe cer îşi făcuseră timid apariţia stelele, iar Regina Nopţii învăluia cu lumina ei palidă toată atmosfera... Într-un oraş din *Germania*, o tânără zveltă, înaltă, cu păr lung de culoarea spicelor de grâu, cu ochi verzi ca ai Pădurilor Virgine, mergea fără scop pe o stradă, ce nu era deloc prost luminată. Toamna îşi făcea simţită prezenţa prin aerul ei rece, pe care tânăra îl simţea prin pardesiul ei maro, elegant, dar cam subţire pentru vremea de-afară...

Dortmund, oraşul natal al lui **Anna Andersen**, fără vreo legătură cu celebrul Andersen, povestitorul, i se părea tinerei foarte anost. Mergea într-o direcţie necunoscută... În ciuda nopţii răcoroase ieşise din apartamentul ei mic să se plimbe. Simţea că se sufocă... Trebuia să insipre aerul de-afară... Rămăsese singură... Avea doar 27 de ani, dar i se părea că are mult mai mulţi...

Până în seara aceea de septembrie, care mai păstra din căldura lui august, dar care dădea aer rece serilor, viaţa ei păruse un adevărat amalgam de sentimente. Se aşeză pe o bancă dintr-un parc... Frunzele începuseră deja să cadă, aşternându-se într-un covor multicolor pe aleile pietruite ale parcului... Un orologiu vechi, aflat la capătul parcului bătea ora 8 într-un dăngăt ce i se părea ca o tânguire mută... Nu-i păsa de nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei...

Anna începuse să-şi rememoreze momente din trecutul ei... Îşi amintea de chipul blajin al mamei ei, **Gretta Andersen**, care avusese grijă de ea cum putuse mai bine. O ocrotise, îi călăuzise paşii în viaţă şi o dăduse la cea mai bună şcoală de Arte Plastice din orăşelul ei natal. Annei îi plăea foarte mult să sculpteze, să lucreze cu formaţiuni nedefinite de piatră, cărora, cu ajutorul mâinilor ei dibace, le dădea câte o formă... Mai îi plăcea să lucreze şi cu lut, modelându-l aşa cum îi venea ei cel mai bine... Încă-şi mai amintea ziua în care ea îşi expusese prima ei sculptură în facultate şi cât de mândră o privise mama ei... Pe atunci nu ştia că mama sa suferea de-o boală incurabilă, pentru care nu exista tratament...

Pentru Anna, mama sa fusese întregul ei Univers, căci tatăl murise la puţină vreme după naşterea sa şi nu-l cunoscuse niciodată... Acum, în seara aceea, când frunzele moarte se aşezau pe caldarâmul cel rece şi prăfuit, Anna îşi amintea de o zi fatidică... Împlinise de curând 20 de ani şi viaţa întreagă părea că i se aşterne sub picioare... Fusese o tânără precoce, cu o inteligenţă fantastică, un geniu, căci la 23 de ani avea să termine deja o facultate... Într-o seară de mai, luna în care ea îşi serbase ziua de naştere, primise un telefon de la spitalul din Dortmund...

Îşi amintea de parcă fusese ieri vocea unei asistente care o anunţa că boala mamei ei se agravase brusc, că fusese adusă de colegii de serviciu la spital şi că medicii încercaseră tot ce le stătuse omeneşte în puteri să-i amelioreze starea, dar nu reuşiseră mare lucru, iar Gretta mai avea doar câteva clipe până să se stingă din viaţă... Atunci nu înţelesese mare lucru. Închisese receptorul telefonului degrabă, aporape scăpându-l jos...

Îşi amintea că se îmbrăcase în grabă şi fugise într-un suflet către spital... Intrase în salonul unde era mama ei. Aceasta respira greu, dar când o văzuse pe ea, îi zâmbise stins...

„Îmi pare rău, copila mea ! Boala pe care o aveam de mult timp şi pe care am ascuns-o de tine, m-a răpus ! Îmi pare rău că te voi lăsa fără sprijin pe lumea aceasta, dar te voi veghea din cer. Voi râde la fiecare realizare a ta şi voi plânge odată cu tine la necaz ! Încearcă să fii puternică şi fără mine !” îi spusese atunci mama ei cu glasul stins. Îşi amintea că plânsese, urlase, se certase cu mama ei că nu-i spusese de boală şi că o părăsea în acel mod, tocmai atunci, dar că mama ei se stinsese cu zâmbetul pe buze, dându-i ei cea din urmă binecuvântare...

Îşi amintea cum îi făcuse o înmormântare restrânsă, cu ajutorul colegilor ei de muncă, o înmormântare la care nimeni nu spusese nimic, toată lumea plânsese în tăcere... Privise cu oroare şi durere nemărginită pământul care se pusese peste sicriul mamei sale şi abia cu greu se dezlipise de-acolo. Îşi urmase cursul vieţii ca o promisiune, un tribut pe care-l aducea mamei ei. Reuşise să-şi termine facultatea printre primii din grupa sa şi să-şi expună lucrările, luând bani frumoşi pe cele câteva pe care le vânduse...

La 25 de ani, cinci ani mai târziu după moartea mamei ei, îl cunoscuse pe el... **Franz Doneck** era cu doi ani mai mare decât ea. Era înalt, cu păr scurt negru ca pana corbului şi ochi albaştrii. Se cunoscuseră la o expoziţie de arte plastice, organizată de către nişte colegi de-ai ei din grupă. Se plăcuseră din primul moment şi ieşiseră împreună de mai multe ori, vorbind despre nimicuri, simţind amândoi că parcă erau făuţi unul pentru altul. Momentul când ea i se dăruise venise ca ceva firesc în viaţa ei şi fusese o zi importantă pentru ea. Apoi el o ceruse de soţie, lucru pe care ea îl acceptase fără să se gândească de două ori la asta, nici la faptul că Franz, la cei 27 de ani ai săi, era un avocat de succes... Îl iubea şi el o ibea şi asta era tot ceea ce contase pentru ea atunci...

Plănuiseră împreună momentul căsătoriei lor : în luna iulie, când el era liber, terminând un caz lung... În iunie, el plecase pentru a-şi susţine clientul care mutase procesul în oraşul Essen, aproape de Dortmund... Apoi, viaţa se încăpăţânase să-i dea o nouă lovitură : într-o altă seară primise un telefon de la mama lui Franz, care o chema de urgenţă la spitalul unde Anna îşi jurase că nu mai calcă, deoarece acolo murise mama ei. Crezând că i se întâmplase ceva mamei lui Franz sau tatălui acestuia, care erau ca nişte părinţi pentru ea, alergase într-un suflet la acel spital... Acolo, mama lui Franz îi spusese printre sughiţuri, lacrimi şi câteva leşinuri că băiatul ei nu mai era... Avusese un accident de maşină în timp ce se îndrepta spre casă. Scăpase de sub control volanul maşinii şi fusese transportat la spital foarte târziu, iar din cauza rănilor mult prea grave, ce nu fuseseră tratate la timp şi cu promptitudine, Franz murise...

Soarta se ambiţionase să-i fure din nou persoana iubită de lângă ea... Fusese o lovitură dură pentru Anna, mai dură decât aceea în urma căreia îşi pierduse mama... Nu putuse nici măcar să vină la înmormântare... N-ar mai fi putut suporta să mai vadă încă un sicriu coborându-se în pământul umed... Lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obrajii reci la aceste amintiri dureroase... Trecuseră 7 ani lungi de când murise mama ei şi alţi 2 ani de când murise Franz...

Anna îşi şterse lacrimile de pe obraji, se ridică de pe bancă şi porni să traverseze parcul pentru a se duce în cimitir...

2. Decizia

La vreo oră de mers distanţă de acel parc, se afla cimitirul. Lampi-pitic, luminau aleeile lui pietruite. Luna dădea un aspect sumbru mormintelor de piatră cu cruci mari. Anna trecu printre alei, oprindu-se la o piatră de mormânt pe care scria : *„Aici zace, fiul nostru mult iubit, pe care viaţa l-a răpit mult prea devreme..”*. Era mormântul lui Franz. Anna nu uitase să ia nişte flori în drumul ei spre cimitir. Puse micul buchet colorat în vasul de lângă marea cruce, se lăsă pe vine şi privi la fotografia încadrată de o ramă de pe acea cruce.

─ Dacă ar trece cineva pe-aici, ar crede că sunt nebună. Vorbesc cu o cruce. Par paranoică, zâmbi ea trist. Mâine mă duc să-mi iau rămas bun de la părinţii tăi, care ar fi devenit ai noştrii dacă ai mai fi trăit şi ne-am fi căsătorit. Am decis să-mi urmez destinul ! Vreau să lucrez la ceea ce-mi place mie cel mai mult ! Dar pentru asta m-am decis să plec din Dortmund. Poate şi din Germania, dar nu ştiu sigur încă. Dacă stau aici, imi voi aminti mereu de tine şi de mama şi voi fi tentată să dau înapoi, să nu mai fac nimic cu viaţa mea. Adio, Franz ! În sfârşit pot să-ţi spun adio după doi ani lungi fără tine alături de mine !...

Anna mângâie poza lui Franz, se ridică, parcurse alte alei şi ajunse la o un alt mormânt şi o altă cruce. Se opri în dreptul ei, puse un buchet de crini albi în vasul gol şi se lăsă pe vine. Acolo era mormântul mamei ei. Nu scria nimic nicăieri, doar numele mamei ei, data de naştere şi de deces al acesteia.

─ Mamă... începu ea. Mi-e încă dor de tine, dar nu o să abandonez ! O să-mi trăiesc viaţa cu intensitate până la capăt. Mi-am luat rămas bun de la Franz şi acum îmi iau rămas bun şi de la tine. Am să le fac a doua zi o vizită părinţilor lui Franz şi o să-i rog să mai aibă ei grijă şi de mormântul tău. Îmi pare rău că te părăsesc, dar simt că mă sufoc. Aş vrea să plec într-un loc unde să cunosc oameni noi, unde să fiu doar eu, singură. O necunoscută ce se luptă pentru pasiunea ei, sculptura. Am fost ciudată încă de mică. Îmi amintesc şi acum că-mi plăceau cărţile de istorie, de geografie sau cele despre civilizaţii. Mi-a plăcut întodeauna când îmi citeai despre *America*, ţara tuturor posibilităţilor, cum o numeai tu, în ciuda a tot ceea ce se întâmplă acolo. Poate am să mă duc în America sau poate în altă parte. Simt că nu-mi mai găsesc locul şi rostul aici în Germania. Pur şi simplu mă sufoc ! Ştiu că mă înţelegi, de acolo de sus de unde eşti ! Te voi purta cu mine în fiecare gând. Eşti cu mine în fiecare respiraţie a mea, în fiecare clipă a vieţii mele ! Adio, mamă !

O frunză moartă căzu peste crucea de piatră de la mormântul mamei ei, ca şi când, prin acea frunză picată, mama ei plângea şi ea de dureroasa despărţire. Anna plecă din cimitirul rece şi sumbru, ducându-se la apartamentul ei mic. Era trecut de 12 noaptea. Nu ştia când zburase timpul. Se simţea obosită şi se culcă, însă nu înainte de a mânca ceva în grabă.

A doua zi, Anna se sculă mai încrezătoare. Se simţea parcă eliberată de trecutul ei. După un duş de dimineaţă şi micul de jun încropit din te miri ce, ea se duse la casa

părinţilor lui Franz. Era într-o sâmbătă şi erau amândoi acasă. Sună la uşa casei şi îi deschise **Eliza,** sora mai mică a lui Franz. Eliza era o tânără de 22 de ani, cu păr lung şaten şi ochi verzi-albaştrii. Era studentă la Muzică.

— Bună, Anna ! O întâmpină ea veselă.

— Bună, Eliza. Părinţii tăi sunt acasă ?

— Da, în sufragerie. Să te conduc.

— Mulţumesc.

Eliza o conduse pe Anna în sufragerie. Acolo se aflau **Martha** şi **Fritz Doneck**, părinţii lui Franz.

— Bună aiua, îi salută Anna

— Anna ! Ce plăcere, zise doamna Doneck îmbrăţişând-o.

— Ia loc, o pofti Fritz, la rândul lui. Cu ce ocazie pe la noi ?

— Am venit să vă rog ceva. Nu am rude aici în Germania şi nici în altă parte. M-am decis să plec la New York, în America. Vreau să vă rog să vă mai ocupaţi şi de mormântul mamei mele şi să-mi vindeţi voi apartamentul. Eu o să plec cu o cursă chiar astă seară. Voi ajunge mâine dimineaţă acolo. Am închiriat deja un apartament prin telefon şi o să vă sun de îndată ce ajung şi fusul orar de aici îmi permite să vă dau telefon.

— Te-ai gândit bine la ceea ce vrei să faci ? o întrebă Martha.

— Nu ştiu ce voi face în New York. Probabil voi căuta ceva de muncă, acceptând ceea ce mi se oferă. Nu voi fi zgârcită tocmai acum. Dacă e să încep de jos, o voi face. Deocamdată ştiu că trebuie să plec din Germania. Mă sufoc aici ! Nu mă judecaţi pentru decizia luată.

— Nici nu o facem, îi răspunse Fritz. Nu uita că la noi eşti ca acasă.

— Nu voi uita. Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine !

Anna se despărţi de cei doi soţi Doneck şi de Eliza şi se duse la apartamentul său, unde îşi strânse toate lucrurile necesare, lăsându-le soţilor Doneck printr-un bilet instrucţiuni ce să facă cu restul. Plecă apoi spre staţia de autobuze, de unde urma să ia unul care o ducea spre aeroportul din Berlin. La staţie, o întâmpinară cei doi Doneck, iar Anna le dădu cheia de la apartamentul ei, pentru ca ei să-l poată vinde, apoi se urcă în autobuz. Lăsa în urmă Dortmundul, locul natal, Germania care devenise sufocantă pentru ea şi lua totul de la zero, iar noua ei viaţă începuse încă din acel autobuz.

3. De la capăt

Autobuzul Annei parcurgea străzile Germaniei spre aeroportul Berlin. După vreo două ore, ajunse la aeroport. Se dădu jos, îşi luă bagajul şi se îndreptă spre un ghişeu pentru a vedea la ce oră poate lua un avion spre New York. În seara aceea de sfârşit de septembrie, aeroportul era cam pustiu. La un ghişeu, o funcţionară drăguţă şi amabilă dădea informaţii clienţilor. Anna se aşeză la coada formată din cele trei persoane care erau în faţa ei, aşteptând să-i vină rândul. Când sosi şi rândul ei, o auzi pe funcţionară întrebând-o :

— Cu ce vă pot ajuta ?

— Bună seara. Acesta e paşaportul meu şi aş dori să ştiu dacă pot lua în seara asta un avion spre New York.

— Aşteptaţi puţin.

Anna o văzu pe funcţionară cum se uită în calculator şi apoi zice :

— Da. Mai este un loc liber la cursa de la ora 10^{00}. Doriţi un bilet ?

— Da, mulţumesc, zise Anna.

Funcţionara completă ceva apoi îi dădu biletul Annei, iar ea îl achită. Era de-abia ora 9^{00} când ajunsese în aeroport. Mai avea de aşteptat. Îşi cumpără o revistă, o hartă a New York-ului şi găsi un loc în sala de aşteptare. Anna ştia mai multe limbi străine, printre care şi engleza, deci nu-şi făcea probleme că nu o să se descurce cu vocabularul. Începu să răsfoiască revista, până ce auzi într-un microfon o voce care spunea :

— Pasagerii pentru cursa cu numărul 8734 spre New York, sunt rugaţi să se îndrepte spre poarta 786 !

Anna îşi luă trolerul şi se îndreptă spre poarta cu numărul anunţat. O altă funcţionară îi verifică biletul şi paşaportul şi-i ură zbor plăcut. Ajunse în avion, la clasa a II-a unde-şi luase biletul, căută numărul scaunului unde trebuia să stea şi încerca să-şi ocupe locul. Un bătrânel simpatic ocupa locul de la margine. Anna îl deranjă :

— Bună seara. Pot să mă aşez la fereastră ? Acolo am locul.

— Sigur, domnişoară.

— Mulţumesc.

— Singurică spre America ?

— Da, se poate spune şi aşa. Dumneavoastră ?

— Idem. Mă duc la nepoţii mei. O să mă întorc după sărbătorile de iarnă. Ei m-au invitat !

— Frumos.

— Cum de se face că sunteţi singură ?

— O poveste lungă şi tristă.

— Ah ! N-am ştiut. Mă scuzaţi că am întrebat !

Bătrânelul nu mai întrebă nimic. La câteva momente distanţă se auzi vocea căpitanului acelui zbor ce-şi îndemna pasagerii să îşi pună centurile de siguranţă, pentru că se pregăteau de decolare. Toată lumea ascultă şi după alte minute, avionul se afla deja în spaţiul aerian. Anna începu să cerceteze harta New York-ului cu mare atenţie, căutând pe ea strada unde îşi avea adresa noul ei apartament. Zborul avea să dureze câteva ore bune şi Anna închise ochii pentru a se odihni.

Aceeaşi voce a căpitanului o trezi din somn. Călătorii erau anunţaţi să-şi pună centurile, căci avionul urma să aterizeze pe aeroportul internaţional din New York. Anna se trezi, ridică „oblonul" de la geamul avionului şi privi un răsărit superb de soare din avion. Avionul se afla deasupra oceanului. Văzu Statuia Libertăţii, ridicându-se asemenea unui colos pe mica insulă, unde în trecut coloniştii erau sortaţi şi celor sănătoşi li se dădea voie să intre pe pământul liber. Privi apoi oraşul de sus cu întreaga pleiadă de zgârâie nori şi i se părea ciuntit. Era şi firesc, căci lipseau Cele Două Turnuri Gemene, ce fuseseră atâţia ani de zile simbolul New York-ului. În final, avionul ateriză pe pământ American.

4. În New York

Anna coborî din avion alături de ceilalţi pasageri. Un ghid le arăta calea pe care trebuiau să meargă până la intrarea în aeroport. Anna privi cu atenţie la ceilalţi pasageri : fiecare era aşteptat de o rudă, un prieten sau un iubit ori iubită, revederea fiind întotdeauna emoţionantă. Inspiră adânc noul aer, obişnuindu-se cu noua ei casă. Îşi potrivi de-abia în interiorul aeroportului ceasul după fusul orar de-acolo şi ieşi din aeroport.

Afară, un băiat al aeroportului îi chemă un taximetru şi ea spuse adresa la care doreşte să fie dusă. Maşina se lansă în traficul matinal al marii metropole, care era de-a dreptul infernal la acea oră. Pe geamul de la maşina în care se afla, Anna privea la clădirile imense din dreapta şi din stânga ei. Ar fi trebuit să scoată capul pe geam ca să se uite spre vârful uriaşilor aceia, dar nu o făcu, pentru că nu dorea să se trezească accidentată. Se mulţumea doar să le vadă atât de înalte cât permitea geamul taxiului.

Anna se gândea la acele clădiri înalte ca la nişte baobabi uriaşi care-şi înălţau trunchiurile de-a dreapta şi de-a stânga ei, iar ea era ceva mic, ce călătorea printre trunchiurile masive. Zâmbi în sinea sa, căci se gândise la sine ca la Gulliver în Ţara Uriaşilor. După vreo două-trei ore de mers pe străzile mai largi sau mai înguste ale New York-ului, taximetrul se opri în faţa unei clădiri, iar Anna înţelesese că ajunsese la destinaţie. Plăti taximetrul şi apoi coborî din el, luându-şi şi bagajul. Privi clădirea, la fel de uriaşă ca mai toate din acel cartier, dar incomparabila la înălţime cu giganţii din mijlocul New Yrok-ului. Acea clădire, unde ea-şi închiriase un apartament, era mai mică de înălţime. Intră înăuntru şi se îndreptă spre lift. Urcă la etajul 78, unde-şi avea apartamentul. Descuie uşa cu ajutorul cheilor ce le primise chiar cu câteva ore înainte de a se fi urcat în autobuz în Dortmund şi pătrunse în apartament.

Un hol mic, o întâmpină încă de la intrare. Avea un cuier pentru haine, un suport pentru umbrele şi două scăunele. Îşi puse pardesiul în cuier, lăsă trolerul acolo şi se duse să-şi vadă apartamentul. Din acel hol, intră într-o încăpere uriaşă, ce era sufrageria, care avea un geam imens ce dădea spre un balcon. În sufragerie exista doar o masă mare, ovală, de 12 persoane, cu scaune, o canapea unde puteai sta la conversaţii şi un televizor mai mare. Deschise uşa de la balcon şi ieşi afară. Panorama, îi tăie respiraţia Annei : zgârâie nori peste tot. Anna avu impresia că se uită la o pădure împietrită, dar undeva, la o distanţă considerabilă, se afla un părculeţ, singura oază de verdeaţă între blocurile masive din jurul ei. Intră înapoi în sufragerie. Din sufragerie, pătrunse într-o camră decorată simplu, ce se putea numi cameră de oaspeţi. Apoi, tot din sufragerie, intră în bucătăria mică, dar utilată cu tot ceea ce era necesar, iar apoi avea să descopere o altă cameră unde era dormitorul. Şi camera de oaspeţi şi dormitorul ei aveau propria lor baie. Modern utilată, cu toate ustensilele, baia era un loc unde te puteai şi relaxa în voie. Dormitorul ei avea drept mobilier un pat de mijloc, un şifonier, o măsuţă cu oglindă, o noptieră şi o măsuţă pe care se afla un alt televizor.

Anna se reîntoarse în hol, îşi luă trolerul şi începu să-şi ordoneze hainele în şifonier. După aranjatul hainelor, Anna se gândi să-i sune pe soţii Doneck pentru a le spune că ajunsese cu bine la destinaţie. Nu ştia cât era ceasul acolo, dar nu avea importanţă, din moment ce cei doi îi spuseseră că poate suna la orice oră din zi sau

noapte, fie la Dortmund, fie la New York. Anna, ce avusese grijă ca în aeroport să-şi procure o carte de telefoane, formă numărul de la informaţii pentru a se interesa unde putea cere legătura cu exteriorul.

— Alo ? Aici serviciile de telefonie din New York, se auzi vocea unei funcţionare

— Bună ziua, zise Anna. Aş dori şi eu o legătură cu Germania, Dortmund.

— Unde locuiţi ?

Anna spuse adresa unde se afla, iar funcţionara îi spuse că nu era nevoie să ceară legătura că avea linie directă cu exteriorul şi îi dădu prefixul Germaniei şi al Dortmundului. Anna mulţumi de informaţii şi formă numărul de telefon al soţilor Doneck. Îi răspunse chiar Martha.

— Alo ? Aici familia Doneck. Cu ce vă putem fi de folos ?

— Aici Anna. Am ajuns în New York !

— Anna ! Ce bine ! Care este adresa ta ?

Anna le-o dădu.

— La ce vă trebuie adresa ?

— Pentru a ştii unde-ţi trimitem banii după apartament, atunci când îl vom vinde.

— Bine. Voi ce faceţi ?

— Bine, Anna. Mă bucur că ţi-am auzit vocea.

— Bine. Şi eu mă bucur că te-am auzit. Mai ţinem legătura.

— La revedere, Anna !

— La revedere !

Anna închise telefonul şi-şi propuse se odihnească. A doua zi, avea să facă o plimbare prin New York.

5. Aventuri în metropolă

A doua zi, Anna se sculă în noul ei apartament din New York. Îşi încropi micul de jun din cele câteva alimente pe care le procurase cu o zi în urmă de la un magazin din apropierea blocului în care-şi avea apartamentul. După micul de jun, cu un rucsac mic în spate, cu portofelul cu mărunţiş bine ascuns, Anna îşi începu aventura în marea metropolă. Trebuia să se obişnuiască, să vadă împrejurimile. Luna septembrie, în New York era mult mai călduroasă decât în Dortmund, oraşul ei natal.

Porni voiniceşte pe străzile metropolei, uitându-se în jurul ei la ceea ce New York-ul putea oferi. Posibilităţile erau aproape nelimitate : de la magazine elegante, cu vitrine luxoase, până la cele de sex-shopping. Totul se afla acolo, într-o aparentă „armonie” de divertisment. N-o interesau vitrinele luxoase, în care erau expuse mărfuri ale căror preţuri ridicau adrenalina pe loc, ci mai mult vitrinele care aveau expuse obiecta vechi. Era fascinată de obiectele vechi, căci fiecare obiect avea o istorie a lui aparte.

Mergând aşa ea pe străzile New York-eze, îi atrase atenţia o librărie ce era şi anticariat. Intră în ea, începând să se plimbe printre rafturile pline de cărţi. Erau cărţi acolo pentru toate gusturile : de la cele mai recente apariţii editoriale, până la cele mai „vechi”, retipărite. Până şi colecţia **„Harry Potter”** era acolo, evident, până la cea mai recent apărută sau controversata carte a lui *Dan Brawn,* **„Codul lui Davinci”**.

Beletristca o lăsă rece, aşa că Anna trecu la sectorul de cărţi istorice, dedicate civilizaţiilor sau cărţi geografice. Se opri la câteva mai fascinante şi alese vreo două de-acolo : într-una era istoria New York-ului, iar în alta se vorbea despre sculptură şi arhitectură.

Mergând ea aşa printre rafturi, îi atrase atenţia o carte despre Egipt. Titlul ei era pe cât de simplu, pe atât de plin de promisiuni : *„Fascinaţia Egiptului*”. Anna deschise cu grijă acea carte, iar mirosul cernelii o împresură. Fotografiile, minuţios realizate şi din cele mai diverse unghiuri îi dădeau impresia că deja se află în Egipt. O luă şi pe aceea. Noroc că nu era prea scumpă. Se îndreptă spre tejgheaua unde se afla o doamnă între două vârste. Avea părul legat într-un coc elegant, o faţă albă şi luminoasă, plină de bunătate. Anna puse cărţile pe tejghea pentru a le plăti. Doamna aceea se uită la ele şi o întrebă :

— Scuzaţi-mi curiozitatea. Sunteţi studentă la istorie ?

Anna surâse şi-i răspunse :

— Nu. Am terminat demult o facultate. Am studiat Artele Plastice. Mă fascinează cărţile despre istorie, geografie şi civilizaţii. Atâta tot.

— Sunteţi un client mai ciudat, decât ceilalţi ! Veniţi cu mine. Să lăsăm cărţile aici. Nu le va lua nimeni.

Anna o urmă pe acea doamnă misterioasă până într-un loc ce se afla, undeva în spatele librăriei. Acolo era anticariatul.

— Uitaţi-vă în linişte. Poate vi se va părea ceva interesant de-aici. Nu aduc mulţi clienţi în zona aceasta, dar nu ştiu de ce, ceva mă face să cred că în această zonă veţi găsi mult mai multe lucruri care să vă fascineze decât în faţă. Sunteţi un client rar pentru o librărie-anticariat. Am ştiut asta din momentul în care mi-aţi pus cărţile pe tejghea.

— Mulţumesc, zise ea.

Doamna plecă, lăsând-o pe Anna să se uite în acea zonă numită anticariat. Acolo domnea un aer trist, impregnat cu mirosul cărţilor mai vechi, dar nu mucegăite. Cărţile erau ţinute în cele mai optime condiţii. Unele erau foarte vechi şi se păstraseră uluitor de bine. Parcă timpul uitase să mai curgă acolo. I se părea că pătrunsese într-o lume fascinantă, unde mirosul filelor îngălbenite de trecerea vremii crea o atmosferă mistică. Începu să meargă încet printre rafturile pline de cărţi vechi, privind cu atenţie titlurile care mai de care mai interesante. Unele cărţi aveau titluri fascinante. Doar ce citeai titlu şi-ţi închipuiai lumea ce ţi-o ofereau ele de le deschideai şi începeai să le lecturezi. Anna nu alesese nimic de-acolo, deşi văzuse multe cărţi pe care şi-ar fi dorit să le aibă, să le cumpere, dar nu-şi permitea încă acele cărţi. Trebuia să-şi găsească mai întâi ceva de lucru pentru a şi le permite.

Când doamna care o dusese în spate văzuse că iese cu mâinile goale, fusese oarecum dezamăgită, dar nu o mai întrebă nimic pe clienta ei şi-i dădu cărţile pe care le alesese ea. Anna le plăti şi ieşi din librărie, parcurgând drumul înapoi spre apartamentul ei. Avu grijă să se oprească la un fast food pentru o mâncare rapidă şi să se ducă la apartament. În drumul ei, după ce mâncă, îşi mai procură şi alimente pentru seara şi a doua zi de dimineaţă, plus un ziar pe care avea să-l răsfoiască în căutarea unui loc de muncă.

6. Noul loc de muncă

Ajunse în cele din urmă din nou în apartamentul ei, încărcată. Se opri mai întâi la bucătărie, unde descărcă toate alimentele, apoi în sufragerie, unde avea să-şi pună cărţile. Se schimbă de ţinuta de oraş, într-o ţinută mai comodă şi se afundă în canapeaua din sufragerie, pentru a profita de soare, atât cât mai rămăsese până la apusul lui. Începu să răsfoiască ziarul cu anunţuri pentru diverse locuri de muncă. Nu era pretenţioasă în privinţa jobului pe care-l căuta, pentru că atâta vreme cât era onorabil plătită, ar fi muncit orice. Bineînţeles, avea şi ea o limită, în sensul că nu se băga la anunţurile unde era de cărat, de ridicat, căci nu putea să ridice lucruri multe şi grele.

Răsfoind ziarul, ea-şi încercui o mulţime de anunţuri, urmând ca a doua zi să înceapă aventura căutării noului ei loc de muncă. Îşi pregăti cu grijă CV-ul şi portofoliul pe care trebuia să-l prezinte la interviuri şi un simplu CV pentru orice eventualitate. Erau încercuite două tipuri de anunţuri : unele pe care Anna le considera mai serioase şi unde presupunea că un CV urmat de un portofolui ar fi arătat mult mai bine, iar altele unde era de ajuns să-şi arate doar CV-ul. Anunţurile din zona mai serioasă erau şi mai bine plătite, decât cele din cealaltă zonă.

După luarea micului dejun, Alex alese nişte pantaloni negri mai eleganţi şi un sacou, o mapă în care-şi pusese documentele, portofelul cu bani, bine pus şi o geantă în care-şi pusese un mic port-fard, ruj şi batiste de nas, apoi se pieptănă, legându-şi părul într-o coadă simplă la spate, se fardă şi ieşi din apartamentul său spre primul anunţ. Noroc că încercuise foarte multe anunţuri, căci altfel ar fi fost dezamăgită încă după primul interviu.

După mai bine de 30 de interviuri, care se desfăşuraseră în incinta unui zgârâie-nori, plin de birouri, Anna era oarecum dezamăgită : ba nu era potrivită pentru slujbă, pentru că avea diplomă în Arte Plastice, ba era prea deşteaptă pentru alte joburi. În fine, după încă o clădire, încă un cârd întreg de interviuri, Anna epuizase toate anunţurile din ziarul cumpărat cu o zi în urmă. Era dezamăgtă şi surprinsă de cererea de pe piaţa New York-ului. Îndreptându-se ea spre apartament, trecu printr-o zonă unde se efectua în acea zi o demolare. Călătorii erau redirecţionaţi spre alte străzi, iar cei care nu puteau ajunge în locul dorit decât traversând zona restricţionată, erau rugaţi stea pe loc, la mare distanţă de locul demolării.

Anna se opri şi ea în loc. Vroia să vadă o demolare prin implozie, pe viu. Văzuse multe demolări de genul aceleia, dar la televizor. Întâmplarea făcu să se oprească chiar lângă persoana care ordonase demolarea.

— Ce se dărâmă ? întrebă Anna pe un domn la vreo 47-50 de ani, care se afla lângă ea.

— Un vechi atelier de sculptură. Patronul vrea să construiască altul nou, mai modern pe locul celui vechi.

— Un atelier de sculptură ? Şi cu lucrările din el ce s-a întâmplat ?

— Au fost mutate toate, în afară de o piatră mai mare, care ocupa loc mult în vechiul atelier. Patronul speră să poată distruge acea piatră nefolositoare.

Anna nu mai întrebă nimic, ci privi demolarea. Implozia nu ridică praf prea mult. Mormane uriaşe de moloz erau împrăştiate care încotro. Anna observă o piatră înaltă, cam cât o statură umană, care rămăsese intactă după explozie. Auzi o voce care cerea dinamită pentru a distruge acel bloc de piatră.

─ Nu-l distrugeţi, ţipă Anna.

Domnul de lângă ea, le făcu semn oamenilor să se oprească, iar ea înţelesese că el era şeful.

─ Vă rog să mi-o daţi mie, zise ea. Vi-o plătesc, dacă e nevoie.

─ Ce faci tu cu o bucată inutilă de piatră ?

─ Orice piatră este bună la ceva. Aceasta este cât se poate de „vie”. Nu pot să explic mai bine de atât.

─ Înţeleg. Eşti sculptor.

─ Da, răspunse ea surprinsă.

─ Ai unde să modelezi bucata de piatră ?

─ Nu, dar voi găsi o locaţie pentru ea.

─ Îţi dau două săptămâni ! Nici mai mult, nici mai puţin. Dacă eşti în stare să scoţi ceva din piatra asta, atunci o voi expune la mica galerie de sculpturi pe care o deţin. Galeria se numeşte *„Stone Age”*. Aceasta este adresa unde va fi depusă bucata asta de piatră. Dacă ai uneltele necesare, vino mâine, la ce oră doreşti dumneata, vom face cunoştinţă şi-ţi voi arăta unde poţi lucra. Consideră-te angajată !

─ Dar...

─ Nici un cuvânt în plus ! La revedere şi pe mâine.

Anna plecă foarte uimită din acel loc, punând cartea de vizită a necunoscutului în poşeta ei şi îndreptându-se spre apartamentul său.

7. Piatra *„vie”*

Ajunsă în apartamentul său cochet, Anna se schimbă la haine de casă şi coborî să vadă dacă nu cumva avea corespondenţă. Poştaşul tocmai sosise şi Anna îl întrebă de corespondenţă. Acesta se uită atent printre documentele lui şi văzu un mandat poştal pe numele Anna Andersen. Anna îl semnă şi apoi primi nişte bani. Probabil soţii Doneck reuşiseră să vândă apartamentul ei din Germania şi-i trimeseseră banii. Erau în mărci, aşa că se întoarse în apartament, se îmbrăcă şi se duse să schimbe banii în dolari. Cu suma luată la casa de schimb, Anna-şi mai procură nişte ustensile pentru sculptat, iar seara se duse pe balconul ei pentru a privi apusul de soare ca în fiecare zi.

Nu era un apus de soare spectaculos printre zgârâie norii aceia, dar o liniştea. Se culcă adormind deîndată, fiind frântă de oboseală. A doua zi, Anna se pregăti pentru noul ei loc de muncă. Scoase cartea de vizită din poşetă şi citi pe ea : Atelierul Maxwell. Urma adresa, apoi un nume : Kirk Maxwell. Anna presupuse că era proprietareul atelierului. Se îmbrăcă mai comun, îşi luă cu ea haine de lucru, uneltele şi plecă din apartamnet.

Merse pe jos spre adresa unde se afla atelierul respectiv pentru a vedea cât de departe este de apartamentul ei. Merse aproximativ o oră pe străzi mai mici sau mai

largi şi ajunse la adresa cu pricina. Era un atelier cochet, cu un aer boem şi liniştit. Intră înăuntru. Acolo o tânără o întrebă cu ce îi poate fi de folos.

— Îl caut pe domnul Maxwell.

Tânăra dădu un telefon şi dintr-o încăpere ieşi chiar domnul ce stătuse de vorbă cu ea când privise demolarea clădirii.

— Dumneavoastră ? întrebă ea surprinsă

— Bună ziua. Kirk Maxwell, zise el politicos. Încântat de cunoştinţă, îi întinse acesta mâna în semn de salut şi bun-venit

— Bună ziua, zise Anna. Anna Andersen, continuă ea întinzând la rândul ei mâna.

Cei doi îşi strânseră prieteneşte mâinile.

— Nemţoaică, nu ?

— Da. Are vreo importanţă ?

— Nu. Nici una !

— Îmi pare bine să aud asta.

— Urmaţi-mă, continuă el.

Anna îl urmă pe domnul Maxwell în tăcere. Acesta pătrunse într-o cameră spaţioasă. Aprinse luminile şi în mijlocul camerei era acea piatră pe care Anna o văzuse în ziua demolării. Pe jos erau ae plastice. Ea observă că în acea încăpere existau multe geamuri, astupate de jaluzelele destul de dese.

— Se pot da la o parte jaluzelele ?

— Dacă doreşti să ai spectatori din blocurile vecine, da, se pot da la o parte, dar presupun că vreţi să lucraţi în linişte.

— Cum de vă daţi seama dinainte de lucruri pe care eu nici nu vi le spun ?

— Să spunem că intuiesc. Atât ! Nimic altceva mai mult.

— Aha. Când mă pot apuca de lucru ?

— Când doreşti. Camera îţi aparţine. Ai şi o canapea pe care te poţi odihni când oboseşti.

— Mulţumesc. Mă apuc de treabă îndată.

Anna se schimbă la haine de lucru, şi le puse pe cele bune într-un soldat de lemn şi se apropie de bucata aceea nedefinită de piatră. O privi îndelung, o studie pe toate feţele, căutând cea mai bună faţă a pietrei, de unde ar fi putut să-şi înceapă sculptura. Se gândea la ce formă să-i dea acelei pietre. Puse mâna pe ea ca s-o simtă. Mângâind acea piatră Anna intra în contact cu noul ei teren, putea să „vadă” ce formă avea să capete acea bucată de piatră.

La început, ea nu „văzu” nimic, temându-se puţin, că nu ar putea scoate nicio sculptură din acea piatră. Se apropie mai mult de ea, îmbrăţişând-o aproape şi avu un fel de viziune : îi apăru în minte chipul mamei ei. Îbi căută ustensilele potrivite, şi le pregăti lângă piatră, apoi ieşi din încăpere.Îl rugă pe domnul Maxwell s-o lase să se întoarcă la apartamentul ei pentru a căuta o fotografie, lucru ce i se îngădui pe dată. Ajunsă la apartament, Anna căută o poză de-a mamei ei din tinereţe. Găsi una foarte uzată, dar suficient de bună pentru a se putea inspira din ea şi se întoarse la atelier, ducându-se direct în camera de muncă.

Se uită la fotografia aleasă de ea, încercă să memoreze chipul acela şi apoi începu să lucreze. Zi de zi, acea piatră neuniformă la început, o formaţiune nedefinită, începea

să capete contur în mâinile dibace ale Annei. În mod curios, îi luă o săptămână şi două zile dintr-a doua săptămână să termine sculptura. O înveli cu un cearceaf şi se duse în biroul lui Kirk.

8. *„Chipul împietrit”* – primul succes al Annei

Se opri în faţa biroului lui Kirk şi bătu la uşă.

─ Da ? auzi ea vocea lui inconfundabilă.

Ea deschise uşa şi intră.

─ Am terminat sculptura. Am acoperit-o şi aş vrea să nu te uiţi la ea decât în ziua în care va fi pusă în expoziţia de care mi-ai vorbit, parcă.

─ S-a făcut ! Mâine, pe la ora 9^{00} să fii aici, ca să le dai băieţilor mei indicaţii cum s-o ridice şi unde s-o pună în expoziţia ce va găzdui această operă a ta de artă.

─ De ce faci toate astea ?

─ Soţia mea, Dumnezeu s-o odihnească, a fost sculptor. După ce a murit, am fost cam răvăşit şi nu-mi găseam locul nicăieri. Veneam foarte des la acest atelier, unde lucra ea şi-i simţeam lipsa. Într-o zi, a venit la mine un sculptor care m-a întrebat dacă nu puteam să-i închiriez atelierul. La început n-am vrut, dar el mi-a zis că a mai fost la multe altele şi că toate îl refuzaseră. Ceva m-a făcut să accept să-i închiriez atelierul şi de câte ori lucra aici, parcă simţeam prezenţa soţiei mele şi de atunci mi-am propus să fac asta pentru cei care nu au unde să-şi creeze operele de artă, în special sculpturile. Eu am o avere frumuşică şi nu mă interesează banii chiar atât de mult. Mai am şi nişte afaceri şi nu vreau să scot profit de pe urma faptului că închiriez atelierul. De când am început să închiriez atelierul sau să mă ocup de expunerea unor opere de artă, nu mă mai simt chiar atât de singur. E adevărat, că nu eu personal le expun, ci am legături cu diverse locuri de expoziţie. La două dintre expoziţii sunt client obişnuit. Acum se ţine o expoziţie mai mare cu multe opere de artă şi am obţinut şi eu un loc în ea. Cred că soţia mea, de acolo de unde e, e foarte mulţumită de acestă preocupare a mea.

─ Înţeleg, zise Anna. Ştiind un sculptor care lucrează în acest atelier, nu mai te simţi singur. Cel care lucrează, cinsteşte cumva memoria soţiei tale, nu ?

─ Cam aşa ceva. Ai devenit psiholog peste noapte ?

─ Nu cred. Ne vedem mâine la ora stabilită ! zise Anna

Anna se întoarse la apartamentul său, făcu un duş pentru a-şi da jos praful de pe ea şi apoi începu să se relaxeze ascultând muzică clasică, favorita ei sau citind de pe cărţile cumpărate de la acea librărie. Ziua în care sculptura avea să fie expusă veni. Anna se trezi dis de dimineaţă, se pregăti pentru a ajunge la ora 9^{00} la atelier pentru a da indicaţiile necesare.

Ajunsă la atelier, Anna supraveghe îndeaproape manevrele de transportare a sculpturii ei spre locul în care avea să fie expusă spre vânzare. Ea plecă împreună cu Kirk şi din nou se dădură alte instrucţiuni pentru amplasarea sculpturii. În cele din urmă, opera Annei fusese aşezată, iar ea dădu învelitoarea la o parte, dezvelind o sculptură impresionană. Kirk rămase mut la acea operă. Nu mai văzuse până atunci o asemenea sculptură „vie” din toate punctele de vedere.

Lui Kirk Maxwell îi trecuseră prin mâini foarte mulţi artişti, care mai de care mai diferiţi. Unii care aveau posibilităţi materiale ce le permiteau să sculpteze în propriul lor atelier, alţii fără, dar niciunul nu adusese o sculptură ca aceea. Deşi sculptura reda chipul unei femei, pe care Kirk nu avea de unde s-o cunoască, acea statuie era vie. Când te uitai la chipul ei, vedeai parcă liniile trasate, locul pe unde uneltele speciale de sculptat trecuseră, dând acele trăsături ale feţei. Probabil Anna zăbovise cel mai mult la chip, decât la statuie ca ansamblu, lucru ce era cât se poate de adevărat. Reuşise prin migală să dea chipului împietrit toată mimica unei feţe vii. Fiecare muşchi al feţei era scos în evidenţă cu grijă, fiecare ridicătură era finisată la cel mai înalt nivel. Când se uită la ochii statuii, Kirk avu impresia că ei sunt vii, parcă cineva privea din spatele lor, cu blândeţe, dar şi cu o mare tristeţe. Statuia „respira", vibra, avea un aer trist, dar şi vesel în acelaşi timp. Lui Kirk i se păru că persoana sculptată, mai avea puţin şi prindea viaţă şi cobora de pe soclul rece pe care stătea. Niciun sculptor, din câţi cunoscuse, nici răposata sa soţie, nu ajunsese la un nivel atât de sus ca Anna. O performanţă asemănătoare era de observat numai în sculpturile lui Michelangelo.

─ Felicitări, draga mea, se smulse din reverie Kirk. Ai reuşit ceva impresionant. Cred că opera ta de artă, va fi cea mai căutată din toată expoziţia.

Kirk avusese dreptate. Mulţi se opreau la acea statuie, admirând-o mai mult decât orice alt obiect expus acolo. Fie că era vorba de tablouri, ţesături rare sau sculpturi, un obiect se remarca şi acel obiect nu era altul decât sculptura ei. Din toată mulţimea strânsă în jurul statuii, se remarcau dou bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi la costume elegante, unul blond şi unul brunet, ce se uitau în toate părţile, vrând parcă să ştie cui aparţinea acea operă de artă.

─ Se pare că ai doi clienţi, Anna, îi zise Kirk, arătându-i pe cei doi.

─ Să ne apropiem, propuse ea.

Cei doi se apropiară de bărbaţii aceia.

─ Vă putem fi de folos ? întrebă Kirk

─ Cui aparţine opera ? întrebă cel brunet

─ Mie, îi răspunse Anna

─ Cât costă ? întrebă blondul

─ Nu are un preţ prestabilit.

─ Eu vă fac o ofertă pentru ea, zise brunetul. Vă ofer 200.000 $.

─ Iar eu, zise blondul, ofer 400.000 $

─ Se pare că va fi o licitaţie ! zise Kirk.

─ Suntem de acord, ziseră cei doi într-un glas.

─ Deci, cine dă suma mai mare, acela câştigă, concluzionă Kirk

─ Cum se numeşte opera ? întrebară cei doi la unison

─ **Chip împietrit**, răspunse Anna simplu.

─ Interesant nume, ziseră aceştia.

─ Pentru opera de artă **Chip împietrit**, ce aparţine acestei domnişoare, începu Kirk cu voce ridicată, se va ţine o licitaţie. Avem două oferte deja făcute, iar ultima ofertă a fost 400.000 $. Oferă cineva mai mult ?

─ Ofer eu 600.000, zise un domn între două vârste în costum alb.

─ Iar eu 800.000, interveni o doamnă.

— Eu dau 1.300.000, zise blondul.

— Eu 1.500.000 zise brunetul.

— 2 milioane, ridică doamna preţul.

Când brunetul tocmai se pregătea să supralicite, Anna făcu semn cu mâna să se oprească.

— 2 milioane mi se pare un preţ mare pentru o statuie. Totuşi este prima mea statuie. Nu sunt un artist cunoscut şi acest ultim preţ mie îmi convine. Vreau să vă pun o întrebare tuturor celor care au licitat până în momentul acesta. Preţul ei va fi de 2 milioane şi o voi da celui care îmi răspunde cât mai bine la întrebarea : de ce anume vreţi această statuie ?

— Eu, zise blondul, am o colecţie mare de opere de artă şi-mi lipseşte o statuie pentru a-mi întregi colecţia.

— Eu, zise brunetul, vreau s-o expun într-un muzeu.

— Eu, zise domnul între două vârste, o vreau dintr-un capriciu.

— Mie, zise doamna, această statuie îmi aminteşte de cineva. Cu mulţi ani în urmă, am pierdut o fiică. Avea doar 19 ani când a murit într-un accident stupid. Atunci a fost o perioadă neagră în viaţa mea, pe care am reuşit s-o depăşesc cu ajutorul băieţilor mei. Aceştia din urmă s-au aşezat la casa lor şi şi-au întemeiat familii. Am venit la ei în vizită, căci casa mea este în Anglia unde locuiesc. Această statuie, mie îmi aminteşte de fata mea şi aş dori s-o duc în Anglia, unde va mai umple golul de-acolo şi-mi va lumina bătrâneţile. Sunt singură, căci şi soţul meu a decedat acum trei ani şi mi-ar prinde bine o statuie. Ştiu că o piatră nu poate înlocui o persoană, dar...

— Vă înţeleg perfect ! zise Anna. Eu am sculptat statuia având în minte chipul mamei mele care nu mai este lângă mine şi aveam senzaţia că odată finisată, aceasta lucrare îmi va umple golul rămas, dar am înţeles că mama mea este alături de mine în inimă şi că nu-mi trebuie o statuie ca s-o înlocuiesc. Ştiu ce simţiţi şi o să vă dau dumneavoastră această operă.

— Mulţumesc, zise doamna. M-aţi ajutat foarte mult.

— Sper să vă lumineze viaţa măcar un pic.

— Nici nu ştii cât de mult o să mi-o lumineze ! Iată aici un CEC cu cele 2 milioane oferite. Puteţi să încasaţi banii de la orice bancă.

— Mulţumesc.

Femeia plecă mulţumită. Ea urma să ia legătura cu cei care fuseseră de acord cu expunerea acelei staui acolo, pentru a vedea cum poate face rost de oameni cu ajutorul cărora s-o transporte în Anglia. Anna era uimită. Nu-şi închipuise niciodată că stauia ei ar putea să mai reprezinte şi pe altcineva, prin viziunea pe care o oferea. Ea văzuse în acea statuie chipul blând al mamei ei, iar doamna aceea chipul fiicei sale. Culmea era că ambele persoane erau moarte.

9. Comanda, apartamentul şi librăria

Anna încă mai privea statuia, când o voce străină o trezi din visare.

— Bună ziua, zise un străin.

Anna se dezmetici şi observă un bărbat ce după straiele ce le purta era un om de afaceri arab.

— Vă pot ajuta cu ceva ?

— Am fost martor la mica licitaţie desfăşurată şi la explicaţiile pe care doamna căreia i-a revenit sculptura le-a dat, aşa că m-am gândit să vă abordez într-o problemă similară.

— Adică ?

— Aş dori o statuie.

— Adică îmi comandaţi o statuie ?

— Da.

— Va trebui să aşteptaţi până voi face rost de o nouă bucată de piatră. Contează şi mărimea şi calitatea pietrei.

— Aţi mai lucrat în marmură ?

— Nu.

— Atunci o să vă trimit eu materialul ce va consta din două bucăţi de marmură. O să vă dau explicaţii atunci de ce două şi tot atunci o să vă dau şi poza persoanei ce vreau să fie sculptată.

— Poza ?

— Da, pentru că **Raisha**, una din soţiile mele nu se află aici. Vreau să-i fac o surpriză şi să-i ofer o statuie care o s-o reprezinte.

— Cealaltă soţie nu se supără ?

— Cealaltă soţie are deja o statuie ce-o reprezintă.

— Înţeleg.

Kirk, ce fusese puţin plecat se apropiase de cei doi şi auzise mare parte din conversaţie. Era mulţumit că Anna primea o comandă. Prima ei comandă.

— Deci, unde să vă aduc bucăţile luni ?

— Le veţi aduce la mine la atelier, interveni Kirk. Aceasta este cartea mea de vizită şi adresa unde se află atelierul.

— Bun. Luni o să fiu acolo. Aveţi aici un CEC cu 3 milioane de dolari, avansul pentru comandă. Restul o să vi-l dau când e gata statuia.

— Mulţumesc.

— O zi bună în continuare.

Bărbatul se îndepărtă şi Anna căută ceva să se aşeze jos. Nu-i venea să creadă : într-o singură zi făcuse 5 milioane de dolari. Era ameţită de-a dreptul, dar îl întrebă pe Kirk

— De ce ai dat adresa ta de atelier.

— Până îţi vei găsi altul.

— Să ştii că m-am ata de acel loc.

— Atunci poţi să foloseşti atelierul cât doreşti.

— Dar îţi plătesc chirie pe el.

— Nici nu intră în discuţie !

— Bun. Acum trebuie să ridic şi să mă duc la o bancă să văd ce fac cu CEC-urile astea două. Dar mai înainte trebuie să-mi ridic documentele care atestă că sunt cetăţean american !

— Bravo, Anna. Permite-mi să-ţi recomand o bancă foarte bună.

Kirk îi recomndă Annei o bancă bună, apoi Anna plecă pe traseul ce-l avea de parcurs. Trecu şi-şi luă actele, apoi se duse la banca recomandată de Kirk pentru a-şi încasa CEC-urile şi a-şi deschide un cont. Îşi opri o sumă de bani cu ajutorul cărreia să-şi achiziţioneze apartamentul în care locuia cu chirie şi se duse la Agenţia care închiria şi vindea apartamente în blocul unde stătea şi ea şi-şi achiziţionă apartamentul. Puse în ordine toate actele, apoi ieşi din nou din apartament, pentru a se duce să mănânce ceva şi să mai facă o vizită la librăria aceea de unde-şi procurase primele ei cărţi.

După ce termină de mâncat, se îndreptă agale spre librărie, intră înăuntru şi se îndreptă direct spre tejgheaua unde stătea aceeaşi doamnă de atunci.

— Bună ziua, salută ea respectuos.

— Clienta mea favorită ! îi zâmbi aceeaşi doamnă. Nu te-am mai văzut demult !

— Evenimente multe. Acum am venit să-mi mai cumpăr nişte cărţi.

— De aici sau de acolo ?

Anna înţelese că „acolo” era vorba despre anticariatul aflat în spatele librăriei şi făcuse semn că vrea „acolo”. Doamna o conduse ca şi data trecută, iar Anna zăbovi foarte mult timp acolo. În ciuda faptului că nu-i plăceau cărţile de beletristică, o atrase una care avea următorul titlu : *„Viaţa printre străini”.* La început, ea nu dori s-o ia şi pe aceea, dar o întoarse pe spate, pentru a vedea preţul ei şi de cine fusese scrisă şi constatase că autoarea cărţii era de naţionalitate arabă. Deschisese cartea şi răsuflase uşurată când văzuse că este în limba engleză. O răfoi puţin şi o atrase un fragment prin care se descria lumea Arabiei, iar pe Anna o fascinase şi o puse lângă celelelte. Ieşi din spate cu un morman de cărţi. Doamnei de la tejghea îi străluciră ochii când o văzu.

— Să înţeleg că astăzi ai gsit mai multe.

— Da. Am mai văzut eu şi altele, dar deocamdată le iau pe acestea. Măcar să apuc să le citesc pe-astea, căci eu nu pun o carte în bibliotecă până n-o citesc mai întâi !

Doamna îi zâmbi şi îi împachetă cu grijă acele cărţi, apoi Anna plecă spre apartamentul său.

10. În week-end

Întoarsă în apartament, Anna se duse în sufragerie, unde lăsă cărţile, apoi la bucătărie, unde puse alimentele ce le procurase pentru week-end. Avea de gând să iasă în parcul pe care-l văzuse de la balconul ei în ziua sosirii sale, să citească măcar o carte din cele cumpărate şi să se relaxeze.

A doua zi, Anna se sculă, dar constată cu părere de rău că afară ploua. Îşi pregăti micul de jun, îl mâncă în linişte şi apoi, se îmbrăcă, îşi luă o pelerină de ploaie şi o umbrelă mare şi ieşi afară. Octombrie, era răcoros în New York, iar ploaia cădea pe trotuarele pline de praf. Anna merse până în parcul din apropiere, inspirând aerul de-

acolo. Deşi ploua, ea se simţea recomfortant. Nu era nimeni în parc şi părea gol şi pustiu la acea oră. Era şi firesc, fiindcă ploua afară. Se întoarse la paratamentul său.

Se dezbrăcă de pelerină în holul apartamentului, îşi puse umbrela la scurs şi se duse să se schimbe. La vreo câteva minute după, ea intră în bucătărie. Dădu drumul la muzică şi se apucă de gătit. Gătitul pentru ea era o altă pasiune de-a ei, ca şi sculptura. Îşi pregăti la îndemână incredientele necesare şi obiectele de lucru şi se apucă de gătit. Din mâinile ei ieşi o mâncare apetisantă, iar Anna când văzu cât de mult gătise zise cu voce tare :

— Bravo, Anna ! Eşti singură, dar ai gătit de parcă ai da o petrecere ! Acum cine o să mănânce toate astea ? Gata ! Am găsit ! O să-i duc şi lui Kirk. Pun pariu că o să-l găsesc la atelier !

Anna puse mâncare în nişte castroane vidate şi apoi într-o sacoşă impermeabilă, se îmbrăcă şi porni spre atelier. Ploaia încetase şi Anna văzu cel mai frumos curcubeu ce părea că ţâşneşte dintr-un zgârâie-nori şi că se termină în altul. Ajunse la atelier, unde îl găsi pe Kirk. Uşa de la biroul lui era deschisă, căci ştia că nu este nimeni acolo sâmbăta şi el era cu nasul în nişte hârtii.

— Bună ! îl trezi Anna

— Anna ! Ce faci aici ? E sâmbătă.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru !

— Am avut ceva de făcut. Deci, ce vânt te aduce pe-aici ?

— Am adus ceva. M-am apucat să gătesc şi mi-a rămas mâncare. De fapt, am gătit prea mult şi ţi-am adus şi ţie !

— Ha, ha, ha ! râse Kirk.

— De ce râzi ?

— Ai luat documentele care dovedesc că eşti cetăţean american ?

— Da, dar ce legătură are ?

— Păi, din moment ce găteşti, nu eşti un american tipic. Noi batem mai mult în restaurante şi fast-food-uri, iar tu găteşti !

— Păi vin din Germania. Acolo găteam. Aici de ce n-aş face-o ?

— Cum spuneam : americanul atipic ! zise Kirk râzând

— Probabil voi deveni unul tipic, când timpul nu-mi va mai permite să şi gătesc ! concluzionă Anna.

Din nou Kirk râse. Anna scoase cutiile vidate din sacoşă şi le puse pe biroul lui Kirk. Acesta deja deschisese una dintre cutii şi înarmat cu o ligură,savură din supa făcută de Anna.

— Mmm ! zise el. Excelentă. Cine te-a învăţat să găteşti aşa ?

— Când eram la facultate, am avut ideea să mă înscriu şi la un curs de bucătărie, mai ales că majoritatea colegilor mei din grupă se înscriseseră. Asta-i tot.

— Interesant !

— Ţi-a plăcut ?

— La nebunie.

— Te las în pace acum. Mă duc să citesc ceva. Mă aşteaptă nişte cărţi. — Bine, Anna ! Lectură plăcută !

— Mulţumesc, zise ea ieşind din birou.

Se întoarse în apartamentul său. Se schimbă, se aşeză pe canapeaua din sufragerie şi începu să cerceteze cărţile pe care le cumpărase gândindu-se cu ce să înceapă. Cum ştia că luni aveau să sosească cele două bucăţi de marmură şi că trebuia să sculpteze un personaj feminin din lumea arabă, Anna se apucă să lectureze cartea *„Viaţa printre străini"*. Începu s-o citească pagină cu pagină, rând cu rând. La început nu i se părea prea interesantă, căci persoana ce-o scrisese zugravea mai mult latura violentă a lumii arabe. La un moment dat, Anna chiar se gândise să renunţe, dar ceva lăuntric o îndemnase să întoarcă filă cu filă.

Spre mijlocul cărţii, acţiunea se intensifică, deveni foarte interesantă, că Anna mâncă ceva în grabă de seară şi se apucă de lecturat de unde rămăsese. Cartea o fascină pur şi simplu şi nu se lăsă până ce nu o termină chiar în ziua aceea, chiar dacă pierduse aproape toată noaptea. La 3 dimineaţa, Anna reuşise să citească întreaga carte. Trăise aproape cu odată cu acea carte. Evenimentele ce ea le citea, le văzuse curgând în mintea ei asemenea unei pelicule de film. Trăise fiecare moment la maxim : răsese atunci când personajul îşi împlinea destinul, plânsese ori de câte ori personajul pierduse pe cineva drag, se cutremurase când citise prin câte greutăţi trecuse până ce ea, personajul feminin central al cărţii, îşi găsise în cele din urmă fericirea. Trăise fiecare moment din viaţa personajului. Nicio carte nu mai avusese acel efect până atunci asupra ei.

Ziua de duminică, se dovedi a fi una frumoasă. Deşi se sculase târziu, Anna ieşi în parcul din apropiere, aându-se pe o bancă, privind în zare, copacii ce începeau să rămână cât mai golaşi.

11. Bucăţile de marmură. Ieşire în bazar

Ziua de luni sosi pe nesimţite şi Anna se sculă, se pregăti de plecare şi ajunse la telierul lui Kirk. Acesta supraveghea îndeaproape amplasarea celor două bucăţi de marmură.

— Bună dimineaţa ! salută Anna

— Bună, Anna, zise Kirk

— Bună dimineaţa, domnişoară, o salută arabul.

— Cum vă numiţi, domnule ? Vreau să ştiu pentru cine voi lucra.

— Mustafa, răspunse el simplu.

— Bine. Văd că aţi venit cu bucăţile. De ce totuşi două ?

— Din moment ce aţi spus că nu aţi mai lucrat în marmură, e firesc să mai şi greşiţi.

— Asta aşa e.

— Bucata ce este plană v-am adus-o pentru a face încercări pe ea. se poat face cel puţin 4-5 chipuri pe ea, iar cea înaltă este rezervată statuii propriu-zise. Aceasta este poza Raishei. O să observaţi că noi, arabii, avem trăsături ceva mai aspre datorită vântului deşertic. Am o bănuială : cred că o să fie mai greu să redaţi aceste trăsături. De aceea m-am gândit să vă ofer două bnucăţi.

Anna privi poza Raishei : ochii ei, linia nasului, buzele, trădau trăsături nobile şi delicate, iar chipul privit în ansamblul lui avea trăsături aspre dădeau impresia de maturitate, deşi Raisha părea copilăroasă. Anna îşi dădu seama că domnul Mustafa avusese dreptate şi că nu-i va fi chiar atât de uşor să facă acea sculptură să pară „vie".

─ Aţi avut dreptate, domnule Mustafa. O să-mi ia mai mult timp această statuie decât cealaltă. Cum vă anunţ când este gata ?

─ I-am lăsat domnului Kirk Maxwell datele mele de contact. Îi spuneţi lui când sunteţi gata şi apoi dânsul mă anunţă pe mine.

─ Am înţeles. Acum, dacă nu vă supăraţi, am nişte terenuri de studiat !

Oamenii lui Mustafa, Kirk şi Mustafa părăsiră atelierul, lăsând-o pe Anna singură cu cele două bucăţi. Ea se apropie de cele două bucăţi pentru a le studia. În comparaţie cu alte materiale furnizate pentru realizarea statuilor, marmura cerea atenţie mai mare. Fiind o rocă de natură calcaroasă, cristalină, ce avea diverse culori, marmura se putea ciopli şi lustrui mai uşor decât alte materiale.

Se ştia că, datorită impurităţilor, marmura putea fi colorată în roz, cenuşiu, verde sau negru. Bucăţile Annei erau albe şi nu era exclus ca ele să fi provenit direct din Carrara. După studierea bucăţilor, Anna puse fotografia Raishei pe un suport pentru a o putea privi mereu şi se apucă de încercări. După vreo trei încercări se opri ca să vadă ce făcuse. Niciunul dintre cele trei chipuri miniaturale sculptate nu i se păru Annei „viu". Ieşi din atelier şi se duse în biroul lui Kirk, intrând direct, fără să mai bată.

─ Bună, Kirk, zise ea.

─ Hei, Anna ! o salută el

─ Am făcut trei încercări până acum şi niciuna nu mi se pare „vie'. Nu ştiu ce-aş mai putea încerca : am citit o carte despre lumea rabă, am fotografia, dar nu-mi iese ! Ce mă fac ? Lipseşte ceva şi nu ştiu ce anume.

─ Dă praful jos de pe tine, schimbă-teşi ieşim !

─ De ce ?

─ Te duc într-un bazar. Acolo vin mulţi negustori, unii chiar arabi. Se perindă multă lume pe-acolo şi multe chipuri. Unii spun că acel bazar redă foarte bine pieţele arăbeşti. Te duc în el. Poate vei găsi acolo ceea ce lipseşte.

─ Bine. În cinci minute vin.

Peste cinci minute, Anna şi Kirk erau deja într-un taxi ce-i ducea spre locul unde era amplasat bazarul. Acel loc era compus dintr-o zonă de străzi înguste, unde maşinile nu puteau pătrunde, fiind o zonă idea,lă pentru un bazar. Ajunseră la unul dintre capetele bazarului, coborâră şi pătrunseră în acea atmosferă.

Bazarul cuprindea fântâni, bănci, buticuri, prăvălioare, o lume pestriţă care se târguia la fiecare colţ, într-un sos de zgomote, de unde ieşeau la rampă ariile ibricelor, talgerelor lovite, ale paharelor ciocnite, ale zarurilor aruncate cu fermitatea destinului, toate pe fondul olfactiv al cafelei, siropurilor, ceaiurilor şi tutunului. Se înşirau ca în poveştile 1001 nopţi covoare persane, lanţuri, lanţişoare, coloane, aur de cea mai bună calitate şi aur la îndemâna oricui nenorocos, pielărie cum numai în Florenţa şi Cordoba puteai găsi, mătăsuri naturale, caşmiruri, pietre preţioase, tablouri, cărţi rare, porţelanuri, catifele, inimi, parfumuri, baclavale, cataifuri şi tot ceea o lume întreagă îşi putea imagina şi dori.

Făcând abstracţie la sosul zgomotos, Anna observa mai mult chipurile ce se perindau pe-acolo, dar şi mărfurile expuse. Se uita uneori mai mult şi mai lung la chipurile de femei, dar acolo în acel bazar Anna găsi elementul lipsă. După vreo două ore îi zise lui Kirk :

─ Gata ! Ne întoarcem ! Am găsit ce căutam acum ştiu ce am de făcut.

─ Bine, zise el.

Ieşiră prin alt cap de stradă, chemară un taxiu şi se întoarseră la atelier.

12. Onorarea comenzii. Febra sărbătorilor

Întoarsă la atelier, Anna se apucă de lucru. Îşi luă o scăriţă şi începu să cureţe blocul de marmură rezervat pentru statuia Raishei. Lucra direct pe acel bloc, căci nu mai avea nevoie de încercări. Lustrui bine bucata de marmură, o pregăti şi apoi începu s-o ciopleească. Lucra cu migală, pentru a reda trăsăturile feţei acelea. Vroia ca statuia să pară atât inocentă, cât şi matură. După multă trudă, ea se odihni, mâncând ceva. Kirk se îngrijise să-i aducă ceva de mâncare când observase că nu mai iese din atelier, căci altfel, ea ar fi rămas nemâncată. Noaptea o prinse pe Anna la atelier, ea dormind pe canapeaua aflată acolo. A doua zi, după micul de jun, se apucă din nou de treabă.

Chipul acelei statui îi răpi şi acea zi, dar seara îl termină şi acoperi bucata cu ceva, urmând ca a doua zi să se ocupe de corpul statuii. În seara aceea, ea ieşi din atelier şi se duse la apartamentul său. Făcu un duş lung, apoi se relaxă ascultând muzica ei preferată, după care se duse la culcare. Ziua următoare, reveni la atelier, apucându-se de restul statuii. După încă vreo două zile în atelier, statuia era gata. Se duse la Kirk, pentru a-l anunţa.

─ Bună, zise ea intrând în birou.

Se dezobişnuise să mai bată la uşă.

─ Bună, Anna, o salută el.

─ Sunt gata. Poţi să-l anunţi pe domnul Mustafa.

─ Impresionant, Anna. Credeam că o să-ţi ia mai mult de-o săptămână.

─ Şi eu am crezut asta, dar nu s-a întâmplat aşa.

─ Bine. Chiar azi îl sun. Mâine este vineri. Poate vrea deja s-o ducă acasă.

─ Ok, răspunse ea. Atunci pe mâine.

─ Pe mâine !

Anna se întoarse la apartamentul său. Avea de gând să nu mai primească o vreme comenzi, pentru a putea să se ducă să cumpere cadouri. Vroia să petreacă Crăciunul acasă, în Germania, la soţii Doneck. Îi sunase deja şi aceştia fuseseră încântaţi de vestea ce le-o dăduse Anna. Abia aşteptau s-o revadă.

Ziua de vineri sosi şi Anna îl găsi pe Mustafa deja acolo când veni la atelier.

─ Bună ziua domnilor, îi salută ea pe toţi

Mustafa, Kirk şi oamenii lui Mustafa o salutară din cap pe Anna. Ea intră în atelier şi dezveli statuia finisată pentru a fi inspectată de către clientul ei. Şi Kirk şi

Mustafa rămăseseră uimiţi de fineţea cu care erau redate trăsăturile Raishei, de liniile trasate.

— Aţi făcut o treabă excelentă, domnişoară, zise Mustafa.

— Să înţeleg că sunteţi mulţumit de rezultat ?

— Încântat, de-a dreptul ! Am venit pregătit deja. Un CEC cu restul de bani pentru statuie.

— Mulţumesc şi eu !

— Vreau să mai faceţi una !

— Nu se poate. Pentru un timp, nu mai primesc comenzi. Vreau să-mi petrec sărbătorile acasă în Germania şi am o mulţime de treburi de făcut.

— Înţeleg. O să vă mai caut, dacă mai vreau şi a doua stauie.

— Ştiţi unde şi prin cine mă găsiţi.

Ea plecă de la atelierul lui Kirk şi se duse la banca unde avea cont deschis pentru a încasa CEC-ul. Statea liniştită la coadă la ghişeul unde se făceau încasările, urmând ca apoi să se mute la cel unde se puteau depune banii în cont, dacă aveai unul la acea bancă. Sosi rândul ei şi zise :

— Am de încasat un CEC.

Întinse CEC-ul funcţionarei. Aceasta, fiind nou-angajată şi ne mai lucrând până atunci cu sume mari de bani, făcu nişte ochi mari când văzu suma de bani de pe CEC şi întrebă :

— Aveţi cont la această bancă ?

— Da, răspunse Anna

— Vă sugerez să vă duceţi la biroul pentru conturi cu acest CEC.

Anna luă CEC-ul înapoi şi se îndreptă spre biroul cu pricina, neînţelegând ce era înneregulă. La ghişeu nu era nimeni la rând.

— Bună ziua, zise ea.

— Bună ziua. Vă pot ajuta ?

— Funcţionara de la încasări CEC-uri, m-a trimis la dumneavoastră să rezolv cu acest CEC. Nu mi s-a întâmplat. E prima dată.

Funcţionara, amabilă, luă CEC-ul şi zise :

— Este nou-angajată şi nu a mai văzut o sumă de bani până acum, iar asta este destul de mare.

— Cât de mare poate fi ? întrebă ea uimită. Am încasat într-o zi 5 milioane !

— Pe acest CEC este trecută suma de 3 milioane, dar este mai complicat.

— De ce ?

Anna era uimită. *„Ce poate fi complicat la 3 milioane ? Atât mi-a dat avansul Mustafa pentru statuie, iar acum restul. Deci statuia a valorat 6 milioane ! Ce e complicat în asta ?”* gândi Anna

— De ce este complicat ? îşi exprimă ea uimirea cu voce tare.

— Cele trei milioane nu sunt în dolari, ci în aur. Va trebui să fac o operaţiune mai înainte ca să vă spun cât este suma de fapt. Asta este tot, răspunse funcţionara calmă.

Anna era surprinsă, dar văzu că funcţionara tasta ceva şi cu mausul, din câteva click-uri era gata să-i spună suma.

— Aveţi cont la noi ? o întrebă ea

— Da, răspunse Anna arătându-şi Cartea de Identitate.

Alte click-uri, alte tastări.

— Într-adevăr, confirmă funcţionara. Deci transfer cele 12 milioane în acest cont, zise ea

— Da, îi răspunse Anna, puţin neatentă.

După cinci minute de tăcere Anna întrebă :

— Cât aţi spus că transferaţi ?

— 12 milioane !

— Nu fusesem atentă.

— Tranzacţia a fost efectuată. Vă doresc o zi bună în continuare !

— Mulţumesc, zise ea.

Anna se aşeză pe un scaun şi inspiră şi expiră, căci avusese impresia că vede stale verzi, apoi ieşi din bancă. Noroc că decembrie al acelui an la New York era mai rece, căci Anna simţise nevoia de răcoare. Se aventură apoi în marea metropolă pe la magazine şi mall-uri pentru a cumpăra cadouri. Se ducea în Germania de sărbători.

13. Crăciunul în Germania

Cu două săptămâni şi jumătate înainte de Crăciun, Anna urma să se urce în avionul spre Berlin, apoi să coboare la aeroport, unde Fritz îi promisese că o aşteaptă.

Sosi ziua plecării şi ea, încărcată de bagaje, majoritatea fiind cadouri, ajunse la aeroport. Avu timp să-şi cumpere reviste şi apoi se îndreptă spre poarta spre care ajungea la avion, căci auzise deja anunţul de „îmbarcare”. Locul ei, luat tot la clasa a II-a, era de data aceea la margine. Îşi ordonă bagajul mai mic în cuşeta lui şi îşi ocupă locul, începând să răsfoiască o revistă. Îşi relaxă picioarele întinzându-le în faţă şi se apucă de lectură. O voce masculină o deranjă din lectura ei :

— Îmi daţi voie, domnişoară ? Am loc la geam.

Ea-şi retrase picioarele şi privi la cel ce-i ceruse permisiunea. Era un bărbat înalt şi nu-i vedea chipul prea bine, deoarece ei îi bătea o lumină în ochi.

— Desigur, cedă ea trecerea.

Străinul îşi puse bagajul în compartimentul său, apoi îşi ocupă locul. Când se aşeză jos, ea observă că este un bărbat brunet, în jur la vreo 30-32 de ani, ce avea nişte ochi violeţi fascinanţi. Irisul violet al ochilor era străbătut de mici raze de albastru, ceea ce le sporea misterul şi farmecul. Chipul lui avea trăsături masculine ce-i ofereau maturitate, dar şi un dram de inocenţă. Mai observă şi tristeţe.

— Ne cunoaştem ? întrebă străinul care se simţi studiat

— Nu cred. E un obicei de-al meu prost să studiez chipurile. Îmi cer scuze.

— Nu face nimic, îi răspunse el zâmbindu-i.

Străinul îşi pregăti şi el o revistă, dar mai înainte studie şi el chipul partenerei lui de călătorie. Avea un păr lung blond, împletit cu grijă într-o coadă la spate, un chip fin, micuţ sau cel puţin aşa i se părea lui, cu trăsături feminine. Chipul ei era când inocent,

când matur, când trist şi el fusese uimit de aceste trăsături. Ochii ei erau de-un verde ce-l făcuse să aibă impresia că se afundă în Pădurile Virgine.

— Mă scuzaţi, zise el din nou. Am o curiozitate.

— Da ? îi răspunse ea

— De ce studiaţi chipurile ?

— Sunt sculptor.

— Acum înţeleg. Sunt **Jack Austen**. Încântat de cunoştinţă.

— Vă cheamă ca pe celebra scriitoare Austen ! exclamă ea uimită.

— Nu am nicio legătură cu ea, îi zâmbi el

— Anna Andersen. Tot fără legătură !

El râse mai întâi, apoi îi sărută politicos mâna.

— Mergeţi în Germania ?

— Da, la rude.

Conversaţia celor doi, începută din neant fusese întreruptă de căpitanul zborului care anunţa decolarea. Pasagerii îşi puseră centurile şi avionul decolă. În spaţiul aerian, Anna reluă conversaţia :

— Şi dumneavoastră în Germania ?

— Spune-mi Jack, te rog. Da. Merg la sora mea care s-a căsătorit acolo. Abia aştept să-mi văd nepotul în vârstă de 3 ani.

— Mă bucur ! zise ea

— Dumneavoastră ?

— Anna, te rog. La rudele din partea fostului logodnic.

— Ah, zise el cu dezamăgire. Înţeleg.

— Abia aştept să-i revăd. Mai ales că trebuie să fac o vizită şi pe la mormântul mamei şi al logodnicului.

— Oh, îmi pare rău. Am devenit indiscret.

— Nu-i nimic.

Anna îşi reluă lectura. Nu mai vorbiră între ei. A doua zi de dimineaţă, ajunseră în aeroportul din Berlin. Fritz şi Martha Doneck deja o aşteptau pe Anna. Şi Jack era aşteptat de către sora sa şi nepoţel. Cei doi coborâseră împreună, căci el se oferise s-o ajute cu bagajele.

— Uite-i, îi zise Anna

— Ai zărit deja grupul care te aşteaptă ? întrebă Jack

— Da. Tu ?

— Şi eu.

— Atunci, la revedere, zise Anna

— La revedere ! zise Jack

Anna se îndreptă spre cei doi soţi Doneck, cărora nu le scăpase faptul că Anna îşi luase la revedere de la un necunoscut.

— Se pare că ai un prieten ! o tachină Fritz

— Coleg de zbor ! răspunse ea. Ce prieten ? Nici nu ştiu dacă-i liber !

— Lasă fata în pace, Fritz, îl dojeni Martha

Anna şi cei doi soţi Doneck se urcară în maşina lui Fritz.

— Frumoasă maşină, zise ea

— Da. Am cumpărat-o de curând

— Se vede !

Drumul spre Dortmund, la casa familiei, dură vreo câteva ore bune, timp în care se mai şi opriseră din drum să facă pauză. Ajunse la casa familiei. Ei erau singuri.

— Unde e studenta ? întrebă Anna făcând referire la Eliza

— Într-o tabără în Elveţia. A aşteptat-o cu mare interes. S-a dus cu prietenele ei.

— Am impresia că şi-a găsit pe cineva, zise Fritz.

— Oau ! exclamă Anna

Bagajele ei fuseseră duse în camera ce era rezervată doar pentru ea ori de câte ori ar fi venit acolo, iar Anna se schimbă, apoi ieşi din casă şi prima ei grijă fusese să se ducă la piaţa flori şi apoi la cimitir. Ajunse la cimitir, dar nu mai zăbovi la fel de mult ca în seara aceea înainte de plecarea ei. Observă că ambele morminte erau bine îngrijite, semn că cei doi Doneck îşi ţinuseră promisiunea de a avea grijă de ele. Se întoarse repede la casa gazdelor, mai ales că în Germania era mai frig ca în New York.

În următoarea săptămână Anna şi Martha fuseseră ocupate cu a face casa curată de scrbători, de a cumpăra mâncare, unele cadouri. Anna nu mai cumpăra nimic, doar o ajuta pe Martha. În săptămâna de dinaintea Crăciunului începu nebunia : prepararea mâncării, cumpărarea bradului de Crăciun, prima ninsoare, împodobirea bradului, decorarea casei. În casa familiei Doneck era tradiţie ca în seara de ajun să se deschidă cadouri.

Ajunul sosi, iar cei doi soţi, împreună cu Anna se strânseră în jurul bradului, sub care erau deja aranjate cadourile pentru a doua zi, ca să deschidă fiecare un cadou. Anna primi din partea celor doi soţi nişte unelte noi-nouţe de sculptat. Ea le era profund îndatorată, căci o parte din uneltele ei vechi se tociseră. Fritz primi de la Martha, soţia lui, un pulover, iar de la Anna un ceas elegant.

— Nu trebuia să-mi iei un ceas, Anna, mai ales că ăsta pare destul de scump.

— A fost un fleac ! N-a costat prea mult !

— Mulţumesc. Apreciez cadoul tău.

Martha primi de la soţul ei o breţară, iar de la Anna un set: cercei şi colier. Cei doi mai depănară o vreme amintiri, iar Anna le povesti de cele două statui, ne menţionând şi sumele fabuloase pe care le câştigase de pe urma lor.

14. Anul Nou în New York

A doua zi, de Crăciun, în Germania ningea. Fulgii de diverse mărimi cădeau acoperind trotuarele şi grădinile cu o pătură albă, pufoasă. Anna şi ceilalţi se treziră şi-şi desfăcură cadourile, lăsându-le sub brad pe cele ale Elizei ce urma să se întoarcă şi să-şi petreacă Anul; Nou acasă. Anna mai zăbovi câteva zile, iar în week-end se duse din nou la aeroport pentru a se întoarce acasă în New York. Din nou în aeroport şi din nou în avion. Anna îşi rezervase loc din timp la clasa I de data asta. Fusese nevoită să aleagă acea clasă, deoarece biletele la clasa a II-a fuseseră epuizate. Ea luase ultimul bilet. Avea noroc : era din nou la margine. Îşi ocupă locul, constatând pe loc diferenţa între

cele două clase şi se afundă în lectura unei cărţi de data aceea. Găsise într-o librărie o carte aparţinând aceleiaşi autoare ce scrisese *„Viaţa printre străini”* ce-o fascinase.

— Ar trebui să nu ne mai întâlnim prin avioane ! o trezi din lectura ei o voce familiară.

— Jack ! îl recunoscu ea. avea memoria figurilor.

— Bună, Anna.

Rămase plăcut surprinsă când văzu că şi el îşi aminteşte numele ei.

— Din nou la geam ?

— Din nou ! Şi tot lângă tine.

— Ultimul bilet presupun ?

— Penultimul !

— Aha ! Multă lume spre New york, de data asta.

— Da. Unii la rude, alţii vor să-şi petreacă Anul Nou în piaţă. Vin pentru artificiile ce se dau atunci din plin.

— Aha. Eu cred că le voi privi din apartamentul meu din balcon. Stau la etajul 76. ce-mi mai trebuie sa ies în stradă ?

— Ha, ha, ha, râse el. În stradă e mai palpitant. Se pot întâmpla multe : de la a-ţi revedea o rudă despre care nu mai ştii nimic, până la aţi găsi un iubit. Pentru cei deja cuplaţi este frumos, pentru că îşi peţesc jumătatea la lumina artificiilor.

— Frumos. Dar cred că mă mulţumesc cu balconul.

— Hm ! Ciudată alegere ! Mai bine ai veni şi tu în piaţa aceea.

— Îmi dai cumva o întâlnire ?

— De ce nu ?

— Bine. S-a făcut !

Cei doi nu mai vorbiră nimic de-a lungul zborului. Coborâră împreună la aeroport şi când o întrebă în ce zonă stă, iar ea-i spuse, el se oferi s-o ducă acolo cu taxiul, pentru că el stătea mai departe, dar putea face un ocol special pentru ea..

„Oau, îşi zise ea. Nu-l cunosc bine, n-am vorbit prea mult cu el şi deja accept o întâlnire ! Oare dragostea pluteşte prin aer ?” Ridică din umeri şi acceptă propunerea lui de-a fi condusă spre casă. Taximetrul ajunse la clădirea unde-şi avea ea apartamentul şi ea-şi plăti drumul până acolo, apoi merse în apartament. Se odihni toată ziua, apoi, a doua zi se duse la Kirk pentru a-i da şi lui cadourile cu ocazia Crăciunului. El observă că ea este schimbată în bine.

— Ţi-a priit întoarcerea acasă. Arăţi mai bine ! Cumva ai cunoscut pe cineva acolo ?

— Am cunoscut pe cineva, dar nu acolo, ci în avion. E american presupun. Nu l-am întrebat.

— O, o ! zise el. Dragostea pluteşte în aer !

— Şi tu crezi asta ?

— Da.

Anna îi dădu cadourile, apoi plecă spre casă. În loc s-o ia spre apartament, ceva o făcuse s-o ia spre librăria ei favorită. Intră înăuntru şi nu o zări pe doamna aceea drăguţă, dar la o vreme o vşi o auzi zicând :

— Jack, alegeţi ce vrei de-acolo !

„Jack ? îşi zise ea. Probabil cineva cu nume asemănător !”

— Bună, salută ea

— Clienta mea favorită !

— Mă cheamă Anna.

— Anna ! Ce plăcere ! Alte cărţi de-acolo ?

— Şi de-aici şi de-acolo !

— Uită-te în linişte.

— Scuzaţi-mi curiozitatea. Mai devreme aţi pomenit numele unui oarecare Jack. Presupun că dânsul este acum acolo, că o să rămân eu aici.

— Jack Austen, da. Un alt client de-al meu. Mereu vine aici.

„Nu se poate ! Coincidenţa este mult prea mare !”

— Atunci mă duc şi eu tot acolo !

— Cum doreşti, Anna. Eşti ca la tine acasă !

— Aş putea ştii cum vă numiţi ?

— **Gretta Parker**.

— Mă bucur că v-am cunoscut. Anna Andersen.

— Şi eu mă bucur !

Anna se duse în spate. Într-adevăr, Jack era cel care se uita la nişte cărţi cercetându-le şi neştiind pe care din cele două alese s-o cumpere. Îl recunoscuse din profil văzându-l şi observase că alesese unul din cele două exemplare ale unei cărţi despre Egipt, unul dintre exemplare fiind la Anna şi o carte despre Grecia.

— Îţi recomand cu mare căldură cartea despre Egipt ! îi zise ea.

— Nu se poate ! zise el uimit

— Bună. E librăria de unde mă aprovizionez.

— Şi eu !

— Să nu îndrăzneşti să spui din nou că nu mai trebuie să ne întâlnim aşa !

— Nici nu vroiam să spun asta !

Râseră amândoi cu poftă.

— Deci, îmi recomanzi cartea despre Egipt.

— Da. Este fascinantă. Am citit-o deja.

— Citeşti cărţi de civilizaţie ?

— Da.

— Interesant. Şi eu, câteodată.

— Ce meserie ai ?

— Sunt arhitect. Arhitect restaurator.

— Aha.

Cei doi ieşiră din spatele librăriei, fiecare cu porţia lui de cărţi.

— Ia te uită, zise Gretta. Ţia-i făcut o prietenă !

— Se poate spune şi aşa.

— Mă bucur. Erai un adevărat şoarece de bibliotecă. Anna, poate-l mai scoţi tu cu nasul din cărţi !

— Nicio şansă ! Şi eu tot şoarece sunt !

Gretta râse amuzată de gluma Annei. Cei doi îşi plătiră cărţile şi se despărţiră, fiecare ducându-se spre apartamentul său. În noaptea de Revelion, Anna se decise să

stea în apartamentul ei. Privi focurile de artificii de la balconul ei, apoi se culcă, în timp ce restul new york-ezilor îşi petreceau mai departe Revelionul pe străzi sau în casele lor.

15. Alte comenzi

După ce Anul Nou trecu, Anna se întoarse la atelierul lui Kirk.

— Bună. La mulţi ani !

— La mulţi ani şi ţie !

— Sunt cu chef de muncă azi !

— Atunci hai la triat oferte ! Se pare că doamna din Anglia, care a luat prima ta statuie şi Mustafa ţi-au făcut publicitate mascată. Ai primit nişte oferte tare interesante.

— Nu le-ai sortat tu pentru mine ?

— Nu. Te-am aşteptat. În fond, tu-ţi cunoşti propriile limite, nu eu !

— Aşa este. Mai am cumva oferte cu avans ? Că nu mai primesc din acelea.

— Sunt câteva.

— Să vedem despre ce e vorba.

Anna începu să-şi sorteze ofertele. Două dintre ele erau cu avans şi le lăsă primele. În ciuda afirmaţiei că nu va mai primi oferte cu avans de bani, prima o atrase deoarece persoana solicita o statuie a unui bărbat, iar Anna o considerase un fel de provocare, pentru că ea sculptase nişte chipuri feminine până atunci, iar alta o fascinase doar prin provocare : să sculpteze „Marile Lacuri'. Era o provocare demnă, mai ales că acestea se aflau în Canada. Apoi alte oferte veneau după acestea două.

Anna le consemnă pe toate într-o agendă pe care şi-o cumpărase şi apoi zise :

— O să lucrez la asta. Mi se oferă 2 milioane avans pe o statuie masculină. Uite poza.

— Interesant bărbat.

— N-am ami sculptat bărbaţi până acum.

— De unde facem rost de material ?

— Căutăm un furnizor pentru aşa ceva.

— Nu prea sunt în New York.

— Mai ai telefonul domnului Mustafa ?

— Sigur. Uite-l !

Anna formă numărul de telefon, care era din America, nu din Arabia şi-i răspunse chiar Mustafa.

— Alo ? Aş dori cu domnul Mustafa. Anna Andersen la telefon. I-am făcut o...

— Bună, domnişoară Anna. Eu sunt la telefon. Cu ce vă pot ajuta ?

— I-a plăcut Raishei sculptura ?

— Nu numai că i-a plăcut ! A pus-o într-un loc de cinste.

— Nu cunoaţi un furnizor pentru materiale de sculptură ? Am înţeles că aici nu prea sunt. Aş avea nevoie de un furnizor.

— Vă recomand eu un furnizor. Nu este prea cunoscut, dar calitatea materialelor furnizate de acesta este impecabilă. Numele lui este Robertson. Să-i spuneţi că vi l-am recondat eu.

— Bine, zise ea în timp ce-şi nota adresa domnului Robertson şi numărul de telefon al acestuia.

După ce închise telefonul, formă noul număr şi vorbi cu domnul Robertson, care se arătă încântat să fie furnizorul Annei. Odată rezolvată partea cu furnizorul, ea luă legătura cu noul client, ce cerea statuia masculină. Află cu ocazia aceasta că dorea doar chipul, nu şi corpul stauii, ceea ce-i dădu posibilitatea să comande bucata dorită.

Când furnizorul îi aduse bucata, ea se apucă imediat de treabă, lucrând mai repede decât la o statuie întreagă. În trei zile onoră prima comandă, apoi se interesă de comanda cu Marile Lacuri. Acea comandă era o adevărată provocare, căci era vorba de natură, nu de oameni.

Plecă de la atelier, după ce află că cel care comandase „Marile Lacuri” nu se grăbea deloc şi plecă spre librăria Grettei.

— Bună, Gretta, o salută ea intrând în librărie.

— Alte cărţi ?

— De data aceasta nu. Vreau să te întreb ceva.

— Spune.

Când s-o întrebe, Anna îl observă pe Jack.

— Iar a venit şoarecele ? glumi ea

— Anna, zise el observând-o

— Ce vroiai să mă întrebi ?

— Vine multă lume aici ?

— Suficient de multă.

— Atunci nu ştii pe cineva care ar putea să mă ducă şi pe mine în Canada să văd marile Lacuri ? Am o nouă comandă la o sculptură intitulată chiar aşa.

— Normal că ştie, răspunse Jack. Eu !

— Tu ?!?

— Am o casă de vacanţă chiar foarte aproape de Marile Lacuri ! Te invit eu la casa mea.

— Mulţumesc. M-ai salvat !

16. În Canada la Marile Lacuri

Neştiind câtă vreme va sta la Jack, la casa lui de vacanţă din Canada, Anna îşi pregăti bagajele şi vorbi în prealabil cu Kirk, ce devenise între timp un fel de manager pentru afacerea Annei, iar în ziua stabilită, Jack veni s-o ia de la apartament. Cum ea-i dăduse adresa completă, el urcă cu liftul până la etajul 78 unde stătea ea şi sună la uşa apartamentului. Ea-i deschise.

— Bună, Jack. Sunt gata.

Îşi luase un singur troler cu ea ce nu era nici prea mare.

— Numai un troler iei ? În ianuarie este destul de frig în Canada, mai ales în zona Marilor Lacuri.

— Am tot ce-mi trebuie în interiorul lui !

— Bine. Mergem ?

— Gata.

Anna verifică încă o dată toate obiectele electrocasnice din apartament să fie închise, gazele la fel şi apoi încuie uşa şi plecă împreună cu Jack. Un taximetru îi aştepta afară. Amândoi urmau să ia un avion de la New York şi să ajungă la **Ottawa**. Călătoria celor doi fusese lipsită de peripeţii şi ajunseră la casa de vacanţă a lui Jack. Aşa cum îi spusese, era foarte rece în ianuarie acolo, iar Anna nu fusese mult prea interesată de casă sau împrejurimi. Nu vroia să zăbovească acolo decât timpul necesar pentru a vedea obiectivul ce-o interesa. Aventura ei la casa aceea de vacanţă fusese una scurtă, iar ea se întoarse repede la lucru după ce văzuse obiectivul şi-l fotografiase.

În timp ce cei doi se întorceau în New York, ea-l întrebă pe Jack

— Ce-ar fi să repetăm experienţa mai la vară când este totul înverzit şi este mai cald ?

— Cu ceam mai mare plăcere. Asta-i cartea mea de vizită, cu numărul de telefon unde mă poţi găsi.

— Trebuie să-mi fac şi eu urgent cărţi d'astea !

În fine, cei doi se reîntoarseră la joburile lor şi timpul trecu precum vântul, deoarece Anna fusese ocupată cu noile comenzi, iar Jack cu firma lui. Se mai întâlneau din când în când la librăria de unde amândoi îşi procurau cărţi. În cele din urmă, vara sosi, iar Anna îşi luă concediu. La fel şi Jack şi amândoi plănuiseră o vacanţă în Canada, după care aveau să se ducă în Caraibe, la plajă.

Ziua în care trebuia să revină în Canada sosi pentru Anna, care era nerăbdătoare să plece în primul ei concediu. Avea ocazia să vadă casa lui de vacanţă mai bine, să vorbească mai mult timp cu el, să-l cunoască mai bine. Ca şi data trecută, Jack o luă pe Anna din faţa apartamentului ei, căci era mai pregătită ca niciodată pentru acea vacanţă. Spre prânz, într-o zi superbă de iulie, ajunseră acasă la Jack.

Anna era acum atentă la fiecare detaliu, aşa că observa totul. După ce Jack deschise o poartă monumentală din fier forjat, pe ea o întâmpină o alee din beton mozaicat ce avea peluze de-a dreapta şi de-a stânga. Cea din stânga avea plantaţi din loc în loc diverşi arbori pitici, iar cea din dreapta era foarte interesantă. În ea se ascundeau figurine de porţelan colorat, de dimensiuni destul de mari, reprezentând diverse figurine vesele ori serioase. Puţin mai încolo, ghiulele de piatră pentru catapulte erau îngropate în iarbă, oferind privirii un aspect straniu de sol selenar inundat însă de viaţă. Cosmosul întreg părea că şi-a găsit în acel loc liniştea. Nişte lampioane pitic puneau în evidenţă fiecare loc, iar noaptea, când se aprindeau, probabil luminau feeric.

Aleea conducea spre o casă monumentală, ce era veche de 100 de ani, dar care fusese recondiţionată la fel ca atunci, reconstituind un univers parcă magic : ceva între vis şi realitate. Având aspectul de poveste al unui castel, faţada prezenta „coloane contraforţi", ce păreau metamorfozate de vrejuri vegetale uriaşe. Ferestrele în acoladă, caracteristice stilului gotic, erau numeroase şi generoase ca dimensiuni. Crenelurile ce

străjuiau cornişa completau fericit aspectul istoricist al clădirii. Întregul aspect exterior al ansamblului te copleşea prin „forţa” impactului vizual datorat decoraţiei

Jack descuie uşa casei, ce era dezvoltată atât pe parter, cât şi pe etaj. Intrând în casă, îi întâmpină holul central, dezvoltat pe lungime, format din trei compartimente de-a lungul cărora erau dispuse saloanele casei. Impresionant prin echilibrul volumelor şi armonia dispunerii elementelor decorative, acel spaţiu era întunecos. Arcadele de trecere dintr-un segment în altul erau de asemnea în acoladă, formă reluată ca într-o suită de oglinzi la cadrele uşilor, ferestrelor şi nişelor întregii case. Unele dintre arcuri prezentau ornamente florale din piatră, dând uşii un aspect magnific. Coloanele impozante din stuc susţineau aceste profile şi încadrau fericit dantelăria de lemn a deschiderilor profilate pe geamuri mate. Plafoanele celor trei compartimente ale holului erau pictate în frescă. Consolele-pitici din segmentul al doilea al holului surprindeau în acest aspect interior sobru şi misterios.

Gazdă bună, Jack începu să facă un tur al casei cu Anna. În primul salon al casei, stucatura de la îmbinarea peretelui cu tavanul fusese modificată prin scafe ce permiteau difuzarea luminii fără a se vedea sursa directă de iluminat. Al doilea salon beneficia de o bogată stucatură în partea superioară a peretelui : creneluri puternic profilate şi mascheroane, vrejuri decorative şi panouri în care vegetalul era nota specifică; toate acestea într-un sistem ce părea că străjuieşte cocori ascunse.

Al treilea salon, nu se putea numi „salon”, deoarece era o sufragerie de aproape 30 m^2, ce era dominată de mobilierul stil Empire, finisat cu lac vişiniu, compus dintr-o comodă şi un bufet ce avea coloane de alabastru, o masă de 12 persoane cu scaunele corespunzătoare. Covorul, cu model pe nuanţe albastru şi vişiniu se asorta cu tapiţeria scaunelor. Încăperea era luminată de o lustră foarte veche.

Revenită în holul central după ce văzuse şi bucătăria ce era modern utilată, pe Anna o copleşiră impresiile ce le trăia : o scară monumentală de marmură albă de Carrara, cu balustrade din fier forjat lucrat cu arabescuri şi forme vegetale, se urca la etaj. Stucatura aurită, luminatoarele, plafoanele pictate, fastuoasele candelabre de Murano, oglinzile veneţiene, toate creau un cadru opulent. Jack consideră că dormitorul lui era neinteresant pentru a putea fi prezentat, aşa că deschise o uşă pentru a-i arăta Annei dormitorul unde avea să stea.

În dormitor, mobilierul era tot stil Empire şi consta în piese masive cu linii rafinate, un pat încadrat de două tăblii, două noptiere, un şifonier placat cu oglindă şi o oglindă de toaletă cu dulăpioare încorporate şi un săcunel. Husa patului, pe fond bleumarin, cu imprimeuri moderne, înviora atmosfera sobră instaurată prin mobilierul stil. Obiectele decorative erau presărate cu discreţie, unele devenind astfel ad-hoc : vaze din loc în loc, aplice în formă de sfeşnice, sticle de parfum. Anna deja se simţea ameţită. Ceru să se odihnească puţin, iar Jack o lăsă în intimitatea dormitorului ei, utilat, de asemenea, cu o baie modernă. Ea se odihni puţin pentru a-şi reveni din ameţeala ce i-o produse acea casă impresionantă. Nu uitase de invitaţia lui adresată înainte de a ieşi pe uşă de a vizita şi grădina din spatele casei.

După odihnă, ea-l găsi pe el la bucătărie, gătind

— Nici tu nu eşti american tipic ?

— Poftim ? tresări el.

― E o glumă a lui Kirk. Am gătit într-o seară mâncare mai multă decât trebuia şi i-am dus şi lui, iar el mi-a zis că americanii tipici sunt : restaurante sau fast-food-uri !

― Aha, înţeleg, râse el. Gătesc pentru că îmi place să fac asta. Consideră că sunt unul dintre specimenele pe cale de dispariţie : un bărbat care găteşte.

― Ha, ha, ha ! râse ea cu poftă. Nu ştiam că mai există şi astfel de „specii" !

Râse şi el odată cu ea, apoi mâncară ceva şi ieşiră în spatele casei unde se afla grădina. De pe veranda deschisă aflată în spatele casei, trei trepte realizate din piatră de râu coborau spre nivelul grădinii. Pătrunse într-un spaţiu unde rolul principal îi revenea gazonului. Urcând potecile aflate acolo, se trezi într-o grădină ce îmbina mai multe culturi la un loc. Blocuri neregulate de piatră ofereau mediul propice dezvoltării vegetaţiei ascetice, căderi mici de apă, imaginând cascade, alimentau un iaz, zone plane alternau cu denivelări line, podeţe de lemn erau ascunse în spatele unor arbori decorativi. Piatra de râu, adusă special pentru acea grădină, era un element decorativ ce evidenţia cadrul creat. Astfel, fusesră realizate adevărate jardiniere, alăturarea cu verdele plantelor dădea naştere unor compoziţii încântătoare. Decorul era completat de prezenţa apei : un mic bazin decorativ oferea clipe de răsfăţ pentru peştii multicolori aflaţi în el.

Totul era minunat, iar ea se bucură şi de un apus de soare sublim : soarele îmbrăca în purpură şi aur câţiva nori ce alcătuiau cortegiul său în apus.

17. Peripeţii în Caraibe

După ce văzu acel apus sublim de soare, fiecare se duse la culcare, a doua zi de dimineaţă, fusese rândul lui Jack s-o găsească pe Anna preparând micul de jun şi cafeaua.

― Bună dimineaţa, o salută el.

― Bună. Cafea, ceai, suc sau lapte cu cereale ?

― O cafea, mulţumesc.

Cei doi îşi serviră cafelele şi începură o conversaţie.

― Tot ne întâlnim accidental în librăria Grettei, dar habar n-am ce cărţi îţi plac, începu el.

― Pune-mi în mâini o carte de istorie sau de geografie ori despre civilizaţii şi o citesc aproape pe nerăsuflate.

― Interesant. N-am mai auzit până acum pe cineva să fie pasionat de astfel de gen de cărţi.

― Tu ?

― Eu mai citesc şi beletristică ocazional, dar mai mult caut cărţi prin care să fiu la curent cu noutăţile apărute în domeniul meu, arhitectura. Dacă găsesc cărţi mai vechi în care se vorbeşte despre arhitectură, le iau şi pe acelea.

― Aha. Îmi permiţi să întreb câţi ani ai ?

― Desigur. Am 31 de ani.

― Iar eu am 28 ! Ai firma ta de arhitectură sau lucrezi pentru altcineva ?

― Am propria firmă.

― Pari destul de tânăr în comparaţie cu vârsta !

— Şi tu !

Ea-i zâmbi, apoi se ocupă de spălarea ceştilor de cafea şi a farfuriilor.

— N-ar trebui să faci treabă. Doar eşti oaspete în casa mea !

— Nu-i nimic. Mă simt utilă.

În ziua aceea şi-n următoarele, până la plecarea în Caraibe, cei doi vizitaseră foarte multe lucruri. Anna văzuse Marile Lacuri pentru a doua oară, apoi într-una din zile el o dusese să vadă Niagara, iar ea făcuse o mulţime de poze. Într-o zi de sâmbătă ei plecară spre Caraibe. Aveau rezervare la un hotel modest. Nu căutau luxul, deşi amândoi şi-l permiteau.

Zborul din Canada spre Caraibe fusese foarte antrenant în dialog, cei doi vorbind despre nimicuri. Până a-şi deschide inima complet unul faţă de celălalt, mai era cale lungă, dar din nimicuri se clădea o frumoasă prietenie. Într-adevăr, atât Gretta, cât şi Kirk, avuseseră dreptate : dragostea plutea undeva în aer. Ajunşi în Caraibe, cei doi se duseră direct la hotel, apoi se odihniră.

A doua zi, Anna, înarmată cu obiectele necesare pentru plajă, ieşi pe nisipul care începea să se înfierbânte încetul cu încetul de la razele toride ale soarelui. Îşi căută un loc mai retras pe plajă, apoi îşi întinse prosopul, îşi descheie rochiţa de vară la naturi şi rămase într-un costum de plajă verde închis, care îi accentuau ochii şi culoarea părului. Pentru a nu avea probleme cu părul ei, îl strânsese într-un coc şi-şi luase şi ceva pentru cazul în care ar fi dorit să înnoate. Se aşeză pe prosop şi începu să profite de soarele Caraibelor. În ziua aceea apa oceanului era propice pentru înnot sau „bătăi cu apă”, deoarece valurile erau domoale şi nu era niciun steag de avertisment ancorat. Era o zi ideală din toate punctele de vedere.

În timp ce Anna profita de soare, la câteva minute după ea, sosi şi Jack. Nu ştia unde să se aşeze cu prosopul lui, iar zona Annei era prielnică şi pentru el. Cum nu o recunoscuse pe ea în costumul acela verde de baie, se apropie şi întrebă :

— Domnişoară, spaţiul de lângă dumneavoastră este revendicat sau e liber ?

Anna începu să râdă cu poftă când auzi vocea lui, iar el era foarte uimit ce găsea necunoscuta aceea atât de amuzant.

— Poţi să te aşezi, Jack, că nu muşc !

— Anna ? recunoscu el vocea

— Da, chiar ea.

— Nu te-am recunoscut, zise el întinzându-şi prosopul.

— Nu m-ai văzut niciodată aşa, zise ea.

Când el se aşeză pe prosopul de plajă, ea obseră că are un trup bine clădit, care ar atrage orice personaj feminin de pe acea plajă. În ziua aceea arăta seducător.

„Atată seducător ! îşi zise ea. Oare chiar arată sau mi-l închipui eu aşa ? Anna ! Alo ? Eşti acasă ? îşi întrebă ea raţiunea. Se pare că nu ! Gretta avea dreptate ! Dragostea începe să plutească undeva prin aer. E adevărat că atunci când l-am cunoscut pe Franz, amândoi am ştiut că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Eram două jumătăţi ale aceluiaşi măr, dar cu Jack este diferit. Nu ştiu dacă să mă hazardez încă să numesc dragoste ceea ce simt pentru el. Poate ar fi mai nimerit termenul de respect reciproc, de apreciere. Cu Franz, cred că a fost vorba despre dragoste la prima vedere, dar cu Jack nu ştiu. Am început deja să-mi pun anumite probleme. Habar n-am dacă el

simte ceva pentru mine ! Anna ! Trezeşte-te ! Bucură-te de viaţă ! Lasă lucrurile să vină de la sine şi apoi mai vedem ce-o fi !", îşi încheie ea şirul gândurilor, hotărându-se să se ducă în apă.

Nici Anna nu arăta mai prejos. Avea un trup zvelt, mlădiu, dând senzaţia că este tras printr-un inel, iar Jack putu să observe că trecerea Annei printre cearceafurile, prosoapele sau şez-long-urile de pe plajă ce aveau persoane masculine pe ele, nu trecea neobservată. Văzuse la un moment dat, că unul chiar fluieră admirativ după ce ea trecuse pe lângă el, iar altul fusese mai îndrăzneţ din fire şi se oferise s-o „conducă" până în apă, deşi mai erau doar câţiva paşi până în ea. Jack văzu că Anna refuzase politicos prezenţa bărbaţilor. Nu-i plăcea să fie luată drept păpuşă sau un corp bine-proporţionat care să fie cel mult un obiect al unor mici fantezii de vară.

„Anna..., începu Jack să gândească. Eşti misterioasă. Uneori mi se pare că ascunzi o mare durere. Hm ! Încep să mă gândesc la tine într-un mod special. Mi-aş dori uneori să fiu eu confidentul tău. Am început să ţin la tine, deşi am iubit foarte mult pe cineva. Am pierdut persoana iubită de lângă mine şi nu mai vreau să-mi deschid inima chiar atât de repede. Totuşi, tu, cu firea ta, ai ajuns să te strecori în gândurile mele pe nesimţite. Îi dau dreptate Grettei : dragostea începe să plutească undeva în aer", îşi încheie şi el şirul gândurilor. Observă că Anna se întoarse la prosopul ei.

— Scuză-mă, Jack, dar mă duc mai în faţă. Am văzut nişte puşti care construiesc un castel de nisip şi le-am propus să facem o fortăreaţă, iar eu m-am oferit să le fac păzitorii fortăreţei. Au acceptat încântaţi, iar eu abia aştept să mă joc cu nisipul ! Pa, pa !

Ea-şi luă prosopul şi dispăru rapid din faţa lui, lăsându-l cu gura căscată. Nu se aşteptase la aşa ceva. Trebuia neapărat s-o vadă şi pe-asta ! Îşi strânse prosopul şi plecă în căutarea ei. O găsi repede, căci grupul de puşti ce lucra la o adevărată fortăreaţă mare era numeros, iar figurile Annei, făcute din nisip, atrăseseră mulţi gură-cască acolo. Se îndreptă şi el spre terenul care era urmărit îndeaproape de foarte mulţi spectatori. Ea, în mijlocul puştilor, făcând figuri din nisip, părea foarte copilăroasă. Râdea şi se bătea uneori cu apa din găleţi cu ceilaţi „muncitori".

— Hei ! zise Jack. Mă primiţi şi pe mine ?

— Tu ce ştii să faci ? întrebă un puşti

— Ne va face arhitectura fortăreţei, nu-i aşa domnule arhitect ? îl întrebă ea veselă

— S-a făcut, acceptă el, trecând deja la treabă.

Cei doi, împreună cu puştii de-acolo, lucrau de zor. Se strângea tot mai multă lume şi era evident că opera de artă ce avea să rezulte, urma să fie admirată şi eventual fotografiată, chiar dacă existenţa ei avea să fie cât se poate de efemeră. După ce realiză figurile din nisip, Anna trecu la zidurile fortăreţei. Lucra cu sârg şi nu mai era atentă decât la lucrarea ce-o făcea, pentru ca opera de artă să nu se ruineze înainte de finisarea ei. Deodată, mâinile ei, pline de nisip, se întâlniră cu mâinile lui Jack. Fusese de ajuns să se atingă doar vârfurile degetelor, ca pe ei să-i treacă un fior rece pe şira spinării şi să-i facă să se oprească din lucru uitându-se unul în ochii celuilalt preţ de câteva minute, ca apoi să-şi reia fiecare treaba. Opera de artă fusese finisată, iar privitorii aplaudară creaţia aceea măreaţă, ba chiar o şi fotografiaseră unii, căci pe plaja aceea nu se mai făcuse niciodată aşa ceva.

18. Mărturisiri şi un sărut sub clar de lună

După finisarea operei de artă, Anna se retrase în camera ei de hotel, urmând să iasă mai spre seară din cameră, pentru a putea să vadă apusul de soare la malul oceanului. Seara sosi, şi ea se duse pe plajă. Găsi un loc prielnic : se putea vedea apusul de soare foarte bine de-acolo. Plaja era pustie, căci nu mai erau doritori. Îşi întinse pe nisip un prosop mai gros, împăturit, pentru a nu-i fi rece, apoi începu să aştepte apusul de soare. Lângă ea veni şi Jack.

— Pot să-ţi ţin companie ?

— Sigur.

Priviră amândoi apusul de soare. O minge roşie apunea în ocean, dând o senzaţie de sângeriu apelor verzi-albastre. Ochii ei se umeziră de lacrimi, ceea ce-l uimi pe el.

— Nu ştiam că apusurile de soare te fac să plângi.

— Îmi amintesc de două lucruri importante din viaţa mea.

— Îndrăznesc să te întreb : care ?

— Era acum mult timp în urmă. Mama mea era încă sănătoasă pe-atunci, iar eu eram mică. M-a dus la ocean şi am văzut un apus de soare împreună. Când am împlinit 20 de ani, am pierdut-o. Doctorii îmi spuneau că nu mai aveau ce-i face. Când eu întrebam de ce suferă mama mea toţi imi spuneau că nu ştiu sau că e vorba de o boală incurabilă. Nu am crezut. Boală incurabilă ! Termenul acesta trebuia să fi avut un nume. Numele lui era leucemie avansată. Mama refuzase tratamentul, iar boala se agravase atât de mult, că medicii n-au mai avut ce-i face. Apoi, îmi mai amintesc tot de ocean, pe vremea când îl cunoscusem pe Franz, logodnicul meu. Amândoi plănuiam cu mare vervă nunta noastră. El îmi spunea că este supărat că procesul clientului lui se amână într-una, deşi juriul ar fi trebuit să formuleze un verdict. Îmi spunea că procesul se mutase din Dortmund la Frankfurt şi că spera că se va da verdictul cât mai repede. S-a dus la Frnkfurt şi apoi m-a sunst pe când se întorcea acasă, că se terminase procesul şi era nerăbdător să mă întâlnească. Apoi, un nebun de vitezoman, ce mergea pe contrasens, l-a obligat să încerce să-l ocolească, acest ocol, costându-l viaţa pe Franz. De aceea mi se umeziseră ochii. Mi-am amintit două momente de neuitat din viaţa mea. Asta-i tot.

— Îmi pare rău să aud asta. Credeam că sunt singurul care suferă la pierderea unei persoane iubite.

— Toţi suferim într-un fel sau altul. Unii mai mult, alţii mai puţin.

— Aici ai dreptate. Şi eu am pierdut o logodnică, dar ea nu a murit ca logodnicul tău. Am iubit-o enorm de mult pe **Marry**, dar ea şi-a cam bătut joc de sentimentele mele. Eu nu iubesc doar de dragul de a iubi. Eu vreau ceea ce vor toţi : o soţie, un căţel, o casă cu gard alb şi copii. Nu chiar în ordinea asta, dar ea nu a înţeles. Considera că eu o manipulez. Când am cerut-o de soţie, mi-a răspuns în faţă că ea este o femeie independentă. Nu doreşte să devină sclava unui bărbat, făcându-i de mâncare, spălând rufe sau gătind. Nici nu o vedeam aşa, adică femeia la cratiţă şi atât. O vedeam ca pe o parteneră a mea, o extensie a mea, cineva care să mă ajute. Să vorbesc cu ea despre nimicuri erau cele mai valoroase momente din viaţa mea, dar ea m-a părăsit. În mod

ciudat, în ciuda concepţiilor pe care le avea despre căsătorie, a ajuns o femeie care îmbină succesul afacerilor ei cu o căsnicie minunată. M-am întâlnit odată cu ea şi mi-a mărturisit că a fost tare oarbă când mi-a refuzat cererea în căsătorie. Are un soţ minunat acum şi doi copii. M-am bucurat pentru ea. Pe vremea în care mă părăsise, însă, credeam că toată existenţa mea încetase în ziua refuzului ei. Sincer, mă crezi că mai păstrez şi acum inelul pe care i-l cumpărasem atunci ?

— Te cred, zise ea. Şi eu l-am păstrat pe-al lui Franz o vreme, dar pe urmă mi l-am scos de pe deget când am hotărât să plec în America şi să încep o viaţă nouă. L-am lăsat în casa de unde am plecat, soţii Doneck, părinţii lui, care au devenit într-un fel şi ai mei de când am rămas singură, au vândut acea casă. Sincer, nu ştiu ce-or fi făcut cu acel inel şi nici nu-mi pasă. Ar trebui să te rupi de trecut ! Şi ruperea ta de trecut va veni odată cu momentul în care eşti pregătit să renunţi la acel inel pe care zici că-l mai păstrezi.

— Oare ?

— Da. Gândeşte-te că pentru fiecare fir de iarbă de pe pământ există umbra lui. Aşa şi pentru oameni. Undeva pe pământul acesta mare, există pentru fiecare dintre noi o jumătate, o extensie a celuilalt. Nu e exclus ca tu să-ţi întâlneşti mai devreme sau mai târziu jumătatea. Nu cred că ea ar vrea să ştie că inelul pe care-l foloseşti s-o ceri de soţie, a mai fost folosit pe cineva care te-a refuzat !

Jack tăcea. O privea pe Anna. La cei 28 de ani ai ei avea o maturitate aparte. Probabil moartea mamei, pierderea logodnicului, o făcuseră să devină atât de matură sau poate că fusese matură şi el nu ştia şi ea doar acum îşi dezvăluia maturitatea. Ea se uită la el.

— S-a întâmplat ceva ?

— Nu, nimic.

— Uite luna ! Vai, ce mare este ! Pare atât de aproape, zise ea visătoare.

Razele argintii ale lunii se reflectau parcă în părul ei blod, dându-i o senzaţie de albeaţă şi lumina chipul ei delicat mângâindu-l încet.

— Anna ? o întrerupse el din visare

— Da ? îi răspunse ea întorcându-se spre el.

El se trase mai aproape de ea şi-i luă chipul în mânile lui calde. Avea degete lungi, de parcă nu ar fi fost făcute pentru un arhitect. Ochii lui violeţi, cu raze albastre deveneau şi mai profunzi, mai misterioşi în lumina lunii. El se aplecă spre ea şi o sărută pe buze. Nu se împotrivi, lăsându-se sărutată de acele buze moi şi fine. Îi răspunse la sărut din toată inima, dar el se retrase curând.

— Îmi pare rău, zise el

— Nu-i nimic ! îi răspunse ea. Mă întorc în camera mea. Ar fi mai bine să uităm ce s-a întâmplat. Ne-a luat pe-amândoi valul.

— Da, aşa este.

„Nu cred că m-a luat valul, Jack, când te-am sărutat. Eu, cel puţin nu voi uita această seară, cu siguranţă !” îşi zise ea.

„Ce m-a apucat ? Jack, revino-ţi !” îşi zise el.

19. Un nou artist la atelierul lui Kirk

Vacanţa petrecută în Caraibe se termină şi Anna împreună cu Jack reveniră fiecare la cotidian : ea la sculpturile ei, el la arhitectura lui. Când ea se întoarse la atelierul lui Kirk, constată cu uimire că marea hală unde lucrase până atunci singură, mai era închiriată de către cineva.

Anna pătrunse în hala cea mare şi văzu cu uimire o tânără, ce părea apropiată ca vârstă cu ea şi care lucra de zor la nişte sculpturi. Tânăra avea părul potrivit de lung, de culoarea castanelor. Lucra în piatră, dar lucra mai mult peisaje, ci nu persoane aşa ca ea. Se opri s-o privească.

Tânăra se simţi privită şi se întoarse spre privitoarea ei.

— Bună, zise ea veselă. Tu trebuie să fii Anna, cea despre care Kirk mi-a vorbit. L-am convins tare greu să-mi închirieze şi mie măcar un sfert din hala asta mare !

— Bună, zise Anna politicos. Da, eu sunt Anna. Pot şti care este numele tău ?

— Îmi cer scuze. Mă numesc **Kate Roberts**.

— Aha. Sculptor ca şi mine !

— Da, dar am înţeles că tu lucrezi cu chipuri, pe când eu...

— Lucrezi cu natură. Felicitări ! Ştii să surprinzi foarte bine în piatră imaginea de ansamblu după care te ghidezi. Modul în care lucrezi, face ca natura sculptată de tine să para vie, lucru ce mie nu mi-a reuşit chiar atât de bine !

— Mulţumesc. Este o onoare pentru mine că mă apreciaţi.

— Termină ! Ai lucrări ? Pardon, comenzi ?

— Nu. De-abia l-am convins pe Kirk să mă lase să exersez.

— Gata cu exersatul ! Am multe comenzi de sculpturi de natură. Eu vreau să mă ocup mai mult de chipuri. Aşa că mi-ar prinde bine un asociat sau partener de lucru. Te interesează ?

— Da, sigur că da.

— Bun. Atunci să ne apucăm de treabă. Kirk ! strigă ea.

Kirk, care auzise că este chemat sosi în atelier.

— Văd că aţi făcut cunoştinţă. Ce e Anna ?

— Vreau să-mi aduci toate ofertele. Le triez acum. Kate va fi partenera mea !

— Bun. Vin acum ofertele.

Aşa se face că cele două deveniră partenere de lucru. Anna îi mai dădea sfaturi lui Kate, iar Kate Annei. Munceau de zor, cu mare spor şi vorbeau vrute şi nevrute. Conversaţiile cele mai „suculente” erau bârfele despre bărbaţi. Comenzile pe care Anna le primise şi care la început fuseseră multe, începeau să se împuţineze văzând cu ochii. Alte şi alte comenzi soseau şi ea nu se mai simţea chiar atât de singură în hala aceea mare.

Într-o zi, Kate îi zise :

— Anna ?

— Da ?

— Pot să te întreb ceva ?

— Bineînţeles. Ne cunoaştem de ceva vreme.

— Au trecut 6 luni de când ne tot cunoaştem.

— Ouau ! Acum vine din nou Crăciunul !

— Crezi în magie ?

— Ce fel de întrebare e asta ?

— Îmi place de un bărbat. E cu doi ani mai mare ca mine, dar sunt prea timidă ca să fac eu primul pas.

— Aşa. Şi ?

— M-am gândit să mă duc la o ghicitoare să văd dacă voi fi cu el sau nu.

— Eşti nebună ? N-am mai auzit una ca asta până acum ! Să te duci la o ghicitoare să-ţi zică dacă o să fii sau nu cu cineva anume !

— Dar ce să fac ?

— Simplu ! Dacă îţi place de el, acţionează !

— Nu e a uşor precum spui.

— Şi o ghicitoare va rezolva problema ?

— Nu ştiu. Nu vrei să mergi cu mine să aflu ?

— Vrei să spui că ai găsit o ghititoare ?

— Da. Kirk mi-a recomandat-o !

— Şi mai vrei să spui că deja ai o programare la ea ?

— Da.

— Şi vrei ca eu să te însoţesc ?

— Te rog !

— Ouau ! Ce s-au schimbat mentalităţile ! Bine ! Du-te şi te schimbă. Merg cu tine. Sunt curioasă !

— Mulţumesc.

În timp ce Kate se schimba, iar Anna se pregătea s-o însoţească, ea se gândi :

„Felicitări, Anna ! Auzi la tine ! «Dacă-l placi, acţionează !» Dar tu ce faci în cazul lui Jack ? Trebuie să admiţi că îţi place de el, dar după ce te-ai întors din Caraibe, unde el te-a sărutat, n-ai mai trecut nici măcar pe la librăria Grettei, de teamă să nu te întâlneşti cu el şi să te ruşinezi de ceea ce s-a întâmplat în vacanţă între tine şi el ! Şi de când gândeşti că s-au schimbat mentalităţile ? Las-o baltă ! Eşti în America !”

Se opri din şirul gândurilor sale, pentru că partenera sa de lucru era gata de mers la ghicitoare. Aşa că amândouă porniră într-o aventură.

20. La ghicitoare

Cele două tinere parcurseră o mulţime de străzi întortocheate din New York spre locul unde-şi avea „cabinetul’ ghicitoarea. Anna era ferm convinsă că cea care îşi zicea „ghicitoare” era o persoană care profită la maxim de firi influenţabile ca şi Kate şi, bazându-se doar pe 3% adevăr şi pe restul de 97% invenţie, spuneau ceea ce doritorul ar fi vrut să audă. În cele din urmă, după o oră şi jumătate, timp de mers pe jos, cele două ajunseră la „cabinet’.

Un panou viu colorat, luminat intens anunţa trecătorii *„Aici pătrundeţi în lumea magică a Cassandrei”*. Cele două intrară într-un hol luxos, unde o secretară îmbrăcată la cel mai sexy costum posibil, cu unghii mari, lăcuite, întreba persoanele ce intrau înăuntru dacă aveau programare.

— Aveţi programare la legendara Cassandra ?

— Poate în mitologia greacă o fi fost legendară, dar nu ştiu cât de legendară este şi în prezent, răspunse Anna cu o notă de ironie. Nu eu am programare, ci domnişoara Kate Roberts. Eu doar o însoţesc.

Secretara verifică agenda şi confirmă programarea, iar Anna află că prietena ei era următoarea persoană care trebuia să intre.

— Eşti următoarea la rând după ce iese persoana aflată înăuntru.

— Mulţumesc. Mă însoţeşti şi înăuntru ?

— Las-o baltă ! Am venit până aici ! Nu mă încred eu în chestii d'astea ! Te duci singurică ! În fond, tu eşti cea care vrea să afle ceva, nu eu ! În plus am făcut o remarcă destul de ironică în ceea ce priveşte „numele" ghicitorii, iar secretara mi-a aruncat o privire...

— Bine, dar mi-e frică.

— Păi atunci de ce ai mai venit ?

— Pentru că vreau să aflu !

— Cine să te mai înţeleagă ?

Secretara îmbrăcată sexy, veni să o anunţe pe Kate că este rândul ei să intre.

— Hai, Kate ! Curaj, îi zise Anna

— D-na Cassandra a zis să intraţi şi dumneavoastră.

— Cine ? Eu ? zise uimită Anna

— Da.

Cele două intrară într-o cameră luminată mai mult de lumânări puse în fel de fel de sfetnice, răspândite peste tot. La o masă rotundă, cu nişte cărţi de tarot în mână, se afla o doamnă plinuţă. Nu era excesiv de grasă. Avea unghii mari, date cu ojă roşie, buzele erau rujate din plin cu un roşu strident aproape în semi-întunericul acela, cu haine viu-colorate pe ea, pline de sclipici, cu nişte ochi albaştrii spre verde, uşor spălăciţi, cu o faţă rotundă şi cercetătoare. Atmosfera din interior, ţinuta ei, îi dădu senzaţia Annei de grotesc. Îşi auto-sugestionă, că totul era acolo de decor, de impresie şi luă loc împreună cu prietena ei, când Cassandra le făcu semn să se aşeze.

Femeia ce-şi zicea Cassandra, o puse pe Kate să amestece pachetul de cărţi de tarot şi începu să-i zică ce „vede". Aşa cum bănuise Anna, tot ceea ce ghicitoarea îi spunea prietenei sale, i se părea cam tras de păr. Când se termină ghicitul, Anna deja se ridicase şi vroia să plece.

— Ai însoţit-o pe prietena ta, dar nu crezi nimic din ce i-am zis, o auzi ea pe acea femeie. Eşti sculptoriţă. Te cheamă Anna şi eşti nemţoaică de origine !

Anna înţepeni locului, *„Cum de ştie despre mine atâtea fără să-i fi spus nimic ?"* Se uită la Kate, dar aceasta avea o moacă de inocent, cu ochi mari şi gura căscată, aproape salivând la ceea ce zicea Cassandra. Era clar că nu Kate era cea care furnizase informaţiile despre ea.

— În momentul acesta te gândeşti cine mi-a furnizat informaţii despre tine ! Nimeni ! Ştiu că ai cunoscut un bărbat pe nume Jack. El ţi-e ursitul ! Dar până ce veţi fi împreună, veţi trece amândoi prin proba înşelăciunii. Minciuna întotdeauna are „haine frumoase". Minciuna poate lua chipul unui înger, dar sub aspectul ei frumos, rămâne tot o minciună. Vei cunoaşte o persoană de sex opus, frumoasă la chip, dar neagră la inimă.

Te va ademeni în mrejele lui cu vorbe meşteşugite. Te vei lăsa accaparată de el, dar nu uita : trezeşte-te înainte să fie prea târziu şi să pierzi adevărata ta dragoste ! Va întâlni şi el pe cineva, dar la el va fi invers : îl va umili pe faţă, deşi el încearcă s-o apere şi să se apropie de ea ! Veţi fii până la urmă împreună, dar stă în puterea voastră să vreţi asta !

─ Aţi terminat ? zise Anna sâsâit

─ Da !

Anna ieşi din camera aceea tulburată, dar nu arătă nimănui. Nu avea să se gândească tocmai ea la spusele acelei femei ! Mergea hotărât înspre atelier şi mai repede decât mersese înspre ghicitoare. De îndată ce ajunse la atelier, se apucă de lucru fără să mai zică nimic altceva.

21. „Îngerul" din faţa minciunii

Zilele se scurgeau repede şi Anna cot la cot cu Kate lucrau de zor. Niciuna dintre ele nu mai aduseseră în discuţie ziua în care merseseră la ghicitoare. Anna îşi luase într-o zi inima în dinţi şi se duse la librăria Grettei, pentru a-şi procura cărţi. Sperase să-l vadă pe Jack, dar nu fusese aşa. În plus, mai aflase de la Gretta că făcuse cunoştinţă cu cineva chiar în librăria ei. Îi povestise Annei chiar cum cei doi se mai întâlniseră de câteva ori acolo, dar de la o vreme încoace nu-l mai văzuse pe Jack.

Fusese foarte tulburată în ziua aceea şi treburile îi merseseră pe dos tot timpul. Nu putuse să-şi reprime un gând fugar care-i zburase spre spusele ghicitoarei şi de aceea pierduse concentrarea în ziua aceea şi-şi luase liber.

Pe când ea şi Kate lucrau împreună, aceasta din urmă o abordă :

─ Anna, unde-ţi petreci Crăciunul anul acesta ?

─ În apartamentul meu. Anul trecut am fost în Germania, acasă, dar anul acesta nu am chef să mă duc !

─ Eu mă duc la verişoara mea. Acolo mă întâlnesc cu Leo al meu ! De ce nu vii şi tu ? Te invit eu. Mai cunoşti şi tu altă lume !

─ Da, dar tu vei fi cu Leo, verişoara ta o să fie cu cineva, iar eu o să mă nimeresc precum nuca în perete !

─ Leo a zis că-l aduce pe prietenul lui cel mai bun, pe nume **Tom Fritzgerald**, cred că e de origine germană.

─ Încerci cumva să mă cuplezi ?

─ Nu.

─ Hm ! Ştii ceva ?

─ Ce ?

─ Fie ce-o fi ! Dă-mi adresa, ora la care trebuie să fiu acolo şi voi veni şi eu la verişoara ta ! În fod, nu am alte planuri !

─ Bine ! Nu ai să regreţi !

─ Deja regret ! zise ea în glumă

Kate îi scrise adresa verişoarei ei şi ora la care trebuia să fie la petrecere, apoi se reapucară de lucru amândouă.

A doua zi, Anna se duse la cumpărături. Nu se cuvenea să vină la o petrecere de Crăciun cu mâna goală. Timpul trecu precum vântul pe lângă cele două prietene şi Anna

se trezi cu trei zile înaintea Ajunului că ea nu are cu ce să se îmbrace de Crăciun, când se va duce seara la verişoara lui Kate. În ziua în care îşi dăduse seama de asta, se duse să-şi cumpere o rochie. Nu vroia ceva elegant, ieşit din comun. Se mulţumea cu ceva obişnuit. Nu vroia să atragă atenţia asupra ei ! Alese în cele din urmă, după lungi căutări, o rochie simplă, dar elegantă şi apoi se duse la apartamentul său.

În Ajunul Crăciunului, ea-şi pregăti rochia, accesoriile, cadourile şi trusa de machiaj, apoi se odihni. Dimineaţa Crăciunului, şi-o petrecu singură, mai mult pe telefon, sunându-i pe puţinii ei cunoscuţi. După prânz, începu să se îmbrace de seară, să se aranjeze la păr şi să se îmbrace, lăsând la urmă fardurile.

Îşi comandă un taxi şi apoi porni spre casa unde urma să participe la petrecere. Ajunsă la destinaţie, plăti taxiul şi urcă la etajul 107 al unui zgârâie-nori cu ajutorul liftului. Acolo se ţinea petrecerea. Sună la uşa apartamentului unde-i spusese Kate să vină. Îi răspunse chiar Kate.

― Anna ! Ai venit !

― Bună, Kate ! Îmi rămâi datoare că am acceptat !

― Da, da ! Cum spui tu ! Intră, te rog !

Anna intră în apartamentul spaţios, fiind condusă spre sufragerie, unde se ţinea petrecerea. Nu era o petrecere zgomotoasă, ci una la care prieteni vechi stăteau la bârfă despre nimicuri. Kate îi fău Annei cunoştinţă cu verişoara ei, cu logodnicul acesteia, cu Leo al ei, cu alţi prietenei şi cu prietenul lui Leo, Tom. Tom era un tip înalt de statură. Blond, cu ochi albaştrii-verzi, dând impresia de splălăcit. Arăta frumos la chip şi părea un gentelmen desăvârşit. El era „îngerul” din faţa minciunii de care îi atrăsese atenţia Cassandra. Dar Anna uitase de spusele ei şi se lăsase acaparată de acel chip frumos.

22. Aburul minciunilor

Anna se integră uşor în atmosfera petrecerii, mai ale că era una restrânsă, unde muzica era în surdină, nu se dănţuia fără rost şi mai mult se purtau conversaţii. Masa era sub formă de bufet, având pe ea expuse felurite bucate. Existau farfurii, pahare şi tacâmuri de unică folosinţă, astfel că fiecare musafir putea să-şi aleagă ce dorea de pe masa aceea.

Veni timpul împărţirii cadourilor. Erau la petrecerea aceea trei fete şi trei băieţi : verişoara lui Kate şi logodnicul ei; Kate şi Leo; ea şi Tom. Pentru Kate, Anna cumpărase un set de bijuterii pe care aceasta i-l arătase într-o vitrină, iar pentru verişoara ei un pandativ de aur pe care să şi-l pună la lanţ sau breţară. Pentru cei trei bărbaţi se hotărâse să le ia câte un ceas de mână elegant.

Kate fusese cea mai fericită când îşi văzuse cadoul luat de Anna, mai ales că primise de la Leo al ei mult promisul şi râvnitul inel de logodnă. Anna primi şi ea partea ei de cadouri care constau fie din cercei eleganţi, fie brăţări, lănţişoare sau o agendă nou-nouţă. Veni şi rândul lui Tom să-i dea cadoul lui Annei.

― Nu am ştiut ce să iau, având în vedere că Leo nu mi te-a descris şi mi-a spus doar ceea ce ştia de la Kate, aşa că m-am gândit să-ţi iau asta.

Anna desfăcu hârtia ce ambala o cutie de catifea. Deschise cutia, iar înăuntru erau : un colier de perle cu cercei asortaţi. Ea rămase uimită şi mirată, căci un astfel de

cadou costa foarte mulţi bani, iar Tom prea cheltuise mulţi dintr-o dată şi pentru a face un cadou unei necunoscute cum era ea. Uită de mirare şi-i mulţumi lui Tom, iar acesta îi sărutase mâna politicos.

În jur de ora 3 dimineaţa, petrecerea se încheie, iar Tom se oferi s-o conducă pe Anna până în faţa apartamentului. Aceasta acceptă.

Cei doi comandară un taximetru, pe care-l găsiseră cu greu la acea oră şi ea spuse adresa unde vrea să fie lăsată. Pentru a nu pierde taxiul, Tom se scuză că nu o conduce până la uşă şi îi cere o a doua întâlnire, a doua zi. Ea este de acord şi-i dă cartea ei de vizită, mergând singură spre apartamentul ei.

Era mult prea obosită, aşa că nu mai putu decât să se descalţe de pantofi şi să se trântească îmbrăcată în pat, adormind pe dată. A doua zi, se sculă mult după ora prânzului şi-şi văzu realizarea : rochia ei de petrecere era boţită, iar machiajul se întinsese. Se dezbrăcă de rochie, o puse într-un loc ferit, de unde urma s-o ia şi s-o ducă la spălat şi călcat, când ar fi avut timp şi intră direct sub duş. Uitase probabil că acceptase o a doua întâlnire cu Tom, chiar în acea zi. Se uscă la păr liniştită, când auzi soneria de la uşa apartamentului ei. Tresări, dar nu se impacientă.

„Cine o fi sunând la mine la uşă, azi, a doua zi de Crăciun ? Probabil Kate !” îşi zise ea.

Se duse spre uşa apartamentului şi se uită prin vizor să vadă cine este persoana care a deranjat-o. Îl văzu pe Tom şi deschise uşa.

— Bună, zise ea.

— Bună, zise el.

— Îmi cer scuze pentru ţinuta mea, dar m-am sculat destul de târziu.

— Nu face nimic. Probabil că ai şi uitat că ai acceptat o întâlnire cu mine azi !

Ea făcu nişte ochi mari, semn că uitase.

— Îmi pare rău !

— Nici o problemă.

— Dar dacă tot ai venit până aici şi am acceptat o întâlnire cu tine, măcar intră să te servesc cu ceva, zise ea dându-se din dreptul uşii pentru a-i face loc să intre.

— Mulţumesc, zise el intrând înauntru.

Ea-l pofti în sufragerie, se scuză făţă de el şi se duse până în dormitorul ei pentru a se îmbrăca degrabă, căci era doar cu halatul de baie pe ea. Noroc că avusese timp să-şi usuce părul ! Nu-şi lăsă musafirul să aştepte prea mult timp şi se întoarse :

— Spune-mi, cu ce te servesc ?

— O cafea ar fi de ajuns.

Ea se duse repede în bucătărie şi puse de-o cafea, apoi reveni în sufragerie, când aceasta era gata, servindu-şi musafirul.

— M-ai găsit complet dezorganizată.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme din nimicuri ca astea. Şi eu sunt dezorganizat câteodată.

— Şi ce ar fi trebuit să facem azi? Sau mă rog, ce mi-ai propus şi eu am aceptat ? Nu mai ţin minte !

— Te-am invitat la o plimbare prin New York şi ai fost de acord, dar asta poate aştepta, căci nu-i o vreme tocmai de plimbare afară.

— Aha.

— Putem să stăm şi înăuntru dacă vrei !

— Poate în altă zi, mai organizată, am să mă revanşez şi cu plimbarea.

— Nu-i neapărată nevoie.

Îşi băură amândoi în linişte cafeaua şi apoi el o întrebă :

— De unde eşti tu de fel ?

— Din Germania.

— Interesant ! Ce oraş, dacă nu sunt prea indiscret ?

— Dortmund.

— Eu sunt din Frankfurt. Părinţii mei au plecat în America, luându-mă cu ei, pe când eu aveam 7 ani. Pot spune că sunt American get-beget, îi zâmbi el.

— Înţeleg. Eu sunt de doi ani aici. Ăsta e al doilea an. M-am decis să-mi petrec sărbătorile aici, căci anul trecut mi le-am petrecut acasă.

— Părinţii tăi sunt acolo ?

— Pe tata nu am apucat să-l cunosc pentru că a părăsit-o pe mama şi nici nu vreau să-l cunosc. Pe mama am pierdut-o când aveam 20 de ani. Sunt părinţii fostului logodnic acolo. La ei mi-am petrecut sărbătorile.

— Şi cum de te lasă logodnicul singură aici ?

— Şi el a murit.

— Oh, îmi pare rău. Acum am devenit indiscret.

— Dar tu ?

— Eu ? Am un apartament aici, deşi părinţii mei sunt în Canada, căci le-a plăcut mai mult acolo, spuse el.

Şi această afirmaţie era una dintr-un şir lung de afirmaţii pe care el avea să le facă, majoritatea neadevărate. Lungul şir al minciunilor deja începuse.

23. Minciuna descoperită

Tom îşi contiuă nestingherit conversaţia avută cu Anna, minţind-o pe faţă, cu atâta elegenţă, că nu ştiai că el minţea. Tom era un as in materie de minciuni. Era un mitoman notoriu.

După acea întâlnire din apartamentul ei, Anna se mai întâlnise cu Tom şi chiar ieşiseră amândoi la o plimbare prin New York, iar Tom o invită la o petrecere, la care, o minţise el, nu putea veni neînsoţit. Ea acceptase şi-şi cumpărase o rochie potrivită cu ocazia aceea. Cea pe care o purtase la verişoara lui Kate nu era potrivită.

Petrecerea la care ea merse însoţită de către Tom sera ţinută într-un local privat elegant, unde numai anumiţi oameni intrau. Cum de obţinuse Tom o invitaţie la acea petrecere privată nu se ştia. Anna, îmbrăcată într-o rochie de tul verde, cu cercei asortaţi, o coafură elegantă : îşi prinsese părul în coc, cu o agrafă, cu un machiaj discret care-i puneau în evidenţă liniile finuţe ale feţei şi ochii, arăta pur şi simplu senzaţional în acea seară.

Cei doi se integrară în atmosfera petrecerii, iar Tom se purta cu ea ca un adevărat gentelman. La un moment dat, cam prin mijlocul petrecerii, când Anna purta o conversaţie importantă cu un specialist în sculptură, Tom dispăru. După încheierea

conversaţiei, Anna îşi căută însoţitorul. Cum nu ştia lumea venită la acea petrecere şi cum toţi forfoteau în jurul ei, nu avu pe cine întreba unde să-l caute pe Tom. Parcurgând ea aşa coridoare şi încăperi ale clădirii unde se ţinea petrecerea, ajunse în dreptul unei uşi întredeschise, unde zări o femeie elegantă, cu păr negru ca abanosul şi nişte ochi albaştrii-sticloşi. Când ea vru să crape uşa mai mult pentru a o întreba pe acea necunoscută dacă-l văzuse pe Tom, însoţitorul ei, Anna urmând să-i facă o mică descriere, auzi următoarea propoziţie :

— Bună, draga mea soţie !

Se opri în a mai deschide uşa, căci recunoscuse vocea lui Tom.

„Cum ? îşi spuse. Este însurat ? De ce m-a minţit spunându-mi că nu?”

Un imbold necunoscut o făcu să rămână pe loc.

— Bună, Tom, o auzi pe femeia aceea răspunzându-i

— Cum merge fraierirea marelui afacerist ? îl auzi pe el întrebând-o

— Merge foarte bine, dragul meu. Dar la tine ?

— A, la mine e sculptoriţă. O cheamă Anna Andersen. A vândut nişte statui din câte mi-a spus ea.

— Deci are nişte bani.

— Nu ştiu dacă are bani, dar în seara asta am de gând să o impresionez cu o presupusă operaţie de care are presupusa mea mamă nevoie şi îi voi spune că mai am nevoie de o sumă la cea inexistentă pe care am strâns-o eu până acum şi o s-o întreb dacă mă poate ajuta.

— Cât ai de gând să-i pretinzi ?

— Vreo 2 milioane de dolari.

— Şi crezi că o să ţină ?

— La cât de naivă este, o să ţină garantat. Dacă mai pun şi nişte lacrimi de crocodil pe-acolo, o să mă şi consoleze.

— Adică ai de gând să te culci cu ea în seara asta ?

— Da. Tu ?

— La mine treaba a avansat. Deja l-am consolat şi am scos vreo 3 milioane de la el. Urmează partea în care-i dau papucii !

— Bravo, draga mea !

Prin crăpătura uşii ea văzu cum el îşi îmbrăţişează soţia şi o sărută pătimaş, apoi amândoi râd cu poftă. Cu lacrimile curgându-i şiroaie, Anna ieşi din acea clădire. Nu comandă niciun taxi, ci plecă pe jos pe străzi. Avea nevoie să se calmeze. În capul ei răsunau vorbele celor doi şi râsul lor ironic. Merse ea pe străzi necunoscute ei şi se rătăci. Ajunse într-un alt parc, aflat departe de locul unde-şi avea ea apartamentul situat şi pe o pistă de biciclişti, văzu un pui de căţel, iar un motociclist, care se vedea că era beat, era cât pe ce să dea peste bietul pui, dacă nu ar fi intervenit ea la timp şi ar fi salvat puiuţul, rănindu-se la un braţ, atunci când căzuse. Cineva văzuse toată scena şi sunase la poliţie şi la salvare. Poliţia şi salvarea veniseră la timp, iar cel care urmărise scena, le relată totul poliţiştilor, indicându-le locul unde motociclistul se rostogolise, pentru că pierduse controlul din cauza alcoolului şi a faptului că Anna îi sărise practic în faţă.

Se dovedi şi că puiul era al unui băieţel ce fusese sfătuit ca data viitoare să mai multă grijă de el şi să nu-l mai lase nesupravegheat, apoi ea fusese transportată la spital pentru a i se acorda îngrijirile cuvenite la braţ.

24. La o cafea cu Jack

Anna ajunse la spital, unde cineva se ocupă de braţul ei. Stătea într-un salon, pe un pat, iar o asistentă aflată în faţa ei îi curăţa rana de la braţ, apoi urma să-i pună câteva copci. În timp ce ea stătea pentru a i se îngriji braţul, în acel salon intră un bărbat înalt, pe care ea-l recunoscu pe dată, în ciuda faptului că arăta mai obosit şi mai tras la faţă.

— Jack, zise ea cu uimire.

— Anna ! îi răspunse el. Ce faci aici ?

— Domnişoara a salvat un căţeluş şi s-a rănit la braţ, îi răspunse asistenta.

— E grav ? o întrebă el

— Nu, doar o rană care trebuie pansată acum, căci a trecut greul, răspunse Anna.

— Putem merge la o cafea după ce doamna sau domnişoara asistentă termină cu tine ?

Anna o privi pe asistentă.

— Nu văd nimic împotrivă. E doar o rană, domnişoară, deci după ce termin de pansat aici, puteţi pleca. Nu aveţi de ce rămâneţi aici !

— Atunci accept, Jack.

— Bine, te aştept afară. Ştiţi cine se ocupă de pacientul din salonul P97 ?

— Domnul doctor **Williams** şi eu ca asistentă.

— **Thomas Williams** ?

— Da.

— Unde-l pot găsi ?

— În camera sa de gardă, la etajul numărul 4. Numărul camerei este 496.

— Mulţumesc. Anna, când termini, aşteaptă-mă, te rog, dacă întârzii prea mult după ce ieşi de aici.

— Bine.

Jack plecă spre liftul care avea să-l ducă la etajul 4, iar ea rămase în grija asistentei.

— Cum te cheamă ? o întrebă ea.

— **Michelle Jones**.

— Am o curiozitate. Cine este pacientul de la P97 ?

— Ooo ! zise ea. E o poveste tare lungă.

— Nu poţi să-mi zici pe scurt ?

— Ba da. Numele pacientului este **Alice Swift**. Domnul doctor Williams o cunoaşte foarte bine căci are probleme grave.

— Ce fel de probleme ?

— Cu alcoolul şi drogurile. Acum a făcut-o lată rău de tot. Va fi transferată la o clinică de dezintoxicare privată. Alice mereu a avut astfel de probleme. Din păcate, este verişoara domnului doctor. Şi el şi domnul Austen au încercat s-o aducă pe drumul cel bun. Persoana pe care aţi strigat-o pe numele mic, a iubit-o. O vreme, Alice nu a mai

pus gura pe băutură şi nici nu s-a mai drogat. Domnul doctor era foarte mulţumit. S-a împrietenit foarte uşor cu domnul Austen. Îmi amintesc că îl numea „salvatorul', pentru că reuşise s-o facă pe Alice să uite de viciile ei, dar nu ştiu ce s-a întâmplat, pentru că a fost adusă întrun hal fără de hal de nişte necunoscuţi la spital. Domnul Williams era şi atunci de gardă şi îndată ce a auzit numele persoanei ce fusese adusă la spital, a preluat-o dânsul imediat. Apoi, l-a chemat pe domnul Austen. Mai de parte nu mai ştiu.

— Am înţeles.

— Gata, domnişoară. Am terminat.

— Atunci, mă duc pe hol, pentru a-l aştepta pe Jack. Ne cunoaştem şi abia aştept să mai aflu ce mai face.

— De unde-l cunoaşteţi ?

— Poveste...

— Lungă. Ştiu. Nu mă interesează. Puteţi aştepta unde doriţi. Eu trebuie să fac ordine aici.

Anna ieşi din salonul unde fusese bandajată şi se aşeză pe una dintre banchetele goale răspândite din loc în loc pe holul spitalului. Nu aşteptă prea mult timp, că apăru Jack.

— Văd că Michelle a terminat cu tine.

— Da.

— Mergem la cafea ?

— Sigur că da.

El o ajută pe ea să se ridice de jos, deşi nu era invalidă, ci doar o durea puţin mâna bandajată. Jack împreună cu ea se duseră la o cafea. În apropierea spitalului era o cafenea. Se aşezară la o masă mai retrasă şi apoi comandară o cafea şi nişte brioşe.

— Ce e cu tine prin zona spitalului ? Eşti departe de locul unde-ţi ai apartamentul !

— Am fost cu cineva la o petrecere. L-am însoţit, apoi la petrecere am aflat ceva rău despre persoana respectivă şi am fugit. Cred că m-am rătăcit. Apoi am văzut căţeluşul, motocicleta, iar restul e istorie !

— Ce concis !

— Tu ?

— La mine e un întreg roman. Din luna iunie de când am mers amândoi în Caraibe şi apoi n-am mai ştiut nimic de tine până acum, în ianuarie, am avut parte de atâta aventură, cât pentru câţiva ani buni !

— În şapte luni de zile ai trăit romanul vieţii tale ?

— Da.

— Trebuie să-mi povesteşti !

— Te-ai plictisi !

— Nu cred. Află că nici povestea mea nu-i mai brează. Eu am cunoscut pe cineva a doua zi de Crăciun, iar azi am aflat că acea persoană nu e cum credeam eu ! De mine ce să mai zic !

— Anna...

— Da ?

— Chiar simt nevoia să mă descarc. Simt că eşti singura persoană care m-ar înţelege fără să mă judece.

— Atunci ce-ar fi să ne vedem mâine, în jur de ora 10 ca să stăm de vorbă ?

— Unde ?

— Apartamentul meu ?

— E bine. Aduc eu ceva de mâncare. Cred că ne va lua o zi întreagă la amândoi.

— Bine. Atunci ne vedem mâine, zise ea ridicându-se de la masă.

— Hai să te conduc. Mi-am cumpărat maşină.

— Ştii să conduci ?

— Ştiam, dar nu am avut timp să-mi cumpăr şi maşina. Acum am şi maşina.

— Bine.

Amândoi se întoarseră în parcarea spitalului, unde el îşi lăsase maşina parcată şi se urcară amândoi în ea, el ducând-o pe ea la apartament. O conduse până în faţa uşii, apoi îşi spuseră la revedere şi se despărţiră.

25. Conversaţia

Anna intră în apartamentul său şi se pregăti de culcare. Îi era greu să se servească doar de mâna care nu era bandajată, dar nu vroia să facă mişcări bruşte ca să nu i se deschidă rana. După aproape o jumătate de oră era la pijama şi apoi în pat. Adormi repede, căci era obosită, dar şi răvăşită de evenimente.

A doua zi se dădu jos din pat pe la ora 9 dimineaţa, pentru a avea timp să se îmbrace, să-şi ia micul dejun şi să facă puţină ordine până la venirea lui Jack. La ora 10 auzi soneria şi se duse să deschidă uşa, căci ştia că îl aştepta pe Jack. Când deschise uşa avu parte de o surpriză : în faţa uşii stătea atât Jack, cât şi Tom. Nu ştia cum de se aflau amândoi acolo, dar rămase puţin blocată. Îşi reveni repede şi se aruncă în braţele lui Jack, luându-l pe nepregătite.

— Ce bine că te-ai întors din călătoria de afaceri, iubitule. Mi-a fost dor de tine !

Jack, care nu ştia ce se întâmplă, o prinse pe Anna în braţele lui, iar aceasta reuşi să-i şoptească la ureche, fără să fie uzită de Tom :

— Scapă-mă de individul de lângă tine. Din cauza lui am fost ieri răvăşită.

Jack înţelese atitudinea ei şi răspunse intrându-i în joc :

— Şi mie mi-a fost tare dor de tine.

— Unde-ţi sunt bagajele ?

— Le-am lăsat la un hotel azi-noapte. O să le iau azi, dar mai întâi am venit la tine, că mi-era dor de tine !

— Ce bine ! zise ea desprinzându-se din braţele lui. Ah, Tom ! Nu te-am observat ! îi zise celuilalt cu uimire.

— Nu-i nimic, răspunse Tom. Văd că eşti ocupată. Eu o să plec.

— Eşti sigur ?

— Da.

— intră, Jack, îi fău ea loc lui.

În timp ce el intra înăuntru, Anna observă că Tom chemase liftul şi că urcă în el. Intră şi ea în apartament, încuie uşa şi se propti de ea, lăsându-se pe vine şi începând să

plângă în hohote, tremurând. Jack, ce ajunsese în sufragerie, o auzi pe ea şi o văzu acolo lângă uşa de intrare mică, tremurând ca varga şi plângând în hohote.

— Anna ! veni el lângă ea, lăsându-se pe vine şi îmbrăţişând-o. Tremuri toată !

— Îmi pare rău, Jack. Iartă-mă că te-am târât într-o minciună.

— Hai ! Să ne ridicăm de-aici şi să mergem în sufragerie.

O ajută să se ridice şi merseră în sufrageria apartamentului ei. Se aşezară amândoi pe canapea. Ea observă pe măsuţa din sufragerie nişte pungi. Îşi aminti că el promisese că aduce mâncarea şi zise :

— Să mergem la bucătărie, ca să pun astea.

El o urmă în tăcere. Acolo ea luă dintr-o cutie de batiste una, îşi şterse ochii, îşi suflă nasul şi apoi aranjă alimentele care se aflau în pungă.

— Să ne întoarcem.

Se întoarseră înapoi.

— Îmi cer scuze pentru situaţia neplăcută în care te-am pus, Jack.

— Ce ţi-a făcut individul ?

— L-am cunoscut prin intermediul lui Kate. Ea şi cu mine lucram amândouă în atelierul lui Kirk. M-a întrebat unde-mi voi petrece anul acesta Crăciunul şi i-am răspuns că aici în apartament. Atunci, ea mi-a propus să merg la o petrecere dată de verişoara ei, unde urma să-i cunosc logodnicul. Am acceptat, pentru că nu aveam nimic plănuit. Am cumpărat cadouri şi am ajuns la petrecere cu un taximetru. Am intrat înăuntru şi logodnicul lui Kate mi l-a prezentat pe Tom. Leo, logodnicul lui Kate îl adusese pe Tom acolo deoarece era singur. Verişoara lui Kate avea pe cineva, Kate era cu Leo, iar eu urma să am în compania mea pe Tom. Am făcut cunoştinţă, am stat de vorbă şi ne-am simţit bine. M-a condus acasă şi mi-a cerut a doua întâlnire. Am acceptat. Urma să mă întâlnesc a doua zi de Crăciun cu el. M-a găsit într-o dezordine cât un munte. Uitasem de întâlnirea cu el. L-am invitat înăuntru şi am stat de vorbă. În altă zi am ieşit la o plimbare prin metropolă şi apoi m-a invitat la petrecerea în urma căreia m-am ales cu asta. Deci, ieri am fost cu el la petrecere. Ne-am simţit bine împreună şi apoi a dispărut de lângă mine. Am început să-l caut peste tot până am ajuns la o uşă ce dădea într-un birou şi care era întredeschisă. Am văzut o femeie prin crăpătură înăuntru şi mă pregăteam să pun mâna pe clanţă pentru a intra şi a o întreba de Tom. Atunci l-am auzit pe el cum plănuia să mă fraierească de 2 milioane de dolari, pe care eu, în generozitatea mea, ar fi urmat să-i dau lui pentru o presupusă operaţie a mamei lui şi aceea presupusă. L-am auzit spunându-i acelei femei soţie. Am plecat cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji şi am mer pe străzi cam de nebună. Am ajuns la parcul acela, am văzut căţelul, apoi motocicleta şi m-am aruncat dintr-un imbold să salvez biata fiinţă. M-am rănit în căderea mea şi am ajuns la spital, iar restul îl ştii !

— Cum îl mai cheamă pe Tom ?

— Tom Fritzgerald.

— Eşti sigură ?

— Da. De ce ?

— Pentru că eu am ajuns după el. El sunase deja la uşa apartamentului tău când eu am ieşit din lift. M-a surprins să văd un necunoscut în faţa uşii tale şi am vrut să plec, dar m-am apropiat şi i-am recunoscut figura. Este un infractor mărunt, pe care un bun

amic de-al meu, ce lurează la poliţie, încearcă de multă vreme să-l prindă în plasa lui. Îl cheamă **Peter Moore**. Nicidecum aşa cum ţi-a fost ţie prezentat. L-am recunoscut pentru că amicul de care ţi-am spus mi-a arătat o poză recentă a lui.

— A avut dreptate ! zise ea îngânat, dar suficient de tare ca el s-o audă

— Cine ?

— Asta-i altă poveste. Ţi-o spun altă dată. Acum e rândul tău.

— Da, trase el aer în piept. După ce ne-am întors din Caraibe, începusem să vin zilnic pe la librăria Grettei, în speranţa că te voi vedea, dar nu te-am mai văzut. Pe când venisem într-o zi, din obişnuinţă, la librărie, am cunoscut-o pe Alice. Era îndrăzneaţă, dar nu în sensul obraznica al cuvântului, aşa că am făcut cunoştinţă cu ea şi văzând că nici în ziua aceea nu veniseşi, am acceptat să mă întâlnesc cu ea. Ne-am dat întâlnire tot în librărie, urmând ca apoi să plecăm prin oraş. Ne-am plimbat, am discutat, am stabilit o nouă întâlnire şi tot aşa până când mi l-a prezentat pe Thomas vărul ei. Ne-am împrietenit repede, iar la o vreme, cam prin iulie, mi-a vorbit deschis despre problemele lui Alice cu băutura şi cu drogurile. Nu m-am speriat, ci doar am început să fiu ceva mai vigilent. Am invitat-o şi pe ea în Caraibe şi n-am observat urme de ace de siringă pe braţele ei. M-am gândit că poate doar inhalează prafuri. În august, mi-a propus să ne mutăm împreună în apartamentul ei spaţios şi elegant, ca să ne cunoaştem mai bine. Nu ştiu ce m-a făcut atunci să accept, pentru că eu nu sunt aşa. Am acceptat. Am dormit în camere separate şi nu am observat în apartamentul ei prezenţa drogurilor sau a alcoolului. I-am spus şi lui Thomas şi amândoi am sperat că era pe calea cea bună. Mas a îndrăznit să afirme chiar că datorită mie Alice era aşa. Eu eram totuşi sceptic. Nu ştu de ce, dar prea mi se păreau toate lucrurile în roz. Într-o seară, a primit un telefon dubios, în urma căruia a devenit nervoasă, ceea ce mi-a întărit suspiciunea. Apoi telefoanele au început să se înmulţească şi ea era din ce în ce mai nervoasă. Într-o seară, m-am întors mai înaintea ei acasă şi am auzit pe robot vocea unui bărbat care îi cerea să-i aducă o sumă de bani pe care o datora aceasta, că dacă nu i se va întâmpla ceva urât. Nu am întrebat-o despre asta, dar i-am zis că o pot ajuta dacă are nevoie. Ea mi-a răspuns că nu are nevoie de ajutorul nimănui. Ascultase mesajul de pe robot şi propunerea mea venise ca şi nuca în perete. Când m-a sunat Thomas să-mi spună că fusese adusă la spital, m-am dus într-un suflet acolo. Am aflat că fusese băgată în operaţie. Mas mi-a zis că făcuse tot ce-i stătuse în puteri s-o salveze şi că avusese noroc, dar dacă vroia să supravieţuiască pe viitor, trebuia să accepte internarea într-o clinică de dezintoxicare. Ieri, am fost în salonul ei pentru a o convinge să accepte tratament. Fusese adusă la spital drogată, băută şi bătută. Am aflat că se înhăitase cu o bandă ce-şi pierdea timpul prin Manhattan şi făcea trafic de droguri. S-a dat mai mare ca şeful şi l-a păcălit la bani. Acesta a observat, a păsuit-o, dar apoi a început să-şi ceară partea înapoi, cu dobândă. Pentru că ea n-a plătit, i s-a întâmplat nenorocirea. I-am garantat intrarea într-un program de protecţie a martorilor, cu condiţia să spună tot ce ştie despre traficanţii de droguri pentru care lucra şi dacă se duce la clinica de deintoxicare. A acceptat şi am lăsat-o cu amicul meu ca să-i spună tot ceea ce ştia. Cam asta a fost. Partea proastă pentru mine a fost aceea că începusem să ţin la ea, ba chiar începusem s-o iubesc.

— Din nou a avut dreptate ! zise ea.

— Cine Anna ?
Ea se apucă şi-i povesti întâmplarea de la ghicitoare.
— Nu-mi vine să cred ! zise el.
— Da, răspunse ea. Vreau sog ceva.
— Te rog.
— Vreau să-l ajut pe amicul tău de la poliţie să-l prindă pe Tom, dar mai întâi trebuie să mă întâlnesc cu el şi să-i explic strategia mea.
— Păi chiar acum îi dau un telefon şi-i spun unde să vină şi gata. Vrei ?
— Sigur. Cât timp tu dai telefonul, eu mă duc să pregătesc ceva de mâncare, că mi-e foame !
— Bine.

26. Planul Annei

În timp ce Anna se afla la bucătărie, pregătind ceva de mâncare, Jack se ocupă să-l contacteze pe amicul lui poliţist aşa cum îi sugerase Anna. Acesta sosi repede, iar cei doi deja îl aşteptau. În timp ce ea îi servi cu ceva de mâncare, amicul lui Jack se prezentă. Anna începu să-şi expună planul poliţistului. La sfârşit, acesta spuse :
— Dar este un mare risc să vă expuneţi la aşa ceva.
— Ştiu, dar vreau să mi-l asum. Nu mi-e frică de el.
— Dar va trebui să te protejez într-un fel sau altul. Eşti prietenă cu Jack, iar el m-a ajutat foarte mult odată şi i-am rămas şi acum dator.
— Nu contează. Nu vreau să intru în vreun program de protecţie a martorilor sau altceva de genul ăsta. V-am spus : nu mi-e frică de Tom sau cum l-o mai fi chemând !
— De când începem ?
— Cât mai curând. Dacă aveţi tot ce vă trebuie, mă refer la aparatura de urmărire sau înregistrare, chiar de azi. Prânzul a trecut de mult şi după plecarea lui Jack, deja intru în acţiune. Nu numai Tom ştie să mintă. Voi şti şi eu ! Voi fi cea mai bună actriţă !
— Aveţi curaj, nu glumă. O să pun un microfon la telefonul tău şi o să-ţi dau o mini cameră video, pe care te învăţ cum s-o foloseşti.
— Bine ! Atunci, îi dăm drumul. Nu vreau să mai pierdem nicio clipă. Altfel, cine ştie câte victime ca mine o să mai facă !
— Anna, ştii în ce te bagi ? o întrebă Jack
— Da.
— Anna ! zise el.
— Nu o să mi se întâmple nimic ! Voi fi bine !
Poliţistul, amic cu Jack îi spuse Annei cum să folosească mini-camera, unde e microfonul de la telefon şi unde va fi el amplasat pentru urmărirea individului, iar ea înţelese.
— Domnilor, acum o să vă rog să ieşiţi şi să mă lăsaţi singură. Am de „prins” un infractor mărunt !
— Anna, o să te descurci ?
— Da, Jack, îi răspunse ea fermă.

Cei doi ieşiră din apartament şi se îndreptau spre lift, lăsând-o singură. Ajunşi amândoi în lift, Jack îi zise :

— Albert...

— Da, Jack.

— Nu am nimic de făcut momentan. Lasă-mă şi pe mine să particip împreună cu tine la urmărire. Vreau să fiu lângă ea când va da semnalul că trebuie să acţionezi.

— Chiar mă întrebam când o să-mi ceri asta !

— Sunt chiar aşa de previzibil ?

— Jack, ai uitat că eu şi Mas suntem singurii în care ai încredere şi singurii care nu ţi-am trăda încrederea niciodată ?

— Ştii cum se spune cu niciodată ăsta !

` — Ştiu !

— Mersi, Albert. Şi eu ştiu că am cei mai buni prieteni !

— Să ştii că o să-i spun şi lui Mas ce vrei să faci !

— Nu-i nevoie. Îl sun chiar acum ca să-i zic. Ar trebui să pui aparatura deja în funcţiune. Am o bănuială că Anna doar s-a schimbat de hainele ei şi acum îi dă telefon lui Tom.

— Bine.

Între timp, în apartamentul ei, ea chiar făcuse ceea ce presupusese Jack. Se schimbase de hainele ei şi formase numărul lui Tom. La telefon îi răspunse o voce de femeie. Anna bănuia că era chiar soţia lui.

— Familia Fritzgerald ? întrebă ea.

O pauză lungă, după care ea auzi în receptor :

— Da.

— Cu domnul Tom Fritzgerald, dacă se poate. Sunt Anna Andersen.

— Imediat.

Anna auzi în receptor :

— Tom ! Coboară ! Te caută Anna, frăţioare !

„Mincinoşilor ! îşi zise ea. Am să vă vin eu de hac la amândoi. O să-mi cădeţi uşor în capcană. Avantajul meu este că nu sunt un mitoman ca Jack. La mine, minciunile nevinovate o să ţină mai mult decât la Tom”.

— Da, Anna ! auzi ea.

— Bună, Tom. Iartă-mă că te deranjez la ora asta, dar am nevoie de sprijinul tău.

— Păi nu ştiu de ce ai avea nevoie de mine, când logodnicul tău este cu tine ! îi răspunse el oarecum ironic.

— Tom ! zise ea plângăreţ, nu mi-e de ajuns unul ? Tu vrei să fii al doilea ?

— Anna ? Plângi ? întrebă Tom

— Tom ! Dacă nu vii la mine în 20 de minute, nu ştiu ce pot face !

— Anna. Să nu faci nimic. Vin îndată.

— Bine ! zise ea închizând receptorul. Perfect ! zise mai departe. Peştele a muşcat momeala !

În 20 de minute, ea se pregăti pentru faza a doua a rolului ei. Tom, chiar venise la ea în 20 de minute. Când ea auzi soneria, văzuse că trecuse exact timpul pe care i-l oferise.

— Profitorule ! zise ea singură. Se vede cât de mult eşti interesat să obţii bani de la mine ! 20 de minute ţi-am dat, 20 de minute au fost !

Se îndreptă spre uşă, abordă o moacă tristă şi obosită şi deschise uşa.

— Mulţumesc că ai venit ! zise ea.

— Anna, arăţi rău. Ce s-a întâmplat cu tine ?

— Intră, te rog. Nu vreau să-ţi zic din uşă.

Tom intră înăuntru. Leul era în cuşca ei. Urma ca ea să-l „dreseze". Ajunşi amândoi în sufragerie, ea-l invită să ia loc.

— Îţi aminteşti de tipul de azi-dmineaţă ?

— Dacă-mi amintesc ? zise el ironic.

— Uite, ce e Tom, dacă ai chef de ironii, mai bine spune-mi ca să ştiu ce să fac !

— Nu. Iartă-mă. Spune, te rog.

— A venit la mine ca să-mi spună că el a găsit pe altcineva acolo unde a fost în misiune. Pe cineva care urmează să-i facă un copil ! zise ea izbucnind într-un plâns actoricesc.

Îl luase pe nepregătite pe Tom. Camera de filmat funcţiona, microfoanele la fel.

— Ştie să joace, îi zise Albert lui Jack.

— Nu-mi place de loc că o văd implicată în asta, îi răspunse el.

— Lasă, că după ce se termină, eu şi Mas v-am pregătit o surpriză !

— Vă strâng pe amândoi de gât !

— Şşş ! Uite, o strânge-n braţe. I-a câzut în capcană.

Tom o strânse pe Anna în braţe consolând-o.

— Tom, trebuie să uit de tipul de azi dimineaţă. Nu vrei să mă ajuţi să uit ? Nu vrei să mai mergem împreună la o petrecere ceva ? Trebuie să fac ceva...

— De fapt... Am putea merge la o petrecere. O să ţi-o prezint pe sora mea Lisa acolo. I-am spus despre tine şi abia aşteaptă să te cunoască !

— Bine. Când e petrecerea ?

— Păi, dacă mă laşi să plec să mă schimb, în seara asta.

— Bine. Du-te şi te schimbă. Ne vedem peste... să zicem... o oră ?

— Mai bine o oră şi jumătate !

— Bine.

— Te descurci singură ?

— Da. Deja am început să uit. Ne vedem după o oră şi jumătate, Tom, îi zise ea, în timp ce-l conducea către uşă

— Da, îi răspunse el ieşind.

27. Arestarea

Anna rămase singură în apartament şi se pregăti de petrecere. Pe de altă parte şi Albert îşi chemase nişte oameni, iar Jack era şi el pregătit.

Peste o oră şi jumătate, Tom se întoarse la apartamentul Annei pentru a o lua la petrecere. Aceasta era pregătită. Amândoi chemară un taximetru şi merseră la o clădire impunătoare, unde se ţinea o petrecere. Intrară înăuntru clădirii, se aşezară la o masă şi

se integrară amândoi în atmosferă. La un moment dat, Tom se scuză faţă de Anna, spunând că se duce s-o caute pe sora sa.

— Bine, îi răspunse ea. Dar dacă nu o găseşti într-un sfert de oră, o să te caut eu !

— Bine, îi răspunse el, ferm convins că ea nu o să facă asta.

Vigilentă, Anna îl urmări din priviri, încotro o ia şi la vreo câteva minute după ce el dispăru din vizorul ei, ea trimise un anumit semnal către Albert şi Jack, căci bănuia că aceştia se aflau acolo şi se ridică de la masa unde era şi se duse după Tom. Urmă aceeaşi rută cu el şi zări o uşă întredeschisă.

„Aceeaşi greşeală ca şi atunci ! îşi zise ea. Mare neatenţie, Tom ! O să te coste scump ! Să ne aporpiem !”

Se aporpie de uşa întredeschisă şi se uită discret înăuntru, pentru a nu fi observată. O recunoscu pe femeia de data trecută, căreia el îi spusese soţie şi auzi următoarea conversaţie :

— Ei ! Ai reuşit să te desprinzi, „frăţioare” ? zise ea cu ironie

— Mda, îi răspunse el plictisit. Am venit să te caut, „surioară”, îi mai zise el.

— Unde este ?

— Jos. Am lăsat-o la masă. Mi-a zis că dacă nu te găsesc, într-un sfert de oră, vine şi mă caută.

— Păi m-ai găsit !

— Stai liniştită. Crezi că se ţine de cuvânt ?

— Poate ! Cine ştie !

— Nu e genul, draga mea ! îi zise el îmbrăţişând-o

Anna inspiră adânc şi deschise uşa, prefăcându-se uimită :

— Ah ! Mă scuzaţi ! Nu ştiam că e cineva în camera asta.

Era mai mult decât evident că cei doi fuseseră luaţi prin surprindere

— Anna, zise Tom. Am găsit-o ! Ea este sora mea, Lisa.

— Îmi pare bine să te cunosc, îi zise ea. Tom mi-a vorbit mult despre tine.

— Da ? Mă bucur, zise ea. *„Sunt sigură că ţi-a vorbit de mine, continuă în gând. Poate de cum să mă fraieriţi amândoi de bani !”*

— Deci ? Ce-i cu tine aici ? întrebă Tom

— Păi am zis că dacă nu te întorci într-un sfert de oră, vin după tine.

— Da, ştiu ce-ai zis, dar nu credeam că o să te ţii de cuvânt.

— Dacă vrei, eu pot să plec.

— Nu, zise Lisa. Dacă tot ai venit după el, rămâi. Tocmai vroiam să-ţi spun ceva. Ia loc, te rog !

Anna se aşeză jos, dând şi semnalul de riguare. Deja Albert se afla împreună cu Jack la uşa de intrare. Nu mai era nicio altă ieşire pe nicăieri.

„Ia să vedem, îşi zise Anna. Pentru ce o să-mi ceară acum bani ?”

— Anna, începu Lisa.

— Da ?

— Am să îţi spun ceva, dar nu îndrăznesc.

— Spune !

— Fratele meu nu a îndrăznit, dar eu încerc. Mama noastră nu se simte prea bine, începu ea.

— Da ? se prefăcu Anna uimită şi interesată.
— Am vrea să-ţi cerem ajutorul dacă se poate.
— Cu ce pot să vă ajut ?
— Ai putea să ne împrumuţi o sumă de bani. Ţi-am da-o înapoi, fireşte, după ce operaţia mamei noastre reuşeşte. Crezi că sunt prea îndrăzneaţă ? — Nu, deloc, răspunse Anna. De fapt, eu îţi mulţumesc. Mi-ai oferit toate indiciile necesare !

Pe uşă intră Albert, împreună cu oamenii săi. Cei doi fuseseră arestaţi şi li se citiseră drepturile, apoi li se puseră cătuşi la mâini. Când Tom trecu pe lângă Anna o întrebă :

— Unde am greşit ?
— Ai greşit atunci când ai crezut că sunt prea naivă !

Oamenii lui Albert ieşiră şi Anna îi înapoie camera de filmat.

— Anna, îţi mulţumesc !
— Plăcerea a fost a mea, Albert.

Albert plecă şi el, iar Anna se aşeză jos. Jack veni lângă ea şi o strânse în braţe.

— S-a terminat, Anna.
— Ştiu, zise ea. nu mi-e frică de ce o să urmeze de-aici înainte ! Nu cred că el mă va uita curând. Nu cred nici că va lăsa lucrurile aşa.
— Anna !?
— Da ?!
— Mă ai pe mine ca să te apăr.
— Fii serios. Sunt majoră. Să ne întoarcem la apartamentul meu.

28. O vacanţă de neuitat

Cei doi ajunseră la apartamentul Annei. Ea-l invită înăuntru, dar el o refuză politicos, spunând că are puţină treabă. Ea îl înţelese şi intră în apartamentul ei pentru a se odihni.

Între timp, Jack ajunsese la sediul poliţiei unde lucra prietenul său, Albert. Acesta tocmai ieşea de la interogatoriu şi-l salută pe Jack.

— Hei, ce faci aici, prietene ?
— Am venit să văd cum merg lucrurile.
— Merg cât se poate de bine. Şeful m-a felicitat şi cu dovezile care le-am strâns până acum, plus cele de la Anna şi declaraţiile altor martori care au fost înşelaţi de cei doi, vor merge la cea mai securizată închisoare, unde-şi vor petrece restul vieţii împreună. Nu au dreptul nici să iasă pe cauţiune, nici să intenteze proces sau să li se micşoreze pedeapsa pe bună purtare.
— Mă bucur că şeful tău te-a felicitat !
— Nu numai că m-a felicitat, dar am primit o avansare. Îi rămân dator Annei !
— Mă îngrijorează totuşi cei doi. Mă tot gândesc că ar putea avea relaţii la închisoare, că vor fraieri şi pe alţii pe-acolo şi că vor evada...
— Ai văzut prea multe filme cu poliţişti sau dramatice ! Nu se va întâmpla aşa. În plus, amândoi sunt de origine germană. Chiar dacă au cetăţenie americană, s-a dovedit

că aceasta a fost căpătată prin fraudă. Statul American îi repatriază. Ştii că în Germania, regimul de la închisoare e mult mai aspru decât aici !

― Poate că am văzut prea multe filme cu poliţişti cum zici tu, dar nu pot să nu mă gândesc : la operaţii estetice - căci cred că şi-au strâns o sumă frumuşică de bani – la evadare şi răzbunare. Unii ca ei au mereu un As în mânecă pe care îl vor scoate la nevoie.

― Jack, amice, uite, ca să mai uiţi de probleme, ai aici un cadou din partea mea : o rezervare la cel mai luxos hotel din Caraibe. Du-te cu Anna în vacanţă şi mai uiţi de încordare. Apropo, poate o ceri de nevastă, îi făcu el cu ochiul.

― Albert ! îi aruncă Jack o privire.

― Hai ! Afară cu tine, amice ! Te aşteaptă o vacanţă. Du-te la ea ! Curaj !

Albert aproape că-l dădu pe Jack afară pe uşă şi din poliţie, iar acesta se duse la apartamentul lui pentru a-i da telefon Annei. Ajunse în apartamentul său şi se rugă ca ea să nu se fi culcat, în ciuda orei înaintate la care suna el.

Telefonul Annei sună. Ea era lângă el, cu o cană de cacao în mână şi cu o revistă pe care o răsfoia. Ridică receptorul

― Alo ?

― Bună Anna. Jack la telefon.

― Bună Jack.

― Anna, ştiu că e deabia sfârşitul lui ianuarie, dar Albert mi-a făcut o surpriză : mi-a rezervat două locuri la cel mai luxos hotel din Caraibe. Nu ai vrea să însoţeşti ?

― Acum, în ianuarie ?

― Nu. Rezervarea este pentru luna mai.

― Atunci, lasă-mă să văd ce pot să fac până în mai. Spune-mi doar perioada rezervării. Dacă pot, am să te însoţesc.

Jack îi spuse Annei perioada, iar de a doua zi, ea nu mai pierdu nicio clipă. Se duse la atelierul lui Kirk, îi ceru să-i arate comenzile venite şi-i spusese pe care le poate onora, urmând ca în perioada stabilită să poată să-l însoţească pe Jack în Caraibe. Anna lucra de zor şi cu spor în atelierul lui Kirk. Observă lipsa lui Kate, semn că ori îşi găsise alt atelier, ori renunţase. Venise în schimb altcineva. O fată pe nume **Sarah Parker**, care lucra împreună cu Anna, ca asistenta ei. Fiecare îşi vedea de bucăţica ei de treabă. Lunile trecură precum vântul şi la începutul lunii mai, Anna onorase o bună parte din comenzile ce le primise, urmând ca pe restul, mai uşoare să le onoreze Sarah. Ea-şi luă liber şi plecă prin New York la cumpărături pentru Caraibe. Avea de gând să acţioneze în privinţa lui Jack, pentru că-şi dăduse seama că-l iubeşte.

Îşi cumpără tot ce-i trebuia sau mai bine zis un arsenal întreg se obiecte, haine şi alte nimicuri. Din arsenalul acela nu avea să folosească mare lucru. Îl sună pe Jack când se întoarse de la cumpărături.

― Alo ? răspunse el

― Bună Jack. Ce faci ?

― Fac bine, mulţumesc de întrebare Anna.

― Jack, mai este valabilă invitaţia aceea ?

― Cea cu plecarea în Caraibe ?

― Da.

— Atunci... Când vii să mă iei ca să plecăm ?

— Să înţeleg că accepţi, zise el. Mâine dimineaţă la ora 9 e bine ?

— Perfect, îi răspunse ea.

— Atunci ne vedem la ora stabilită la tine.

— Te aştept.

Închise telefonul şi se pregăti pentru a doua zi. A doua zi, la ora stabilită, Jack sună la uşa apartamentului ei. Ea-i deschise. Era gata deja. El îi luă bagajul şi ea încuie uşa apartamentului. După câteva ore bune, amândoi se aflau în Caraibe, în holul hotelului, unde Jack se duse să întrebe de rezervare. De la recepţie, el primi cheile de la cele două camere ale lor şi ei urcară spre camerele rezervate. Jack aflase că între cele două camere există o uşă de legătură, care nu era încuiată şi că acel „duplex” era rezervat numai de către cei care urmau să se logodească.

„Şmechere ! exclamase Jack, cu referire la Albert, când aflase acea informaţie. Te-ai gândit la toate !”

Cei doi ajunseră la cele două camere, iar el îi spuse Annei de legătura dintre camere. Anna îi zâmbise şi intră în camera sa spaţioasă. Îşi lăsă bagajul lângă uşa de intrare şi trecu la inspecţia camerei. Dormitorul ei era dotat cu un pat somptuos şi mare, un balcon generos, care avea o privelişte minunată : dădea spre ocean. Pe fereastra ei putea intra lejer luna şi ea putea admira nederanjată apusurile magnifice de soare. Zâmbi în sinea sa, în mintea ei vizualizând deja scena în urma căreia Jack va fi al ei !

Căută mai departe şi ajunse la o uşă. Văzuse toate cotloanele camerei, deci aceea era uşa de legătură. Bătu la ea şi auzi un „intră’, apoi deschise uşa. Jack era dincolo de uşă. Probabil şi el avusese aceeaşi tendinţă de a băte la uşă, dar i-o luase ea înainte.

— Bună ! îi zise ea veselă. Am descoperit legătura.

— Văd ! îi răspunse el amuzat.

— Ce facem în continuare, domnu’ arhitect ?

— Ce zici de o îtrecere în nisip, domnişoară sculptoriţă ?

— S-a făcut ! Caută-mă ! zise ea închizând uşa.

Anna se schimbă la un costum de baie, îşi luă o rochiţă cu bretele pe deasupra, papuci de plajă în picioare şi ieşi din cameră. Luna mai era una foarte călduroasă pentru acel an şi ea îşi găsi un loc prielnic pe plajă. Nu se apucă să facă nimic în nisip, ci doar să admire împrejurimile şi alţi oameni de pe plajă, probabil turişti care aleseseră luna aceea pentru concediul lor. Jack veni la puţin timp după ce Anna îşi alesese locul.

— Parcă ziceai ceva de nisip, zise el aşezându-se lângă ea.

— Nu prea sunt copii pe plajă. Atunci a fost o întâmplare, dar nu sunt de nisip.

— Aha. Preferi să te bronzezi !

— Da şi asta, dar sunt dezamăgită.

— De ce ?

— Azi este steagul roşu abordat. Deci nu pot înnota !

— Ah ! Am observat şi eu. Poate vrei să înnoţi la piscina hotelului, bronzându-te pe şez-long.

— Altă dată.acum vreau doar să privesc oceanul.

— Bine, spuse el.

El se uită la ea, în timp ce admira oceanul. Părea un copil inocent, care parcă decoperea o lume neştiută de nimeni.

— M-am plictisit, îi spuse ea la o vreme lui Jack.

— Diseară, nu vrei să cinăm la restaurantul hotelului ?

— Să mă îmbrac pentru o ocazie deosebită ?

— Nu neapărat.

— Bine. La ce oră ?

— Pe la ora 8 seara ?

— Ok. Ne vedem acolo !

29. Cina. O seară romantică

Anna se pregăti pentru acea seară. După o baie revigorantă, se uscă la păr, îşi alese cu grijă lenjeria, rochia, accesoriile şi machiajul potrivit, apoi începu să se îmbrace. După ce îşi puse rochia de mătase, de un verde aprins, se coafă adecvat, apoi se machie discret. Totul era de bun gust la ea : coafura, machiajul delicat, rochia de mătase, accesoriile asortate cu stil şi o poşetă mică. Se privi în oglindă, mulţumită de rezultatul obţinut şi coborî spre restaurantul hotelului.

Intră înăuntru. Câteva trepte conduceau spre sala unde erau orânduite mesele. La una din mese, ceva mai ferită, creând senzaţia de intim, se afla Jack. Nu o observase şi Anna coborî treptele îndreptându-se spre masa lui. Era îmbrăcat la un costum elegant, de culoare crem, cu cravată, culoarea costumului punându-i în evidenţă atât părul negru, cât şi ochii violeţi. Ea se apropie de masă.

— Bună, Jack, îl salută ea.

El îşi ridică ochii înspre ea şi rămase mut de uimire. Arăta seducătoare în acea seară. Se ridică de la masă şi-i oferi locul alăturat, ajutând-o să se aşeze. Comandară amândoi din meniu, apoi mâncară în linişte. Muzica se auzea dinspre o scenă, unde o orchestră interpreta melodii mai vechi sau mai noi, toate într-un ritm lent, potrivit cu atmosfera din jur.

Aflându-se amândoi în aşteptarea desertului, el o invită la dans. Ea acceptă şi amândoi dansară pe acea melodie lentă. Se simţea topită în braţele lui şi i se părea că pluteşte în ritmurile melodiei. Nu-i păsa că poate alţii căscau gura la ei sau că se antrenaseră şi ei în dans. Conta numai că era în braţele lui.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, îi spuse el încet la ureche.

— Mulţumesc. Iar tu eşti foarte elegant, îi întoarse ea complimentul

Melodia se termină, iar ei parcă îi părea rău că se terminase aşa repede. Se întoarseră amândoi la masă, unde veni şi desertul. Cina fusese o reuşită, în ciuda faptului că cei doi nu vorbiseră prea mult. După cină, el o conduse spre camera sa.

— Noapte bună, Anna !

— Noapte bună, Jack.

Se ridică puţin pe vârfuri, în ciuda pantofilor cu toc înalt, şi-l sărută pe obraz, şoptindu-i la ureche :

— Îţi mulţumesc pentru o seară de neuitat. Poate vrei să prelungim desertul la mine în cameră, îi spuse ea, depărtându-se de el şi intrând în camera ei.

Jack rămase câteva minute bune în faţa uşii camerei ei. Părea trăznit. Ce-i şoptise ea la ureche îl răvăşise atât de mult, că nici trăsnetul de-ar fi căzut pe el în acel moment nu ar fi putut face atât de multe ravegii. Invitaţia ei, deşi mascată, era cât se poate de clară. Se dezmetici în cele din urmă şi intră în camera lui. Între timp, Anna deja decorase dormitorul ei cu lumânărele mici, aromate şi aprinse şi fără nimic pe ea, se aşeză în pat, aşteptând...

Jack intră în camera sa de hotel. Se schimbă de haine şi făcu un duş bun. Apa de la duş îl relaxa, dar nu putea să-şi scoată din minte spusele Annei. Era conştient, că de când se regăsiseră la acel spital, numai la ea îi stătuse gândul. Se îndrăgostise a doua oară de ea şi o dorea foarte mult. Ar fi făcut aproape orice ca să nu o piardă. În cele din urmă, ieşi de sub duş, se şterse, îşi luă un halat pe el, considerând că accesoriile numite haine îi erau de prisos în noaptea aceea şi bătu la uşa dintre cele duă camere. Nu-i răspunse nimeni şi deschise uşa.

— Anna ?

Nu primi niciun răspuns. Rămase o clipă locului, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu semi-întunericul de-acolo. Cum nu primise niciun răspuns din partea ei, închise uşa şi înaintă spre singurul loc posibil unde ar fi putut-o găsi : dormitorul ei. Printre mulţimea de mici lumănări, ce dădeau o lumină difuză în cameră, patul se distingea în semi-întunericul camerei ca o insulă luminată într-o mare neagră.

Jack era deja obişnuit cu lumina aceea din dormitorul ei. Razele lunii pătrundeau pe fereastră sporind strălucirea aşternuturilor pe care se contura o siluetă. O recunoscu : era Anna şi-l aştepta pe el. Se auzea chiar şi o muzică în surdină, tonalităţi joase, în acord cu liniştea din încăpere. Ea părea o păpuşă mare, aruncată între aşternuturile mototolite, o fiinţă fără viaţă. Ochiul fin al lui Jack putea distinge detaliile – nu era nici moartă, nici nu dormea. Aproape că-i putea auzi respiraţia, îi vedea în întuneric formele trupului. Ochii lui întârziară pe formele ei ce se mişcau în ritmul respiraţiei, lumini şi umbre ascundeau şi dezvăluiau pielea ei netedă ca de satin.

Se apropie şi mai mult. Ea, întinsă pe pat, în aşteptarea lui, aproape că simţea flăcările din ochii lui avizi ce savurau spectacolul cu un singur actor din pat, îmbătat de priveliştea ce i se dezvăluia. Se dezbrăcă de halat, se urcă lângă trupul ei, apropiindu-se mai mult şi o sărută, iar buzele lui o înfierbântară, căci trupul ei se încorda de fiecare dată. Căldura respiraţiei neregulate le trimetea amândourora senzaţii nebănuite, le inunda creierul, le stăpânea trupurile. Mâinile lui atingeau fiecare părticică de piele, din ce în ce mai repede, frământând, masând, mângâind, dezmierdând, unindu-se, căpătând forţă. Intesitatea muzicii creştea, iar cei doi amanţi, copii ai unei lumi neştiute, îşi aliniau ritmurile, într-o alunecare de trupuri, unindu-şi respiraţia, mirosurile, umezeala şi, într-un final, sufletele, agăţându-se unul de celălalt, ca şi cum ar fi fost unicul, singurul suport al unui univers ce nu mai conta, ce nu se mai distingea...

Rămase la ea în acea noapte, iar dimineaţa îi găsi pe amândoi îmbrăţişaţi, înveliţi cu pătura fină şi moale a patului.

Razele soarelui îi mângâie pe cei doi amanţi, trezindu-i uşor din somn. El se trezi primul, privindu-i capul ei care se odihnea pe pieptul lui. O mângâie uşor pe părul ei mătăsos, vrând să n-o trezească, dar era deja trezită de mult timp. Îşi ridică faţa micuţă înspre el şi-l sărută. El răspunse la sărut.

— Bună dimineaţa, somnorilă !
— Bună, Jack.
— Ce vrei să facem în dimineaţa asta ?
— Să luăm micul dejun în cameră şi apoi să mergem pe plajă.
— Porunca ta e lege !
— Te pedepsesc dacă mai spui asta.
— Da ? Şi cum mă pedepseşti ?
— Hm ! zise ea.

Se ridică înspre el, sărutându-l din nou, în timp ce mâinile ei începuseră să se plimbe rebele pe pielea lui. El o strânse mai aproape de el şi amândoi mai zăboviră un timp în pat. Apoi se dădură jos, ordonară cearceafurile boţite şi comandară micul de jun în cameră. Mâncară împreună şi apoi ieşiră la plajă. În ziua aceea nu mai era niciun steag abordat şi amândoi înnotară. Ba chiar se bătură cu apă ca doi adolescenţi nebuni. Prânzul îi găsi în camera lui Jack, de data aceea şi apoi seara veni pe nesimţite.

El bătu din nou la uşa ei, dar nu-i răspunse nimeni. Ea nu auzise bătaia în uşă deoarece era pe balcon. Privise apusul de soare şi rămăsese acolo, pentru a vedea iţirea lunii. El o căută şi o zări pe balcon. Veni pe la spatele ei, cuprinzând-o în braţele sale.

— Bună. Ce faci aici ?
— Pândesc luna, îi răspunse ea.
— A apărut.
— Da, iar oceanul arată feeric cu ea deasupra lui.

El o întoarse cu faţa la el, se aşeză în genunchi şi scoase o cutiuţă din catifea neagră din buzunarul pantalonilor săi.

— Anna, începu el, vrei să te măriţi cu mine ? sfârşi deschizând cutia şi dezvelind un inel superb din aur, cu un diamant finuţ în mijloc.

— Dacă vreau ? Sigur că vreau, Jack !

El îi puse inelul de logodnă pe deget şi o sărută prelung.. ea îi răspunse la sărut, iar el o ridică în braţe. Ea se agăţă de el şi o purtă pe braţe până în faţa patului ei, unde o lăsă jos şi începu să o dezbrace de hainele ei. Amândoi se lungiră pe pat, trupurile lor, unindu-se în muzica dragostei ce-i unea.

30. Răpirea

Acea vacanţă fusese una de neuitat pentru amândoi, o vacanţă în care ei doi se regăsiseră şi-şi mărturisiseră iubirea. Părăseau amândoi cu regret locul acela, întorcându-se la cotidianul vieţii lor. Plănuiau deja să-şi găsească ori o casă într-un cartier select al New York-ului, ori un apartament elegant. El, ştiind-o pe ea legată încă de Germania, îi propusese să facă nunta în Germania, iar ea fusese de acord. Împreună îşi aleseseră o zi în care li se părea cel mai potrivit să-şi unească destinele, apoi tot împreună se ocupară de etapa premergătoare pregătirilor de nuntă : îi anunţaseră pe soţii Doneck, care erau fericiţi la auzul marii veşti şi care se oferiseră să se ocupe ei de toate pregătirile.

Zilele în America se scurgeau firesc, dar Anna avea impresia că se scurg foarte încet. Abia aştepta să vină luna decembrie, când cei doi urmau să-şi unească destinele.

Munca la atelierul lui Kirk, mergea foarte bine, iar Anna şi Jack chiar găsiseră o casă pe care cei doi o preferaseră. Era tare cochetă, într-un cartier liniştit, fără probleme. Nu-şi închipuise niciodată că în America ar fi putut exista un astfel de cartier liniştit.

Surpriza plăcută pentru ea o constituise un spaţiu aflat la o distanţă nu prea mare de casa achiziţionată, în care ea putea să-şi deschidă propriul ei atelier. El, având maşină, nu-şi punea problema că era departe de serviciul lui.

Zilele treceau, iar Anna ţinea legătura în permanenţă cu soţii Doneck pentru pregătirile de nuntă. Doar era nunta ei ! Într-o zi, pe când ea şi colega ei lucrau de zor la comenzi mai vechi sau mai nou, intră un bărbat înalt, misterios, însoţit de Kirk.

─ Anna, te cauta cineva, zise Kirk.

Anna se întoarse, dar nu ştia cine ar fi putut fi bărbatul acela de lângă Kirk, ce o căuta pe ea.

─ Bună ziua. Vă cunosc cumva ?

─ Nu, deloc. Aş dori să mă urmaţi până într-un loc. Am înţeles că uneori vă alegeţi piatra pentru o nouă lucrare.

─ Este adevărat. Doriţi o sculptură ?

─ Da.

─ Atunci, aşteptaţi. Revin îndată.

Ea se duse într-un loc pe care-l improvizase din nişte cartoane şi alte accesorii şi unde putuse să se schiombe de hainele de lucru. Se întoarse la Kirk, care stătea de vorbă cu noul client.

─ Gata, îi anunţă ea.

─ Pe aici, zise el.

Afară era o maşină fumurie oprită.

─ Mergem cu maşina ?

─ Da. Este destul de departe.

─ Bine.

Misteriosul bărbat îi deschise uşa şi ea intră înăuntru maşinii. Uşa se închise brusc după ce ea urcă în maşină, patru braţe puternice o imobilizară. Două braţe îi legară mâinile la spate, iar alte două îi puseră un căluş la gură şi o banderolă la ochi. Maşina porni în trombă.

Inima Annei se făcuse cât un purice. Oare cine erau persoanele care-i făceau ei acel lucru îngrozitor şi în luna octombrie, la începutul ei, când mai erau doar două luni până la căsătoria ei, plănuită chiar în ziua de Crăciun. Maşina merse un timp, după care se opri. Ea fusese luată pe sus, de un bărbat puternic şi dusă undeva. După o vreme, bărbatul o lăsă pe un scaun, de care o legă fedeleş, scoţându-i bandajul de la ochi şi înlocuindu-i căluşul de la gură cu o bandă adezivă.

Era o încăpere măricică. Acolo erau o masă, scaunul pe care stătea ea, încă unul gol aflat la masă şi atât. Era curat în camera aceea, dar se vedea că nu era locuită de nimeni. Bărbatul care o legase fedeleş era mascat. Îl văzu că se aşează pe scaunul de la masă şi formează un număr de telefon pe celularul acestuia.

─ Şefule, obiectivul a fost capturat !

„Obiectiv ! îşi zise ea. Cine este bărbatul acesta care mă numeşte obiectiv ?”

La câteva minute, pe uşă întră alt bărbat. Ea-l recunoscu : era Tom ! Făcu nişte ochi mari.

— Frumos ! îi zise el apropiindu-se de ea şi ridicându-i faţa înspre el. Te aşteptai la asta, frumoaso ?

Anna nu-i putea răspunde, dar tare o ustura limba să-i trântească vreo câteva lui Tom.

— Ce facem cu ea, şefule ? întrebă mascatul.

— Hm ! Păpuşă, văd că ai un inel frumos pe deget, zise el zmulgândui-l.

Tom privi cu atenţie inelul, pe care Jack i-l dăduse Annei. Acesta era gravat pe interior : *„Dragei mele Anna, Jack Austen”*. El citi inscripţia şi zise :

— Află unde locuieşte domnul Austen ăsta. Îi vom trimite acest inel, ca să-l speriem puţin.

Bărbatul mascat se supuse. Nu îi fusese deloc greu să afle unde locuia Jack. Ba chiar venise cu informaţia că acesta se afla în vizită la prietenul lui, Albert. Tom puse inelul într-un plic, scrise un bilet şi îl chemă pe cel care o abordase pe Anna cu presupusa piatră pentru statuie. Îi dădu instrucţiuni unde să se ducă şi acel individ plecă.

— Dă-i să mănânce. Ai grijă să fie bine hrănită. Vom face cu ea un schimb avantajos. Dacă acel Jack o iubeşte cum bănuiesc eu, va face exact ceea ce scrie în bilet. Să nu te atingi de vreun fir de păr din capul ei sau de ea că eşti mort.

— Am înţeles, şefule !

31. Biletul şi schimbul

Jack, care habar nu avea ceea ce se întâmplase cu Anna, se afla la amicul lui Albert. Vroia ca el şi soţia lui să fie naşi pentru el şi Anna. Avea să se ocupe chiar Jack de transportul acestora în Germania.

Jack pătrunse în biroul lui, găsindu-l cu nasul într-un morman de hârtii.

— Deci aşa, amice, zise el. Ai lăsat munca de teren în favoarea hârtiilor !

— Jack ! se ridică el de jos, îmbrăţişându-şi prietenul. Ce mai e nou ? Ia loc, te rog.

— Am multe noutăţi.

— Care ar fi...

— Mă însor !

— Ce ? sări Albert ca ars.

— Stai calm. Am cerut-o pe Anna de soţie !

— Aşa mai merge ! spuse acesta calmându-se.

— Am venit să te întreb dacă tu şi soţia ta vreţi să ne fiţi naşi. Anna mi-a sugerat această idee.

— Mai întrebi ? Să vezi ce-o să se bucure Sandra când o să afle !

În timp ce ei discutau despre detalii legate de nuntă, de locul nunţii, de transport şi alte cele, bărbatul trimis cu plicul unde se afla inelul Annei şi biletul, ajunse acolo. Întrebase pe o secretară unde-l poate găsi pe domnul Jack Austen, iar aceasta îi indicase biroul lui Albert. Individul bătu la uşa biroului, iar Albert îi răspunse :

— Da ?

— Îl caut pe domnul Jack Austen.

— Eu sunt, zise Jack.

— Am fost trimis să vă aduc acest plic, zise el întinzând plicul.

Jack îl luă din mâna lui şi vru să întrebe cine trimesese plicul, dar individul plecase de mult, făcându-se nevăzut. Rămas cu plicul în mână şi puţin surpeins de întâmplare, Jack constată că înăuntrul plicului se afla un obiect, ce părea a fi un inel. Luă un cuţitaş de pe biroul lui Albert şi desfăcu plicul, aplecându-l spre biroul din faţa lui. Din plic căzu inelul Annei.

— Este inelul Annei, exclamă el.

Albert îi luă degrabă plicul din mână, presimţind ceva rău şi găsi biletul. El citi cu voce tare :

— Sunt Tom. Anna e la mine. Deocamdată este bine şi va fi bine atâta timp cât veţi îndeplini cerinţele mele. Vreau ca soţia mea scoasă din inchisoarea în care se află şi mai vreau un elicopter cu ajutorul căruia să plecăm în Elveţia. Nu vreau bani, deoarece am un cont frumuşel acolo unde mă duc. Am ochi peste tot şi dacă nu respecţi cele două cerinţe, Annei nu-i va mai fi la fel de bine ca acum, termină Albert de citit biletul, prăbuşindu-se pe scaunul său.

— Tot mai crezi că am văzut prea multe filme cu poliţişti ? întrebă Jack tremurând.

Albert nu ştia ce să-i răspundă. Era la fel de uimit ca şi Jack şi surprins că acesta avusese dreptate, că temerile lui se adeveriseră într-un mod atât de crud. Bineînţeles, îşi reveni rapid din şoc şi deja începu să acţioneze. Se duse împreună cu Jack la şeful lui cel mare, care-l promovase şi care ştia de Tom şi puseră la punct un plan minuţios, prin care aveau să facă ceea ce scria în bilet. Albert urma să se ducă în Germania pentru a vorbi cu şeful închisorii de-acolo şi a o scoate pe Lisa din închisoare.

Albert, alături de Jack se puseră în acţiune. Ajunseră în Germania şi intrară direct în legătură cu şeful închisorii în care se fal Lisa, datorită scrisorii de recomandare scrisă de către şeful lui Albert. Cei doi vorbiră cu şeful închisorii, apoi cu Lisa. Îi propuseseră o afacere pe care Lisa nu putuse s-o refuze, mai ales că cei doi îi garantaseră că va intra într-un program de protecţie a martorilor şi că va ajunge în Elveţia dacă dorea.

Lisa nu numai că acceptase propunerea celor doi, căci se săturase de fostul soţ, divorţase în închisoare de el, ci şi se oferi să-i ajute pe cei doi, dându-le chiar soluţia prin care să-l prindă pe Tom în elicopterul cu ajutorul căruia ar fi urmat să plece în Elveţia.

Planul de arestare a lui Tom pentru a doua oară, fusese pus la punct în cele mai mici detalii, iar la sfârşitul lunii octombrie, Tom veni cu Anna ca să o dea la schimb. Pe o pistă unde se afla elicopterul, Tom o lăsă pe Anna să se îndrepte spre Jack, iar Lisa venea spre Tom. Amândouă ajunseră una lângă Jack şi una lângă Tom. Când Lisa fusese lângă Tom, Albert dădu semnalul de arest în mod discret. Tom şi oamenii luii fuseseră înconjuraţi şi nu mai avuseseră posibilitatea să fugă nicăieri, iar To îşi dădu seama că la mijloc fusese mâna fostei sale soţii.

— O să mă răzbun şi pe tine ! îi strigă el.

— N-o să poţi, dragă ! îi replică ea. De data asta o să-ţi putrezească oasele în închisoare !

32. Anna e rănită. La spital

În timp ce oamenii lui Albert îl ţineau bine pe Tom, pentru a-l duce din nou la închisoare, căci se aflase până la urmă că el evadase din închisoarea germană, acesta se desprinse din strânsoarea poliţiştilor, scoase un cuţit pe care îl avusese ascuns şi se îndreptă spre Jack. Anna, care se îndrepta spre maşina lui Albert de poliţie, îl observă.

— Jack ! Atenţie ! îi strigă Anna.

Până să se întoarcă Jack să fie atent, Tom se apropie şi mai mult de el, iar Anna, fără să se mai gândească în perspectivă sau la consecinţe, ajunse lângă el, apărându-l. Tom reuşise să înfigă cuţitul în omoplatul Annei, iar aceasta leşină, iar Jack o prinse în braţe. Poliţiştii îl imobilizară pe Tom şi în cele din urmă îl arestară. Jack era terifiat de acea întâmplare : Anna îl apărase pe el, fără să stea pe gânduri, fără să se gândească la consecinţele neplăcute ce ar fi urmat în urma gestului ei.

Anunţată de Albert, salvarea venise rapid şi sângerarea Annei fusese oprită. Jack se urcă împreună cu ea în salvare şi amândoi ajunseră la spital. Noroc că Jack ceruse ca Anna să fie dusă la spitalul unde lucra Thomas. Cei din salvare chiar spre acel spital se îndreptau, fiind foarte aproape de zona incidentului şi Jack îl sună pe Mas şi-i spuse în câteva cuvinte despre ce este vorba. Când salvarea ajunse la spital, Mas o preluă pe Anna, spunându-i lui Jack sştepte.

În timp ce Anna se afla în operaţie pentru curăţarea ranei destul de urâte, Jack dădu telefon în Germania la soţii Doneck pentru a-i anunţa despre Anna şi a le cere să amâne nunta. Era sfârşitul lui octombrie, iar noiembrie bătea la uşă. Soţii Doneck spuseseră că nu vor amâna deocamdată nunta, decât dacă este neapărată nevoie şi spuseseră că o să ia primul avion spre New York. Jack le spuse să-l sune pe el când ajung pe aeroport, pentru a veni el să-i ia. Operaţia Annei dură cam două ore, iar Mas ieşi din sală.

— Cum e ? îl întrebase pe dată Jack când îl văzuse.

— A păţit-o destul de urât, dar nu a fost o tăietură gravă. O mai ţin câteva zile în spital ca să-i fac nişte analize.

— Se eimte rău ?

— Nu. Stai liniştit. Sunt nişte analize banale. Procedura mi-o cere.

— Ah, am înţeles.

— Am trimis-o la salonul 238. Du-te s-o vezi.

— Mas...

— Da ?

— Mulţumesc.

— Cu plăcere !

Jack se îndreptă spre lift, pentru a urca la etajul 2. acolo, căută salonul 38 şi intră înăuntru. Anna era în patul de-acolo.

— Îmi pare rău, îi zise ea când îl zări. Ţi-am dat de furcă.

Jack se apropie de patul ei, se aşeză pe marginea lui şi o sărută cu grijă.

— Nu sunt de porţelan, zise ea când el se desprinse din sărut. Un simplu sărut, nu o să mă spargă ! glumi ea.

— Anna ?
— Da ?
— Să nu mai faci asta !
— Dar nu vroiam ca nebunul ăla să te rănească !
— Dar te-a rănit pe tine ! Eşti mult prea importantă pentru mine. Nu trebuia sţi se întâmple toate astea !
— Jack ?
— Da ?
— Opreşte-te ! Ştiam, de fapt presimţisem că el se va răzbuna. Mă aşteptam la ceva mult mai grav. Asta a fost o nimica toată.
— Numeşti asta o nimica toată ? Mas a zis că te mai ţine câteva zile pentru analize. M-ai speriat atât de rău, încât i-am sunat pe soţii Doneck să le spun să amâne nunta, iar ei au spus că vin în New York. O să mă sune ca să-i iau de la aeroport.
— Şi crezi că ţin mai mult de-o zi analizele ? Ce te-a apucat ? Nu amânăm nimic, decât în cazul în care nu cumva te-ai răzgândit peste noapte şi nu mai vrei să te căsătoreşti cu mine ! zise ea, întristându-se şi ochii umplândui-se de lacrimi.
— Porstuţă mică, îi zise Jack ştergându-i lacrimile. Uite, inelul tău.
Jack îi arătă inelul de logodnă. Era schimbat.
— Nu mai e acelaşi sau mi se pare mie ?
— L-am schimbat cu unul identic, dar nou. Am scris acelaşi lucru pe el. Nu vroiam să ţi-l dau pe cel pe care a pus mâna Tom...
— Of, of ! Eşti un copil mai mare, îl dojeni ea.
El îi puse inelul pe mâna stângă şi o sărută tandru. Rămase mult timp lângă ea vorbind amândoi despre nimicuri.
— Mă duc să trag un pui de somn, îi zise el. Cine ştie, poate apuc să dorm puţin până când mă sună soţii Doneck.
— Bine. Du-te liniştit, îi spuse ea.
Jack nu ar fi vrut să plece de lângă ea, dar era obosit, iar organismul îşi cerea drepturile fireşti. Ajunse la apartamentul său şi se lungi pe canapea. Nu avusese chef de nimic, iar somnul îl cuprinse uşor. Dormi o vreme şi se trezi. Se uită la ceasul lui. Arăta ora 9 AM.
Se trezi brusc. Dormise până a doua zi de dimineaţă. Se schimbă rapid de haine, mâncă ceva în grabă şi se îndreptă spre spital. Se uită la telefonul lui celular şi văzu că nu primise niciun apel. Urcă la maşina sa şi ajunse la spital, mergând direct spre salonul Annei. Intră înăuntru, dar acesta era gol. Probabil ea era la analize. Se duse din nou la parter şi întrebă o asistentă :
— Anna Andersen, de la 238 este la analize ?
Asistenta căută ceva în calculator şi răspunse :
— Cine întreabă ?
— Logodnicul ei.
— Domnişoara a fost externată acum o oră. A plecat însoţită de un domn şi o doamnă.

33. Nunta şi luna de miere

Jack se panică.

― Nu urma să fie dusă la analize ? întrebă el

― Domnul doctor William i-a făcut analizele dis de dimineaţă, la insistenţele domnişoarei şi a externat-o. Urmează să vină când i se vor scoate copcile, răspunse asistenta.

― Mulţumesc, zise Jack.

Se întrebă cu cine ar fi putut Anna să plece din spital, dar nu putea să găsească răspunsul. Urcă din nou la maşină şi ajunse la apartamentul ei. Anna era în sufragerie cu cei doi Doneck, căci aceştia nu-l mai sunaseră pe Jack. Jack uitase că le spusese soţilor Doneck numele spitalului unde era Anna. Acesştia sosiseră în America şi cu ajutorul Elizei care ştia mai multe limbi străine, ajunseră la spitalul Annei şi întrebaseră de ea. aceasta fusese bucuroasă când îi văzuse şi tocmai i se făcea externarea. Anna îi prezentase lui Mas şi acesta fusese încântat să-i cunoască. Soţii Doneck o luară pe Anna din spital şi aceasta-i invitase la ea în apartament.

Ajuns în faşii de la apartamentul Annei, Jack sună la uşă şi-i deschise chiar Fritz.

― Bună, Jack ! îl salută acesta vesel.

Jack se uita la el mirat. Nu ştia cine este şi de ulde-l cunoştea. Nu-i văzuse niciodată pe soţii Doneck, căci vorbise mai mult cu Eliza, care ştia engleza la telefon. Se uita cu gura căscată pentru că fusese salutat în germană. Liza, care era în apropiere, veni la uşă.

― Bună Jack. Eu sunt Liza Doneck, iar acesta este tatăl meu. Anna e în sufragerie împreună cu mama. Intră.

― Mulţumesc, Liza. Încântat de cunoştinţă, domnule, îi spuse Jack lui Fritz, iar Liza îi traduse. Fritz îi strânse mâna prieteneşte şi îl conduse în sufragerie.

― Jack ! zise Anna

― Bună, o strânse el în braţe sărutând-o.

― Hai să-ţi prezint rudele, zise ea când el se desprinse din sărut.

Cu ajutorul Lizei, Anna îl prezentă pe Jack, apoi începură să vorbească despre alte lucruri, în special despre nunta din decembrie. Soţii Donneck fseseră duşi la un hotel din New York, urmând ca peste două zile să plece înapoi în Germania. În ziua următoare Anna împreună cu Jack le prezentă oraşul, ajutându-i să-şi cumpere câte ceva. Cu ajutorul Lizei şi al Marthei, Anna reuşi să-şi găsească rochia de mireasă, iar Jack, în complicitate cu Fritz – ei ştiuau cum se descurcaseră, când unul vorbea nemţeşte şi altul engleză – cumpăraseră verighetele. Fritz ştia măsura Annei, căci degetele ei nu suferiseră schimbări.

După plecarea celor doi Doneck, Anna se ocupă de atelierul lui Kirk şi de eventualele comenzi ce le-ar mai avea de onorat. Nu mai lucra atât de repede ca înainte de când cu rana la omoplat, dar îşi onoră la timp comenzile mai urgente. O lăsă pe colega ei să se ocupe de restul, spunându-i că o să fie pe cont propriu, căci ea îşi va deschide un atelier, dar asta mult mai târziu. Kirk era mulţumit şi fericit pentru că Annei îi mergeau toate din plin şi-i ură cele bune, despărţindu-se cu greu de ea. Ea-i promise că mai vine în vizită la el, că doar nu o să plece din America.

Luna decembrie sosi rapid şi Jack, împreună cu Anna plecară spre Germania. Găsiseră bilete la o cursă nocturnă, urmând să plece la ora 10 PM, ora New York-ului. Liza îi promisese că vine împreună cu tatăl ei să-i ia de la aeroport. Cei doi ajunseră dimineae aeroportul din Berlin, unde Liza îi aştepta deja. Ajunseră apoi la casa soţilor Doneck şi Martha le arătă camerele unde urmau să stea cei doi.

La vreo cinci zile după sosirea celor doi sosiră naşii : Albert, împreună cu soţia sa şi prietenul lui Jack, Thomas împreună cu soţia lui. Cavalerul de onoare urma să fie logodnicul Lizei, căci ea era domnişoara de onoare.

Ziua nunţii celor doi sosi. Era o nuntă intimă : soţii Doneck, Liza cu logodnicul ei, naşii, prietenul lui Jack cu soţia şi cei doi miri. Puţină lume având în vedere că rude nu aveau niciunul dintre ei. Mă rog, Anna îl avea pe tatăl ei, dar nu se interesase niciun pic de el, iar la Jack, rudele foarte apropiate nu mai erau lângă el din diverse motive, iar cele îndepărtase se lipsiseră să participe la eveniment.

La o bisericuţă mică, frumos aranjată şi împodobită, aflată în apropierea casei soţilor doneck, urma să aibă loc ceremonia. Jack, îmbrăcat la un costum elegant, alb, o aştepta pe Anna. Orga începu să cânte şi Anna, condusă de Fritz se îndrepta spre altar. Rochia ei ea din tul lab, având o mică trenă de dantelă, iar pe cap avea un voal finuţ, prins cu o agrafă elegantă de perle albe în părul ei ce fusese ordonat într-o coafură sofisticată.

Fritz o dădu pe Anna în grija lui Jack şi slujba începu. După ceremonie, toţi merseră acasă la soţii Doneck pentru a petrece. Masa era aranjată în sufrageria casei. Nu era o petrecere de nuntă în sine, ci una la care mai mult se schimbau impresii. Nu lipsi tradiţionalul vals al miresei şi aruncarea buchetului. Era o aşa zisă aruncare, căci Anna i-l dăduse Lizei, singura necăsătorită. Apoi, spre seară, cei doi miri plecară în luna de miere, în Canada, la casa unde stătuse ea când avusese de sculptat Marile Lacuri.

Ajunseră în sfârşit la casa lui, iar el o luă pe sus şi o trecu pragul.

― Iată-ne în luna de miere, domnă Austen !

― Da, îi răspunse ea. Ce ciudat...

― Ce anume ?

― Că ai ţinut morţiş să-ţi iei şi numele meu de familie, iar eu să mi-l păstrez, adăugându-l doar pe al tău...

― Acum ne aparţinem unul altuia.

― Nu încă ! zise ea. Nu am petrecut încă noaptea nunţii !

― Care noapte ? Nu vezi că e plină zi ? glumi el cu ea, luând-o în braţe şi ducând-o în dormitorul lor.

Acolo, el o lăsă jos şi se aplecă puţin s-o sărute. Ea-i răspunse la sărut, îmbrăţişându-l. Mâinile lui începuseră să scoată articolele ei vestimentare, ce erau de prisos, iar ea i le scotea pe-ale lui. Articolele vestimentare ajunseră undeva pe covorul camerei, zăcând într-o grămadă nedefinită, iar el o puse uşor pe pat, unde începu muzica dragostei lor...

34. O întâmplare ciudată

Luna de miere a celor doi fusese un adevărat vis, dar se termină şi cei doi soţi se întoarseră în New York, în cartierul unde îşi găsiseră casa. Când ajunseră la noua lor casă, Jack o trecu din nou pragul pe Anna şi se duseră amândoi să petreacă o după-amiază plăcută în dormitorul lor.

Peste alte câteva zile, Anna îşi reluă munca. Primise o droaie de felicitări de la foşti clienţi şi comenzi ce veniseră pe noua ei adresă. Furnizorul ei de materiale rămăsese acelaşi şi în atelierul pe care şi-l amenajase cu ajutorul lui Jack, începu să lucreze. Îşi onoră mai întâi comenzile care necesitau pietre mai mici, sculpturi miniaturale, apoi se gândi să treacă la cele mijlocii, lăsându-le pe cele mari la urmă. Ştia că nu se putea descurca singură şi dădu un anunţ prin care vroia să-şi ia un partener de lucru.

Nu uitase nici să-l viziteze pe Kirk. Avusese o surpriză plăcută, căci el nu se mai ocupa de atelier, căci se retrase, lăsându-i afacerea unuia dintre nepoţii lui. El şi soţia lui avuseseră împreună 3 copii şi aceştia la rândul lor aveau copii. Alţi artişti se perindau atunci pe la atelierul lui, iar Kirk fusese fericit, când Anna venise să-l viziteze şi vorbiseră mult împreună.

Într-o zi, pe când ea se gândea să renunţe la a-şi mai căuta un ajutor, deoarece nu existau doritori, primi la atelierul său vizita unui nou client. Noul client al Annei era înalt, avea păr grizonat şi ochi de un verde ameţitor. Nu părea deloc american de origine şi chiar aşa şi era. Vorbea, în schimb, foarte bine englezeşte.

— Bună ziua, salută străinul.

— Bună ziua, îi răspunse Anna.

— O caut pe Anna Andersen Austen

— Eu sunt.

— Daţi-mi voie să prezint. Sunt **Rajah Khan** şi aş dori să fac o comandă de sculpturi.

— De origine indiană presupun, zise ea.

— Da.

— Şi pe cine doriţi sculptez ?

— Asta va fi o problemă. Va trebui să veniţi cu mine în India pentru acea sculptură. Soţia mea ţine morţiş să vă fie model.

— A ajuns vestea despre mine până în India ?

— Sunt prieten foarte bun cu domnul Mustafa şi soţia mea vroia să aibă ceva deosebit drept cadou de ziua ei. Prietenul meu i-a sugerat să-şi facă o sculptură. Soţiei mele nu i s-a părut o idee bună şi prietenul meu a scos o poză cu sculptura soţiei lui Raisha. Când soţia mea **Kajal** a văzut poza, l-a întrebat cine i-a făcut sculptura şi Mustafa i-a spus de dumneavoastră. Am început să mă interesez şi aşa am ajuns în cele din urmă aici. Ştiu că sunteţi căsătorită şi de aceea nici nu vreau răspunsul pe loc. Dacă oferta mea vi se pare bună, sunt dispus să vă dau 13 milioane pentru serviciile dumneavoastră, iar de transport şi de material mă ocup eu.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc la asta.

— Bine. Aceasta e cartea mea de vizită. Stau la Hotelul Plazza din New York. Peste trei zile mă întorc acasă. Aş dori un răspuns până atunci. Acesta e numărul de la hotel.

— Veţi primi răspuns, nu vă faceţi griji.

Bărbatul plecă şi Anna rămase mult pe gânduri. Nu mai primise o ofertă ca asta : să meargă într-o ţară străină şi să sculpteze având ca model o persoană. Nu mai avusese chef să lucreze şi plecase la cumpărături. Se întoarse acasă şi se apucă să pregătească o cină romantică pentru ea şi soţul ei.

Când Jack se întoarse seara acasă, obosit, casa era învăluită în linişte. Se miră gândindu-se unde ar fi putut fi soţia lui. Îşi lăsă servieta şi se duse în sufrageria casei. Acolo, pe o masă rotundă se aflau fel de fel de bucate apetisante, un buchet de flori şi nişte sfetnice cu lumănări aprinse. Din nou se miră, apoi o văzu pe Anna ieşind din bucătărie şi punând ceva pe masă.

Anna puse platoul cu prăjituri pe masă şi-l zări pe Jack. Se duse spre el şi-l îmbrăţişă.

— Ai venit mai repede acasă. Nu mi-ai dat răgaz nici să mă duc să mă schimb, ca să te aştept cum trebuie !

Jack o strânse în braţe sărutând-o tandru, pasional şi lung. Îi fusese dor de soţia lui.

— Ce dacă ? îi răspunse el. Este bine şi cum eşti acum, doamnă Austen.

— Ce ? Hainele astea…

— Au pe ele miros de bucate apetisante. Hai să mâncăm, zise el.

Se aşezară la masă vorbind despre nimicuri. El îi povestea ei ce se mai întâmplase nou la serviciul lui şi observă că ea este preocupată de ceva. Servi vreo două prăjituri de pe platou – ajunsese la desert – apoi se duse spre soţia lui.

— A fost o masă delicioasă, îi zise el.

— Mulţumesc, îi răspunse ea.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru această surpriză, zise el

— Dacă mi-ai fi dat timp şi să mă îmbrac ar fi fost cu adevărat o surpriză, îi răspunse ea. Atunci ar fi fost...

Nu mai apucă să continue pentru că el o întrerupse printr-un sărut şi o luă în braţe purtând-o spre dormitorul lor, unde amândoi petrecură clipe pline de pasiune. Târziu, în noapte, el o întrebă :

— Anna ? Dormi ?

— Nu. Nu pot.

— Te frământă ceva anume ?

— Da.

Anna se apucă să-i povestească despre Rajah şi propunerea lui, iar el observă că atunci când ea vorbea despre faptul că era nevoită să se ducă în India, o umbră de tristeţe punea stăpânire pe ochii ei, dar în momentul în care amintea de provocarea ce i se oferea, ochii ei se animau de o sclipire tainică. O înţelegea perfect, căci ştia că nu putea să rateze o asemenea provocare şi se vedea clar că îşi făcea griji în privinţa lui.

— Anna, o opri el în timp ce ea încă mai vorbea.

— Da ?

— Nu-i aşa că vrei să vezi cum e să ai un model viu ?

— Da...

— Atunci te vei duce în India.

— Dar...

— Am încredere în tine. Ştiu cât de importante sunt noile provocări pentru tine, iar această provocare merită.

— Jack ?

— Da ?

— Îţi mulţumesc !

— Nu ai pentru ce.

— Te iubesc, îi mai spuse ea.

Anna îi mulţumi soţului ei într-un mod deosebit de plăcut. Nu-şi închipuise niciodată că Anna putea fi o fiinţă atât de pasională care avea atâtea de oferit. Savura fiecare clipă de intimitate alături de soţia lui cu o plăcere deosebită şi o iubea nespus de mult.

A doua zi, Anna luă legătura cu Rajah, spunându-i că acceptă oferta lui. Îşi puse la punct toate treburile şi în ziua stabilită era la aeroport, împreună cu soţul ei. Îşi luară la revedere unul de la altul şi se urcă în cursa pentru Bombay, aeroportul unde urma să aterizeze avionul.

35. În India

Anna se urcă în avion alături de clientul ei, îşi ocupă locul rezervat de acesta la calsa I şi apoi aşteptă să decoleze avionul. În timpul călătoriei, ea îl întrebă pe Rajah :

— Spune-mi ceva despre India.

— Ce aţi dori să vă spun ?

— Orice. Sunt pasionată de civilizaţii şi istorie şi nu am avut timp să mă documentez despre ţara dumneavoastră.

— Bine. În primul rând suntem o republică federală cu 22 de state federale şi 9 teritorii autonome. Limba noastră oficială este **hindi**, dar mai sunt şi alte limbi vorbite ca : engleza, urdu, telugu, bengali, tamil, punjabi, malayam şi altele. În India se cunosc în total peste 150 de limbi. Majoritatea indienilor vorbesc hindi, dar cei care au posibilităţi să meargă la şcoli selecte vorbesc şi engleza. Moneda noastră e rupia indiană. Avem o climă dominant tropical-musonică, însă variază de la căldura tropicală din sud la frigul aproape arctic de pe înălţimile Himalayei.

— Ouau ! exclamă ea. Şi unde mergem noi ?

— Avionul va ateriza pe aeroportul din Bombay. De acolo vom merge spre teritoriul **Manipur**, unde locuiesc eu !

— Aha.

Călătoria celor doi se continuă într-o linişte deplină. După ore bune de zbor cu avionul, ajunseră în India. Avionul ateriză pe aeroportul din Bombay şi cei doi coborâră din el. În ciuda faptului că era deabia luna februarie, era foarte cald acolo. În mod cu totul şi cu totul ciudat, Anna nu reuşea să aibă un semnal clar la telefonul ei celular, pentru a-l suna pe Jack să-i transmită că a ajuns cu bine. Împreună cu Rajah, ajunse la casa acestuia.

Rajah, le dădu instrucţiuni în hindi oamenilor săi, cerând să i se aducă pe cineva care să ştie engleza. Oamnii lui găsiseră o fată pe nume **Aisha** şi Rajah îi explică

prezenţa Annei şi ce trebuie să facă ea. Aisha o preluă sub aripa ei protectoare pe Anna, conducând-o în camera ei. Îi spusese că vine mai târziu pentru a o lua s-o cunoască pe Kajal, soţia lui Rajah. Anna îi mulţumi şi se duse să se odihnească în camera ei. În sfârşit, telefonul ei avea semnal şi-l sună pe Jack, vorbind cu el până ce rămase fără baterie. Anna îşi puse telefonul la încărcat, căci casa lui Rajah îmbina armonios elementele tradiţionale indiene cu elementele moderne ca telefonul, televizorul sau aerul condiţionat.

Se trânti în patul ei imens şi moale odihnindu-se până la venirea Aishei. O toropeală plăcută o cuprinse şi adormi. La vreo câteva ore, se simţi zgâţâită de o mână delicată. Deschise ochii şi o văzu pe Aisha.

— Bună, zise ea somnoroasă încă.

— Trebuie să mergem la doamna. E nerăbdătoare să vă cunoască.

— Imediat. Va trebui să mă ajuţi, căci nu cred că mi-am luat îmbrăcăminte adecvată pentru india.

— Nu-i nimic. Nu e necesar să purtaţi haine ca ale noastre. Nu faceţi parte din comunitatea noastră.

— Măcar ajută-mă spunându-mi ce să pun pe mine din cele pe care ţi le voi arăta !

— Bine.

Aisha o ajută să-şi aleagă haine decente, apoi Anna se îmbrăcă şi o urmă pe aceasta spre locul unde-şi va vedea modelul.

— Există nişte rigori ?

— Nu înţeleg.

— Adică reguli de conduită.

— Nu. Purtaţi-vă firesc !

Asiha şi Anna ajunseră în camera destinată lui Kajal. Cele două aşteptară puţin în faţa uşii şi apoi intrară înăuntru. Kajal era o femeie deosebit de frumoasă : avea un păr lung, negru mătăsos şi lucios, ochi verzi precum smaraldul şi tenul alb, de n-ai fi zis că e indiancă.

— Bună ziua. Tu trebuie să fii Anna Andersen Austen, o întâmpină aceasta vorbindu-i pe engleză.

— Da. Încântată de cunoştinţă, domană Kahn.

— Kajal, te rog. Să lăsăm deoparte politeţurile.

— Bine.

— Deci, eu o să-ţi fiu modelul. Când începem ?

— Când doriţi dumneavoastră. Cu o singură condiţie !

— Care ?

— Să-mi arate cineva India şi ce se poate vedea în ea.

— Ok. S-a făcut. O să-ţi dau un om de încredere. Aisha va fi translatorul tău. Omul meu nu vorbeşte engleza.

— Bine. Sunt de acord. Putem începe de mâine ? Încă nu m-am acomodat cu fusul orar !

— Sigur. Aisha, să-i arăţi atelierul unde va lucra.

— Da, domană.

Cele două părăsiră acea încăpere şi Aisha îi arătă atelierul, unde va lucra împreună cu modelul ei. Deja materialul era acolo în aşteptarea prelucrării sale.

Anna se întoarse în camera ei şi primul lucru pe care-l făcuse fusese să-l sune pe Jack.

36. Din nou acasă

După ce-l sună pe Jack, amândoi vorbind cât mai mult unul cu altul, ea spunându-i că regretă că nu e şi el lângă ea, se culcă adormind. A doua zi, se trezi prima, îşi făcu toaleta de dimineaţă şi se duse spre atelier.

Intră în atelier, începând să-şi ordoneze uneltele şi să măsoare piatra pe care urma să lucreze. Acolo o găsi Aisha.

― Ce faceţi ?

― Aşa fac tot timpul până să mă apuc de treabă.

― Aţi mâncat ceva ?

― Nu.

― Atunci, v-am adus eu. Sper să vă placă

Anna servi de pe tava aceea plină cu diverse bunătăţi numai ce i se părea a fi comestibil. Nu ştia nimic despre mâncărurile tradiţionale indiene şi nu vroia să rişte o intoxicaţie. După masă, veni şi Kajal, modelul ei.

Cele două se apucară de treabă. Anna o întrebă în ce poziţie vrea să fie sculptată şi Kajal îi arătă. Cu puţine indicaţii din partea Annei, lucrarea începu. Cele două vorbeau împărtăşindu-şi una alteia impresii despre ţara lor. La început, Annei i se păruse că va fi dificil s-o sculpteze pe Kajal, dar lucrarea mergea destul de repede, ca şi când sculptura s-ar fi finisat singură. Kajal se ţinuse de promisiune şi-i dăduse Annei un om de încredere, cu ajutorul căruia vizitase foarte multe obiective turistice importante ale Indiei. Ba chiar fusese într-un bazar indian, de unde-şi cumpărase fel de fel de nimicuri.

În cele din urmă, după vreo două săptămâni, lucrarea Annei era finisată şi predată posesorului, iar Rajah o conduse la Bombay, de unde ea urma să se urce în avionul care ducea spre New York. În avion urcau fel de fel de indivizi. Anna îşi luă rămas-bun de la Rajah şi se urcă în avion, ocupându-şi locul. Lângă ea nu se mai aşeză nimeni.

Avionul decolă spre ruta binecunoscută şi Anna se relaxa în scaunul său, aţipind. Dormi liniştită până ce auzi vocea căpitanului care anunţa apropierea de aeroportul New Yorkez. Abia aştepta să-l vadă pe Jack. Coborî din avion şi pătrunse în sala cea mare a aeroportului. Acolo, ceilalţi pasageri erau întâmpinaţi care mai de care de către rude sau prieteni. Îşi aminti cum o aşteptaseră soţii Doneck în aeroport, când ea se dusese de un Crăciun la ei şi zâmbi, căci atunci îl întâlnise prima oară pe Jack. În timp ce se gândea, observă pe cineva care vine spre ea cu un buchet imens de trandafiri albi. Din spatele buchetului se ivi capul lui Jack.

― Bine ai venit acasă, draga mea soţie !

― Jack !

― Mi-a fost dor de tine, zise el dându-i buchetul şi sărutând-o.

― Şi mie de tine !

— Ai venit schimbată. Sper că indienii ăia nu te-au schimbat prea mult, glumi el.
— Nu, deloc. Am venit doar cu aer indian. În rest, sunt aceeaşi !
Cei doi ajunseră la maşina lui Jack, iar el îi deschise ca ea să urce înăuntru. Ajunsese acasă într-o zi de vineri, iar el îi spusese că-şi luase liber. Când amândoi ajunseră acasă, Anna îi arătă lui Jack cât de dor îi fusese de el. În week-end, Anna îi povesti lui Jack despre India, iar el îi povesti ce mai făcuse acasă. Amândoi stătuseră mai mult în casă, preferând să stea în dormitorul lor, decât să undeva.

36. Jack face un plan, ce dă greş

Anna se sculă a doua zi şi după obişnuita toaletă de dimineaţă, ea se duse spre atelierul unde avea să lucreze. Îşi aranjă uneltele pe care le va folosi la îndemână şi apoi începu să studieze bucata de piatră ce urma să fie terenul ei de lucru. Aşa o găsi Kajal, modelul ei.
— Bună dimineaţa ! o salută aceasta
— Bună dimineaţa ! răspunse ea
— Ai mâncat ceva ?
— Nu.
— Am adus eu ceva de mâncare.
— Mulţumesc.
— Sper să ne înţelegem bine.
— Şi eu. Cum doreşti să fii sculptată ?
— Mai întâi mâncăm şi pe urmă stabilim.
— Bine.
Cele două mâncară în linişte, apoi, aşa cum îi promisese, Kajal îi explică Annei cum doreşte să fie sculptată. Ea înţelesese şi îi alese lui Kajal o poziţie cât mai comodă, apoi se apucă de lucru.
În timp ce Anna muncea la sculptura ei în India, în America, Jack vroia să-i facă Annei o surpriză ca o glumă. Trebuia să fie cea mai ingenioasă glumă a lui. Îşi aminti de prietenul lui Caleb, care era un mare magnat al lumii interlope şi-i dădu un telefon.
— Aici Caleb. Cine întreabă despre mine şi ştie acest număr de telefon ? întrebă el pe arabă.
— Te strâng de gât dacă mai vorbeşti în arabă, că eşti american get-beget, răspunse Jack.
— Jack, amice, ce plăcere.
— Vreau să ne întâlnim la Terasa Colonadelor.
— De ce ?
— Îţi zic acolo !
— Bine. Vin peste 20 de minute, e bine aşa ?
— Da.
După 20 de minute, cei doi amici erau la o masa de la terasă, cu o cafea în faţa lor, discutând
— Jack, nu ne-am mai auzit de mult timp. Ce s-a întâmplat cu tine ?

— Să spunem că o mulţime de lucruri, iar din această mulţime, tu trebuie să ştii că m-am însurat !

— Ia ute la el ! Burlacul convins s-a însurat ! Ha, ha, ha ! râse el cu poftă.

— Să mă anunţi şi pe mine când nu te mai porţi ca un copil mai mare !

— Jack, nu mai fii atât de serios, că îmi dai fiori !

— Vreau să mă ajuţi la ceva, ce zici ?

— Dacă pot, cu cea mai mare plăcere.

— Uite cum stă treaba : soţia mea este plecată în India. Este sculptoriţă şi a primit o comandă acolo. Ştiu că tu te mai duci în vizită la fratele tău care locuieşte în Ankara, Turcia.

— Aşa şi ?

— Vreau ca tu şi fratele tău să mă ajutaţi să-i ofer soţiei mele o experienţă inedită, ce zici ?

— Spune despre ce e vorba şi să văd...

Timp de mai bine de-o oră, Jack îi spuse lui Caleb planul său.

— Ce ? sări acesta ca ars. Vrei s-o duc pe soţia ta în Ankara, la fratele meu pe motiv că vrea o sculptură, apoi să-i spun că va locui în harem şi că va trebui să primească vizita şefului meu, iar şeful să fii tu ? Ai luat-o razna ?!

— Te rog...

— Soţia ta te va „ucide” !

— Fii serios !

— Of... Nu-ţi pot refuza hatârul. Lasă-mă să văd ce pot face.

— Bine.

Anna terminase sculptura lui Kajal după o săptămână, iar Rajah fusese atât de încântat de munca Annei, că se hotărî să dea o petrecere, înainte de plecarea Annei acasă. Anna nu putuse să refuze să nu participe şi ea la acea petrecere şi veni ziua ceremoniei. Kajal o ajutase pe Anna să-şi aleagă o costumaţie tipic indiană şi amândouă merseră la petrecere. Jack, împreună cu amicul lui Caleb erau şi ei la petrecere. Se nimerea ca Rajah să-l cunoască foarte bine pe Caleb şi acesta spusese că va veni însoţit de soţia lui şi de un bun amic.

Când Anna şi Kajal intraseră în sala unde se ţinea petrecerea, Jack fusese uimit cât de bine arăta soţia lui în rochia indiană şi cum se schimbase de mult. Era mai frumoasă decât îşi amintea el sau dragostea lui pentru ea îl făcea s-o vadă aşa. Urmând planul pus la cale cu Jack în cele mai mici detalii, Caleb se apropie de Anna.

— Felicitări. Am înţeles că dumneavoastră sunteţi autoarea statuii pe care toţi o admirăm.

— Mulţumesc. Vă cunosc cumva ?

— Nu, deloc. Sunt în vizită aici. Mă numesc Caleb, iar el este fratele meu Talib. Doreşte să facă o comadă de o sculptură.

— Pe cine doriţi să sculptez ?

— Nu vorbeşte engleza. E din Ankara, Turcia.

— Nu am ştiut.

— Vrea să veniţi du dânsul în Ankara pentru a putea să vă arate pe cine să sculptaţi. De fapt, povestea este mai complicată.

— Vă rog să-mi spuneţi povestea mai întâi.

Caleb îi spuse o poveste ce făcea parte din „scenariu'.

— Adică fratele dumneavoastră are un Harem şi vrea ca din haremul pe care-l are să-şi aleagă o soţie, dar aceasta trebuie să fie cea mai frumoasă cadână de-acolo, iar eu trebuie să aleg una, s-o sculptez şi apoi să-i prezint sculptura şi dacă-i va plăcea, o va alege pe cea care am sculptat-o de soţie pe lângă cele pe care le are deja ?

— Da, aţi înţeles bine.

Anna se ridică de jos şi zise :

— Îmi pare rău, dar am stat suficient de mult în India. În plus, am destui bani şi trebuie să întorc acasă la soţul meu, în America. Deci, mă văd nevoită să refuz oferta.

— Fratele meu plăteşte bine.

— Poate să plătească şi în aur. Nu mă interesează. Acum, vă rog să mă scuzaţi !

Anna se duse lângă Kajal, povestidu-i propunerea ce i se făuse. Se împrietenise cu aceasta şi-şi povesteau una alteia multe lucruri.

— Şi ce ai făut ?

— Am refuzat. Doar ţi-am spus că vreau să mă întorc acasă.

Cei doi bărbaţi plecară din acea sală într-un colţ mai ferit şi Jack îşi dădu masca jos. Anna, care fusese intrigată de culoarea ochilor celui pe care Caleb i-l prezentase drept fratele lui - i se păruse că recunoaşte acei ochi şi nu ştia de ce - îi urmărise pe cei doi şi stătea într-o poziţie din care îi vedea foarte bine pe-amândoi şi-i auzea.

— Ţi-am spus că n-o să meargă, Jack, îl auzi ea pe Caleb.

— Mda, am subestimat spiritul critic al soţiei mele.

— Poate ai uitat că nu cade aşa uşor în capcană !

— Nu chiar ! A început să fie mai vigilentă de la o întâmplare mai veche !

— De acord cu tine, dar trebuie să recunoşti că aţi duce propria soţie în Ankara, pentru a-i oferi nişte nopţi de vis, sub pretexul unei asemenea minciuni, nu putea să ţină. Să presupunem că ar fi acceptat şi ar fi venit... Conform planului tău, eu trebuia să-i spun că tu, care te dai drept fratele meu, îi vei face o vizită noaptea. Nu crezi că ar fi refuzat din start ? După câte mi-ai povestit, Anna este foarte fidelă.

— Da, aşa este. Nu ar face nimic care să întunece fericirea noastră.

În timp ce Jack spunea aceste vorbe, Anna deja era în spatele lui. Venise pe nesimţite acolo şi-i făcuse semn lui Caleb, că dacă trădează prezenţa ei acolo, va suporta consecinţele. Acesta nu-i trădase prin nimic prezenţa. Jack nu terminase bine de spus propoziţia când auzi o voce din spatele său :

— Deci, scumpa Anna nu face nimic care să întunece fericirea ! Poate fericirea ta, zise ea pe un ton dur

Jack o recunoscu. Vocea soţiei sale era dură şi rece. Se întoarse cu faţa spre ea şi se trezi cu o palmă peste obraz de toată frumuseţea.

— Dacă aşa apreciezi tu dragostea, înseamnă că nu te-am cunoscut în realitate sau nu eşti chiar persoana care pretindeai că eşti ! Ţine-ţi verigheta amărâtă, îi aruncă ea în faţă verigheta. Am să vorbesc cu un avocat să se ocupe de actele de divorţ. Presupun că ai făcut vreun pariu că te însoi cu mine şi ai reuşit ! Mi-e scârbă de tine ! Nu vreau să mai ştiu că exişti !

Anna se întoarse şi plecă.

— Anna, n-am făcut niciun pariu că mă voi însura cu tine ! strigă el după ea. Eu chiar te iubesc.

Anna se întoarse cu faţa spre el. Avea un chip rece şi o privire tăioasă.

— Asta să i-o spui altei blonde mai fără cap decât mine ! Eu nu te cred !

După ce spuse asta, Anna pătrunse în camera prietenei sale şi îi spuse lui Kajal întâmplarea printre lacrimi. Rajah, care fusese lângă ele, îi spuse Annei că dacă vrea să meargă până la capăt cu divorţul, îi va găsi un avocat bun şi va face totul ca s-o susţină în America. Anna îi mulţumi, spunându-i că vrea doar un avocat deştept, care să facă în aşa fel, încât să-i obţină divorţul şi să-i aducă hârtiile care aveau să conţină sentinţa de divorţ, iar Rajah îi promise că aşa va face.

37. Schimbări

Anna plecă din India chiar a doua zi şi se întoarse la New York. Se duse la vechiul ei apartament. Noroc că nu-l vânduse. Intră înăuntru şi după un duş lung şi o cină mai mult frugală, Anna adormi. A doua zi, se duse la casa unde stătuse cu Jack.

„Ce interesant ! îşi zise ea. Acum patru luni mă căsătoream, iar acum divorţez ! Parcă aş fi actriţă. Numai actorii se căsătoresc şi se despart aşa de repede ! Trebuie să fac ceva cu viaţa mea !”

Ajunsă la casa ei cu Jack, sună la uşă. Îi răspunse chiar el.

— Am venit să-mi iua lucrurile ! zise ea la fel de rece cum se purtase în India.

— Intră, o pofti el.

Ea se duse spre dormitorul lor şi începu să-şi facă bagajul

— Anna...începu el.

— Nici să nu îndrăzneşti să scoţi vreo vorbă ! Sunt aici să-mi recuperez lucrurile. Atât şi nimic mai mult ! Nu o să iau nimic altceva decât ceea ce-mi aparţine ! Dacă vrei, poţi să şi verifici !

— Poţi lua tot ce vrei. Nu o să te verific.

Anna îşi luă lucrurile şi apoi ieşi din cameră. El o prinse de mână.

— Nu putem să uităm prostia mea ?

— Îmi pare rău, eu nu sunt aşa. M-ai rănit şi nu pot uita asta. Adio, domnule Austen, spuse ea desprinzându-se din strânsoare şi ieşind pe uşă. Ajunse din nou la apartamentul său şi îşi dădu frâu liber lacrimilor. Plânse o vreme, apoi se linişti, amintindu-şi se Cassandra, ghicitoarea la care o dusese Kate. Se schimbă de haine şi se duse să vadă dacă îşi mai are cabinetul acolo. Din fericire cabinetul ei era tot acolo, iar secretara nu mai era cea pe care Anna o ştia. Se apropie de biroul acesteia.

— Bună ziua, zise ea.

— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Doamna Cassandra mai dă consultaţii ?

— De ce n-ar mai da ?

— Vreau să-mi fac şi eu o programare la dânsa.

În timp ce secretara se pregătea să caute agenda de programări, Cassandra tocmai ieşea din biroul ei. Deşi trecuse atâta vreme de când Anna fusese împreună cu prietena ei Kate la ea, Cassie, cum era alintată de cunoscuţii săi, o recunoscu pe dată.

— Anna ! excalmă ea.
— Bună ziua, d-nă.
— Mai repede bună seara, zise ea. Ce-i cu tine aici ?
— Am venit să-mi fac o programare.
Cassandra se uită cu atenţie la ea.
— Anna, tu nu eşti aici ca să-ţi citesc viitorul ! Adelle ?
— Da, doamnă ?
— Văd că în sală nu este nimeni. Cine vine după Anna, reprogramează-l. Nu mai primesc pe nimeni ! Anna, hai să intrăm !
— Mulţumesc.
Cele două intrară în camera lui Cassie. Nu se schimbase nimic acolo şi Anna vroia să se aşeze la masă.
— Nu aici. Hai dincolo !
— Dincolo ?
— Da.
Cassandra o invită pe Anna într-o altă cameră, care era ordonată ca un fel de birou. O pofti să se aşeze pe o canapea şi se scuză, deoarece vroia să-şi schimbe îmbrăcămintea. Anna se aşeză jos şi o aşteptă. Când se întoarse, Cassandra dispăruse. Femeia ce intrase nu avea nimic în comun cu îmbrăcămintea viu-colorată a Cassandrei, cu machiajul stident şi alte accesorii. Era o femeie matură, cu păr lung negru şi ochi căprui.
— Gata, zise ea.
Anna o privi uimită.
— Ştiu. Par altă persoană nu ?
— Da.
— Numele meu real este **Grace Moore**. Cassandra sunt acolo în camera aceea. Am descoperit din întâmplare tarotul, deşi mărturisesc că nu mă pricep deloc la datul în cărţi. Sunt psiholog, dar ca psiholog poţi supravieţui mai greu aici şi deja există o mare reţea de psihologi, aşa că am ales calea asta : să fiu o ghicitoare. Pentru asta îmi trebuiau haine, un nume şi nişte cărţi de tarot, ca să dea o notă de autenticitate. Mi-au plăcut foarte mult cărţile care vorbeau despre zei, legende şi alte lucruri fantastice. Citind mitologia greacă, m-a fascinat numele de Cassandra, acel tip de profet care nu era crezut, dar profeţiile lui se împlineau cu precizia unui cuţit. Nişte haine viu colorate mi-au atras atenţia, locul unde-mi am cabinetul era ideal, mi-am cumpărat nişte cărţi şi aşa s-a „născut” Cassandra.
— Dar de unde şi până unde „profeţii” ?
— Mai întâi, am şedinţe cu oamenii care vin la mine ca la o renumită ghicitoare, despre cine sunt ei, ce-i aduce la mine şi înregistrez totul pe un reportofon, apoi vin aici şi analizez cele spuse de ei. Concluziile le trag în faţa lui, punându-l să amestece cărţile de tarot. De cele mai multe ori nu dau greş şi lumea vine să-mi mulţumească în cele mai diferite moduri. Dacă aş fi fost psiholog, aş fi fost târât şi în procese, dar aşa...
— Înţeleg... Dar cu mine...

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Păream că te cunosc de când lumea şi am zis acele lucruri la instinct. Parcă eram în transă când ţi-am zis acele cuvnte. Nu mi s-a mai întâmplat.

— Ciudat.

— Să revenim la tine ! Ce ai păţit ?

— Acum eşti Grace sau Cassandra ?

— Sunt Grace.

Anna se apucă să-i povestească ceea ce i se întâmplase amintindu-i lui Grace că spusele ei se adeveriseră în mare măsură. Îi mai zise şi de întâmplarea din India, iar Grace se întristă.

— Trebuie să faci o schimbare, zise ea.

— Asta şi intenţionez.

— Dar schimbarea trebuie să înceapă de la tine. Uite, simt nevoia de a te ajuta. Am 45 de ani şi nu sunt căsătorită. Am concepţii cât se poate de aiurite despre căsătorie, aşa că nu cred că voi ajunge să mă mărit. Pot să te tund puţin, lăsându-ţi părul trei-sferturi şi să te vopsesc la el, pentru a ţi-l închide la culoare. Pot să-ţi fac rost şi de un un apartament la Los Angeles. Dacă vrei, poţi începe schimbarea chiar de azi !

— Sigur că da, dar nu-mi pot schimba şi numele. Îmi place numele meu de Anna Andersen.

— Nu îl vei schimba. Vom tăia „en-ul" şi va deveni Anders. E un nume cu rezonanţă engleză. Asta tot eu ţi-o pot rezolva după ce primeşti sentinţa de divorţ.

— Bine. Aşa să fie !

Şi aşa a fost... În seara aceea, Annei i se tunsese părul, el rămânând doar până la umeri, fusese vopsit cu puţin maro, ceea ce îl făcea să pară blond-şaten, o combinaţie ciudată de altfel şi Anna rămase la New York până ce se dădu sentinţa de divorţ, pe care avocatul angajat de Rajah pentru ea, o obţinuse extrem de repede. După ce primise sentinţa, Anna, cu ajutorul lui Grace plecă spre Los Angeles, unde urma să-şi înceapă o nouă viaţă. Împlinise de-abia 31 de ani. Avea o viaţă întreagă în faţa ochilor !...

38. Mică istorioară a Los Angeles-ului

Anna îşi strânse toate lucrurile, lăsă în grija lui Grace apartamentul ei pentru a fi vândut şi de la autogara din New York, luă autobuzul numit *Ogarul Cenuşiu* şi plecă spre Los Angeles. În autobuz află că acesta avea o rută bine stabilită şi că va ajunge în autogara Los Angeles, nu înainte de a li se face o prezentare a oraşului de către şofer sau un ghid ce se va urca într-un anumit punct în autobuz şi de a intra o bucată de drum pe celebra Autostradă 66. Abia aştepta partea cu prezentarea oraşului, dar era conştientă că va ajunge peste câteva zile de mers continuu la Los Angeles.

Îşi ocupă locul de la fereastră în autobuz şi aşteptă să urce toată lumea pentru ca să plece. Lângă ea nu mai stătea nimeni şi era foarte mulţumită de această situaţie, căci nu avea chef de conversaţii. În sfârşit, peste un sfert de oră autobuzul se puse în mişcare. Privea cu tristelădirile înalte ale New York-ului, ce fusese atâţia ani casa ei. Nu le spusese nimic soţilor Doneck, de teamă să nu-i întristeze. Era singură din nou, îndreptându-se spre o nouă viaţă.

I se părea ciudat că doarme într-un autobuz şi că mănâncă doar când acesta se oprea pentru benzină sau pentru a-şi relaxa picioarele călătorii. Zilele treceau rostogolindu-se una după alta. Apusurile şi răsăriturile de soare le văzuse din autobuz, în cele mai diverse locuri. Fiecare apus şi răsărit văzut din autobuz avea ceva unic pentru că se nimerea să fie mereu în alt loc. În cele din urmă, la o nouă oprire a autobuzului, se urcă o doamnă între două vârste şi îi anunţă că aceea este ultima oprire, căci urmau să intre pe autostradă şi ea le va fi ghidul ce le va vorbi despre Los Angeles.

Toată lumea mâncă şi-şi făcu provizii, după care autobuzul se puse din nou în mişcare. Anna era suficient de odihnită şi abia aştepta istoria oraşului. Aşa cum anunţase ghidul lor, povestea nu se lăsă prea mult aşteptată.

─ Bună ziua, se auzi o voce în microfon. Eu o să fiu ghidul vostru azi. Poate că unii dintre dumneavoastră aţi mai auzit istoria, iar alţii nu. Pe cei care au mai auzit istoria şi nu vor să o mai audă încă o dată îi sfătuiesc să-şi găsească altă activitate. Momentan, suntem pe Autostrada 66. Curând, o să vedem şi Oceanul Pacific, după care vom face un ocol pentru a intra în Los Angeles.

Pentru cei care nu ştiu istoria oraşului, pot să vă spun că el mai este numit şi **„The City of Angels" (Oraşul Îngerilor)** şi este cel mai mare oraş din statul California şi al doilea ca mărime a populaţiei din Statele Unite, fiind întrecut doar de New York City. În 1781 spaniolii au întemeiat un oraş în zona vestică a Statelor Unite, pe nume **El Pueblo de Nuestra Senora Reina de los Angeles**. Dominaţia spaniolă a încetat în 1821, însă Statele Unite au preluat controlul oraşului 30 de ani mai târziu. Apariţia căilor ferate, precum şi celebra "Goană după aur" a adus în aceste ţinuturi foarte mulţi emigranţi. Stabilirea, după 1913, aici a marilor studiouri cinematrografice are efectul unei explozii a afacerilor, cea ce a adus acestui oraş numele de *Ţara Făgăduinţei*.

Oraşul este denumit familiar L.A. de către locuitorii săi şi are o climă sub-tropicală extrem de blândă. Extinderea enormă a zonei urbane a făcut din el oraşul cu cea mai mare arie de întindere din Statele Unite. Economia oraşului se bazează pe o diversificare foarte mare a industriei. Los Angeles a fost încorporat ca municipalitate în ziua de 4 aprilie 1850 — doar cinci luni înaintea acceptării Californiei ca cel de-al treizeci şi unulea stat al Uniunii, la 9 septembrie 1850. El este capitala comitatului omonim, *Los Angeles County*; este unul dintre cele mai importante centre culturale, ştiinţifice, educaţionale, tehnologice şi comerciale ale lumii. A fost gazda a două ediţii a Jocurilor Olimpice, în 1932 şi 1984.

Aici sunt găzduite numeroase instituţii de renume mondial într-o multitudine de domenii profesionale şi culturale. În mod special, oraşul este liderul mondial al producerii şi difuzării mijloacelor de divertisment accesibile tuturora, filme, programe de televiziune şi înregistrări de muzică şi este unul dintre cele mai cosmopolitane locuri ale lumii. Oameni de pretutindeni au fost constant atraşi de calitatea sa de oraş deosebit, vremea sa extrem de blândă, poziţionarea sa de-a lungul a ceea ce se numeşte geografic Pacific Rim Gateway, stilul de viaţă vibrant, energia ce pare a se degaja de pretutindeni şi de speranţa realizării Visului american (American Dream).

Aici se încheie şi prezentarea mea, pentru că mai avem puţin şi intrăm în autogare L.A. Sper să vă împliniţi visul în acest mare oraş !

Anna fusese pur şi simplu fascinată de ceea ce auzise şi coborî din autobuz. Îşi luă bagajele şi se duse să facă rost de un taximetru sau Golden Cab, cum erau numite acolo, pentru a putea să ajungă la un hotel. Hotărâse că se va duce la hotel, în ciuda faptului că nu avea rezervare. Cu bagajele după ea, Anna abia reuşi să facă rost de un taximetru. Îl rugă s-o ducă la cel mai apropiat hotel. Ajunse la hotel, îşi plăti taxiul şi apoi pătrunse în holul acestuia. Remarcă bunul gust al hotelului, care era încărcat de obiecte luxoase ce denotau opulenţă, dar şi de altfel de obiecte, ce aduceau un aer de onest, onorabil. Parcă opulenţa, modernul, luxul se îmbina armonios cu vechiul, onestul, modestul. Era o combinaţie de mobilier şi de culori cum numai prin Caraibe văzuse.

Se îndreptă spre recepţie. Acolo erau mai mulţi funcţionari. Unii erau ocupaţi alţii liberi. Se îndreptă spre un funcţionar liber şi zise :

─ Bună ziua.

─ Bună ziua.

─ Vin din New York şi aş dori să ştiu dacă aveţi o cameră liberă.

─ Aveţi programare ?

─ Nu.

─ Din păcate, fără programare în prealabil este mai greu să facem rost de o cameră liberă, dar să încerc. Aştepteţi puţin pe acele fotolii comode. Vă anunţ eu dacă am găsit ceva.

─ Mulţumesc.

Anna nu era îmbrăcată în ceva foarte elegant şi funcţionarul credea că este cineva care îşi bate joc de el, că nu are bani şi vine la un hotel cu pretenţii ca să ceară o cameră, aşa că se duse la şeful lui de tură pentru a-l întreba ce să facă. Ceea ce nici funcţionarul nu ştia, nici Anna era că şeful de tură a celor de la recepţie, nu era un simplu şef, el fiind managerul hotelului şi culmea coincidenţei era unul din cei trei fii ai lui Kirk Maxwell. Pe managerul hotelului îl chema **Michel Maxwell** şi aflase multe despre Anna Andersen de la tătăl său. Michel ţinea permanent legătura cu tatăl său şi era bucuros să ştie că nu mai este singur în atelier. Primise şi o fotografie de-a Annei. Funcţionarul se duse la şeful lui şi-i explică situaţia. Acesta îl rugase să-i indice persoana în cauză şi funcţionarul îi indică.

─ Cheam-o aici !

─ Domişoară, o strigă el pe Anna.

Anna înţelese că pe ea o strigă şi se apropie.

─ Bună ziua, zise Michel. Am înţeles că doriţi o cameră.

─ Da, dar nu am programare. Vin din New York şi doresc o cameră până mă acomodez cu Los Angeles-ul şi-mi găsesc un apartament. Mă numesc Anna Anderse...

─ Anna Andersen, devenită Anders. Ştiu.

Anna făcu nişte ochi mari.

─ Michael Maxwell ! se recomandă el.

─ Unul dintre cei trei băieţi ai lui Kirk ? întrebă ea

─ Da.

─ Incredibil !

─ Ce fel de cameră doreşti ?

─ Una în care să mă simt comod.

— Atunci nu avem camere aici, dar poţi sta la mine acasă, în **Beverly Hills.** Soţia mea va fi încântată să te cunoască ! Ce zici ?

— Este o ofertă destul de generoasă, dar...

— Nici să nu te gândeşti să mă refuzi ! Kirk o să fie tare bucuros să te ştie undeva în siguranţă.

— Bine. Atunci, accept !

39. Întâmplări în L.A.

Însoţită de către Michel, Anna ajunse în selectul cartier Beverly Hills. Mergeau amândoi cu maşina lui Mike, cum îi spusese el să-i spună. El, ştiind-o pe ea psionată de tot ceea ce era nou îi spunea despre câteo casă celebră ce aparţinuse o perioadă vreunei vedete Hollywood-iene, iar ea-l asculta fascinată de cele ce le afla. În cele din urmă, ajunseseră la casa lui. Era o căsuţă destul de mare şi spaţioasă. Acolo nu erau garduri, ci doar peluze de gazon, ce erau mereu îngrijite cu atenţie, straturi de flori acolo unde unii vroiseră şi nişte culoare pe lângă verdele monoton şi alei pietruite care duceau spre uşa casei. Mai erau şi excepţii acolo unde se aflau domenii existau şi garduri ce înconjurau casele.

Coborâră amândoi din maşină, după ce Mike o parcase în zona unde stătea aceasta de obicei şi o invită înăuntru. Holul de intrare al casei era spaţios şi primitor. Anna îşi lăsă bagajele acolo şi se duse după Mike în sufrageria casei. O cameră spaţioasă, cu o fereastră mare ce dădea spre o verandă şi o curte interioară era sufrageria. Acolo erau o masă de 12 persoane, fotolii şi un televizor. Nu era încărcată de mobilă, iar decoraţiunile nu erau ceva ieşit din comun. El o invită să ia loc, deschise o parte a geamului, ce era uşă glisantă şi o strigă pe soţia lui.

În încăpere veni o femeie mignonă, cu păr lung negru şi ochi albaştrii.

— **Marry**, ea este Anna Andersen, cea despre care ţi-am mai vorbit eu.

— Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Marry, soţia lui Mike.

— Şi mie îmi pare bine.

— Am invitat-o pe Anna să stea la noi, pentru că la hotel nu cred că s-ar fi simţit bine singură.

— Ce bine ai făcut. Să nu uiţi să-l suni pe tata să-i spui că Anna e la noi.

— Chiar acum mă duc. Doamnelor, zise el ridicându-se, vă las una în compania celeilalte !

Mike plecă să-l sune pe Kirk, iar Merry purta o conversaţie amicală cu Anna. Peste câteva minute, în timp ce Mike mai vorbea încă la telefon, iar Anna-i povestea lui Marry despre unele din statuile ei, se auziră în holul casei nişte voci masculine.

— Începe „teroarea”, zise Marry, glumind cu Anna.

— Teroarea ?

— Au venit băieţii noştrii acasă. Unul, cel mic este la elementară, iar cel mare este la colegiu.

— Ah ! Şi de ce „teroare” ?

— O să vezi imediat.

În sufragerie pătrunseră un puşti cam la vreo 11-13 ani, cu păr negru şi ochi verzi şi unul la vreo 17-19 ani şaten cu ochi căprui.

— Bună, mamă, salută cel mare.

— Mami, fratele meu mi-a luat azi walkmanul la care ascultam muzică şi nu vrea să mi-l dea înapoi.

— Ce-ţi spuneam eu acum câteva minute, Anna ? Teroare !

Anna râse cu poftă, căci îşi dăduse seama că „teroare" se referea la copilăriile celor doi. Cei doi deveniseră conştienţi că mama lor nu era singură în sufragerie. Cel mare o observă pe Anna.

— Bună, zise el ! Eu sunt **Danny**. Îmi pare bine că te cunosc.

— Şi mie. Eu sunt Anna, zise ea.

— Iar eu sunt **Sam**.

— Frumoasă prezentare !

— Mami, îi spui să-mi dea walkmanul înapoi ?

— Nu de faţă cu musafirii.

— Nu mă considera un musafir, Marry. Apropo, Sam.

— Da ?

— De ce ţi-a luat walkmanul fratele tău ?

— Nu i l-am luat. Când m-am dus să-l iau de la şcoală să venim amândoi acasă, unul din profesori mi l-a dat, spunându-mi că fratele meu ascultă muzică în timpul orelor. De atunci e la mine.

— Pot să-l văd şi eu ?

— Sigur.

Danny scoase walkmanul lui Sam şi i-l întinse Annei.

— Sam a mai făcut probleme ca asta ? o întrebă ea pe Marry.

— Da. Mai mereu face.

— Şi la învăţătură cum e ?

— Trebuie să-şi îndrepte două note la două materii şi văd că el ascultă muzică.

— Aha. Atunci, acest aparat drăguţ va rămâne la mine, până când Danny îmi spune că te-au lăudat profesorii şi că ţi-ai îndreptat noatele. Atunci mai negociem. Până atunci, o să mă bucur de el.

Sam era vădit dezamăgit. Anna era musafir. Nu putea s-o jicnească sau să-i spună să i-l dea. Plecă spre camera lui trist. Danny era uimit : fratele lui nici măcar nu vociferase. Se scuză şi se duse şi el în camera lui.

— Incredibil. Cum ai reuşit ?

— Nu ştiu. Pur şi simplu mi-a venit ideea pe loc.

Mike se întoarse şi le informă pe cele două ce vorbise cu Kirk şi cu fratele lui din New York. Alfă şi de isprava copiilor lui şi de gestul Annei şi răse.

— Deci i-ai zis că poate negocia pentru aparatul ăla dacă îşi îndreaptă notele.

— Da.

— Ce poantă bună. Ai de gând să te ţii de promisiune ?

— Da. Sunt curioasă să văd ce se întâmplă şi care va fi reacţia lui.

— Trebuie să te avertizez, că dacă vrea să-şi recupereze aparatul, nu trebuie neapărat să-şi mărească notele. Va găsi el un profesor singur şi prezentabil, pe care să-l aducă acasă şi să-ţi facă legătura cu el. Crede-mă, e expert în aşa ceva.

Anna îl privi uimită.

— Şi i-a mers ?

— Până acum ? Mai mereu !

— Oau ! Ce mentalităţi ciudate.

— Va trebui să te obişnuieşti cu stilul libertin al L.A.-ului !

— Da, bănuiesc că da. La ce mă pot aştepta de la L.A. ?

— La orice !

— Mamă doamne !

— Acum, hai să-ţi arăt camera, să te odihneşti. Draga mea, azi sunt în tura de noapte.

— Să ai grijă. Sper că te odihneşti după masă.

— O să trag un pui de somn.

— Anna, te aştept la masă. Mâncăm cu toţii. Consideră-te parte din familie !

— Mulţumesc. Am să vin.

Anna îl urmă pe Mike, după ce-şi luă bagajul din holul casei şi ajunse în cea care urma să fie camera ei. Casa lui Mike avea un aer familiar pentru ea şi-l întrebă :

— Te superi dacă stau mai multă vreme la tine ? Mă simpt foarte bine aici.

— Stai cât timp doreşti. Nu ne incomodezi cu nimic.

Anna îşi ordonă lucrurile în camera ei şi apoi se odihni. Era în Los Angeles. Nu se aşteptase că va da peste un băiat al lui Kirk tocmai acolo şi că va avea unde să stea. Spre seară coborî la masă şi mâncă împreună cu ceilalţi.

40. Schimbarea meseriei

După câteva zile, timp în care se acomodase cu stilul vibrant al Los Angeles-ului, mersese împreună cu Marry prin diverse locuri, Anna simţi nevoia să facă ceva. În urma numeroaselor sculpturi pe care le realizase, ea strânsese o avere frumuşică. Nu ştia dacă în Los Angeles avea să aibă acelaşi succes ca în New York şi nu excludea posibilitatea de a-şi schimba meseria. Studiase numeroase cărţi, avea o diplomă în Arte Plastice şi un curs de pedagogie. Deci, ar fi putut să fie foarte bine profesor. Într-o zi obişnuită de cumpărături, ea luă un ziar de anunţuri şi când ajunse acasă, constată cu dezamăgire că în domeniul ei, sculptura, nu era nimic. În schimb erau foarte multe anunţuri prin care se căutau fete pentru show-room. Un anunţ de la Universitatea din Los Angeles îi atrăsese atenţia : se căutau profesori pe diverse specialităţi, deoarece mulţi dintre cei care fuseseră acolo şi predaseră se pensionaseră.

Anna încercui anunţul şi-şi pregăti dosarul pentru a se duce şi ea la interviu. I se părea ciudat faptul că acolo nu se trimeteau întâi CV-uri şi apoi să se ţină interviul. Se programa direct un interviu pentru cei interesaţi. A doua zi, alegându-şi un deux-piece elegant, Anna se duse la universitate. Ajunse la aceasta cu ajutorul taximetrului comandat şi după ce-l achită, se uită la universitate : o clădire înaltă, impunătoare, cu nişte trepte uriaşe la intrare, colonade şi o mulţime de studenţi forfotind. Aceasta era

imaginea pe care Anna o văzuse după ce se dădu jos. Trase aer în piept, își făcu un pic de curaj și porni spre treptele universității. O tânără de vârstă apropiată cu a ei, se uita în toate colțurile, cu ziarul de anunțuri în mână. Probabil era o altă candidată. Anna se apropie de ea.

— Bună ziua, salută ea.

— Bună ziua.

— Ați venit pentru anunț ? o întrebă indicând ziarul din mâna ei.

— Da. Mă numesc **Beatrice Lowell**.

— Eu sunt Anna Anders. Îmi pare bine. Și eu am venit pentru anunț. Ne îndreptăm spre intrare ?

— Da. Ce bine că nu sunt singură, zise ea.

Cele două își strânseră mâinile politicos și se îndreptară spre scări pentru a le urca și pentru a vedea încotro trebuie să se îndrepte pentru interviuri.

Ajunseră în holul universității. Acolo, o mare de studenți, care mai de care mai pestriț îmbrăcați, cu walkmanuri și căști în ureche, mestecând gumă forfoteau de colo-colo. Anna și Beatrice stătură mult timp pe loc, uitându-se amândouă cu mirare la cât de libertină era viața acolo. Ajunseră se se întrebe chiar dacă erau într-adevăr la o universitate sau la un colegiu. În cele din urmă, un domn cărunt în cap, cu o voce autoritară, reuși să-i risipească pe studenți către sălile lor de curs. Cele două se apropiară de el.

— Bună ziua, zise Anna.

— Bună ziua, zise el.

— Căutăm să ajungem aici, îi întinse ea ziarul cu anunțul încercuit.

— Sunteți pentru interviu ?

— Da.

— Urmați-mă.

Cele două îl urmară pe personajul acela enigmatic.

— Știți de ce nu se primesc CV-uri ?

— Nu, răspunseră ele la unison.

— Universitatea noastră găzduiește atât studenți cât și liceeni sau mai bine zis tineri care urmează un colegiu. Mulți dintre ei aleg să rămână în continuare la noi, alții pleacă la alte universități din L.A. Avem statut de universitate, dar avem și campus și colegiu. Nu primim CV-uri, pentru că nu acesta contează. Poate să fie unul bine alcătuit sau prost alcătuit. Pe noi nu ne interesează lucrul acesta, ci firea unei persoane. Avem o clasă mai dificilă de istorie-cultură-artă. Mulți profesori au ieșit la pensie și acum trebuie să-i înlocuim. Am dat un anunț în cele mai căutate ziare și ducem persoanele care vin pentru interviu în acea clasă. Interviul nu este unul obișnuit, ci unul cu elevii în față. El constă în cât de bine știe o persoană, ce urmează să le predea să le capteze atenția. Până acum s-au perindat foarte mulți profesori și așa cum au venit, așa au și plecat. Puțini au reușit să le capteze atenția. Dintre cei puțini, mulți au plecat spre alte universități din motive de plată, de apropiere de casă etc. Au rămas foarte puțini și nu putem să ținem anumite ore pentru că nu avem profesori. Ziua va fi una lugă. Sper că aveți nervi de oțel și veți rezista.

— La ce trebuie să ne așteptăm ? întrebă Anna

— La o clasă de elevi zăpăciţi, dar foarte buni la învăţătură. Mai întâi vom începe orele cu ajutorul unora dintre profesorii ce-i pot ţine în frâu şi le pot capta atenţia, apoi vom încerca să vedem din cei veniţi pentru interviu ce specialitate au şi dacă reuşeşte cineva să capteze atenţia. Aţi înţeles ?

— Da, eu am înţeles, zise Anna.

În cele din urmă, cele două ajunseră la sala unde era grupa de studenţi ce trebuia ţinută în frâu.

— Domnelor, eu mă numesc **Gregory Robertson** şi sunt directorul acestei universităţi. Să intrăm înăuntru, unde mai sunt şi alţii.

Anna şi Beatrice intrară în marea sală. O aulă impresionantă, pe jumătate plină şi o masă mare întinsă unde erau foarte multe persoane. Unele dintre ele erau cu acelaşi ziar în mână sau alt ziar unde mai apăruse anunţul. Altele nu erau cu nimic în mână. Anna simţi că va avea parte de o provocare cum nu mai avusese până atunci şi abia aştepta să vadă ce se va întâmpla. Directorul îi salută pe studenţi şi cele două se aşezară la masă. Anna se uită în sală şi văzu tineri de vârste diferite. Erau în ultimul an, urmând să plece la universitate sau să rămână să studieze în continuare acolo.

Observă că directorul reuşi să facă linişte printre studenţi. Era curios de ce li se spunea studenţi, dar pentru că era o universitate, Anna se gândi că acela era motivul. În cele din urmă, urmări două expuneri de câte 10 minute a doi dintre profesori şi văzu că studenţii sunt foarte interesaţi. Apoi, directorul le vorbi despre alte propuneri de cursuri. Beatrice avea ca specialitate istoria, iar ceilalţi erau mai mult pentru cultură, limbi străine, literatură. Numai ea era la artă. Vociferările şi circul, începu în momentul în care directorul le spusese că se impune ca ei să facă şi cursuri de artă, pentru a-şi dezvolta creativitatea.

— La ce ne trebuie cursuri de artă, domnule director ? întrebă unul

— Chiar aşa, îl completă o studentă.

— Avem muzica pe care o ascultăm la casetofonul nostru, zise un alt student.

— Doar nu vreţi să aduceţi pe cineva care să ne pună să facem practică, zise un al patrulea.

— Da... zise un al cincilea râzând. Arta de a poza drept model unui amărât de pictor sau altfel de artist, concluzionă acesta dând drumul la casetofon.

Anna se ridică de la locul ei, se duse spre casetofon, îl închise, scoase caseta din el şi se îndrepta spre catedră. Înainte de a se îndrepta să-şi reia locul, ea zise :

— Dacă ai curajul să pozezi pentru un artist amărât, i se adresă ea celui de-al cincilea, care fusese ultimul ce vorbise, vei recupera această casetă foarte uşor. Ai două variante : caseta rămâne la mine până termin de spus ceea ce am de zis sau ţi-o dau după ce-mi pozezi ca model pentru o nouă sculptură. Dacă nu te jenezi să pozezi în pielea goală, te rog să vii să-ţi iei caseta ! termină ea ce avea de spus şi se aşeză la catedră.

În sală se lăsase deodată liniştea. Nu li se întâmplase niciodată ca un posibil candidat în a le fii profesor să aibă atât de mult curaj. Anna se uită de jos la studenţi, care nu numai că lăsaseră baltă casetofonul, dar se duceau care mai de care la locul său.

— Şi ce ne veţi preda ? avu curajul să întrebe unul dintre ei, spărgând liniştea.

— După zgomotul pe care l-aţi făcut mai înainte, mă mai gândesc dacă să vă fiu profesor sau nu.

— Sunteţi profă de artă ? mai îndrăzni un altul

— Nu. Sunt sculptor de meserie şi pentru curiozitatea voastră, pentru ultima mea statuie am încasat un onorariu de 13 milioane de dolari !

— Oau ! exclamară toţi

— Şi e greu ce faceţi ? mai prinse curaj unul.

— În principiu nu. Dar trebuie să găseşti materialul potrivit pe care să lucrezi. O piatră, oricât de banală ar fi, de orice culoare, când o alegi să sculptezi pe ea, aşa fără formă, trebuie să exprime ceva. Nu poţi să lucrezi pe o piatră inexpresivă.

— Şi ce trebuie să exprime ?

— Să luăm un exemplu : vreau să fac o statuie unei fete, colege de-a voastră. Nu pot alege o piatră care nu-mi „arată" că pot contura chipul acelei fete pe ea.

— Şi cum alegeţi piatra ?

— Asta se învaţă cu timpul. Mai întâi o să trebuiască să ştiţi tot felul de banalităţi fără rost despre pietre. Poate vă duceţi la un curs de arheologie, unde se vorbeşte mai des despre roci şi pietre. Dar chiar şi dacă nu vă duceţi la un curs de arheologie, dacă aveţi răbdare, inteligenţă şi puteţi să răbdaţi nişte cursuri de artă ţinute de către un amărât de artist, atunci poate o să vă descoperiţi talente mai multe decxt ascultarea muzicii la casetofon. În plus, la primirea şi atributele pe care mi le-aţi găsit, nu cred că vă pot fi profesor, zise ea aruncând caseta spre cel ce-o pusese în casetofon.

Anna se ridică, vrând să plece.

— Nu plecaţi, vă rugăm ! Cred că o să avem nişte ore foarte interesante cu dumeavoastră ! vociferară toţi

Directorul era uimit : o necunoscută, făcuse ceea ce puţini profesori reuşeau. Nu o întrebase cum o cheamă, dar reuşise în mai puţin de 5 minute ceea ce reuşeau alţii în săptămâni, luni sau chiar ani. Culmea era că doar un singur profesor mai reuşise aceeaşi performanţă ca ea : **Mark Bradley** şi acela era chiar profesor de arheologie ! În cele din urmă, directorul le spuse că întrevederea cu viitorii profesori s-a terminat şi că va decide cine să le ţină cursurile ce nu aveau acoperire.

Când directorul însoţit de posibilii candidaţi ieşi din sală, îi pofti pe aceştia în altă sală pentru a le comunica ceea ce hotărâse. Beatrice şi Anna erau singurele care primiseră aprobarea din start, urmând să-şi depună actele necesare pentru încadrarea lor. Ele erau singurele care captaseră atenţia studenţilor în primele 5 minute. La ceilalţi durase mai mult de 5 minute, iar alţii dăduseră greş.

Anna şi Beatrice plecară. Amândouă erau bucuroase că vor fi colege.

41. Organizarea unei expoziţii

Aşa cum spusese directorul Universităţii din Los Angeles, Anna îşi începu noua ei carieră de profesor. Cursurile ei, la început erau banale, căci ea nu le vorbea prea mult studenţilor ei. Recurgea la o metodă inedită : când era ora de arheologie după ora ei, Anna îl ruga pe colegul ei, Mark să ţină două lecţii în loc de una. Acesta era mai mult decât bucuros să accepte rugămintea colegei ei din două motive : unul – principal

– era că se îndrăgostise de Anna, dar nu-i spunea acest lucru, iar al doilea – secundar – era că Anna punea câteodată întrebări ce-l puneau în dificultate cu răspunsurile. Alteori ea era cea care oferea nişte explicaţii foarte complete, bazate în special pe experienţa ei acumulată ca sculptor. Nici orele lui Mark nu erau neinteresante. El era un tip înalt, avea părul castaniu şi ochii verzi. Era unul din puţinii profesori care ştiau cum să capteze atenţia şi să se facă plăcut de către elevii săi.

Existau multe zile în care el mergea cu studenţii săi şi cu Anna în mini-excursii pe câte un şantier arheologic. Într-una din zile, când trupa se afla la un şantier arheologic, unde se dădeau numeroase explicaţii, Anna observă o zonă în care lucrătorii depozitau pietre de diverse mărimi spre a fi duse undeva. În timp ce ghidul grupului le explica ceva fascinant, Anna se duse în zona cu pietrele. Câţiva dintre studenţii ei o observară şi se luară după ea. Curând, toată trupa se afla lângă ea.

― Bună ziua, salută ea.

― Bună ziua, îi răspunse un bărbat ce coordona bunul mers al lucrurilor.

― Dumneavoastră sunteţi şeful ?

― Da.

― Pot să ştiu şi eu de unde provin aceste pietre ?

― De acolo, indică aceste un loc bolovănos.

― De ce le luaţi de-acolo ?

― Degajăm locul pentru viitoarele săpături.

― Şi ce faceţi cu aceste pietre ?

― Le ducem la o unitate de sfărâmare a lor.

― Puteţi să-mi daţi şi mie una, mai mică s-o văd de aproape ?

― Da !

Acel bărbat alese o piatră destul de mică şi o dădu Annei. Aceasta se uită la ea studiind-o pe toate feţele cu atenţie.

― Cât vreţi pentru mormanul ăsta de pietre ? întrebă ea

― Poftim ? răspunse bărbatul uimit.

― Da ! Doresc pietrele acestea pentru un experiment de sculptură. Sunt perfecte pentru ceea ce-mi trebuie mie ! Le vreau eu !

― Şi unde o să le puneţi pe toate ?

― Asta va fi o problemă, dar nu contează acum ! Pietrele astea nu vor ajunge la sfărâmat !

― De ce ? Pot să ştiu şi eu ?

― Da, de ce nu !? Cele care sunt mai închise sunt pline de asperităţi ce trebuiesc înlăturate cu grijă, dar odată acestea înlăturate devin numai bune pentru chipuri umane ce vor fi sculptate pe ele. Cele albe, au o proprietate uimitoare : nu au asperităţi sau muchii. Sunt plane şi permit sculptarea peisajelor pe ele, pentru că un pictor poate să le vopsească şi să le facă vii, deoarece absorb foarte bine uleiul de la acuarelele pentru pictura pe piatră şi le conservă, pictura reuşind să se păstreze foarte bine !

Cât ţinuse explicaţia Annei toţi rămăseseră cu gura căscată. Anna avea un mod de a spune explicaţiile, că fascina ascultătorul. În cele din urmă, i se dădură ei pietrele şi aşa începură orele de sculptură propriu-zise. Ea văzuse că are destule talente şi, în complicitate cu Mark, căută o sală sau clădire unde ar fi putut face o expoziţie pentru

studenţii ei. Mai mereu se ajuta cu Mark şi începuse să ţină la el. Avea impresia că acesta era îndrăgostit de ea şi nu era departe de adevăr. Lui Mark îi era teamă să fie mai îndrăzneţ cu ea, deoarece avea şi el o poveste destul de tristă. Bănuia, fără să ştie cât este de adevărat, că şi ea trecuse printr-o experienţă neplăcută şi de aceea lăsa lucrurile să vină de la sine.

Cei doi complici, reuşiră să găsească ceva care să poată găzdui lucrările studenţilor. Anna nu le spusese încă de planul ei, decât în ziua în care totul era aranjat. Dăduse telefoane peste telefoane şi se asigurase că o bună parte din cunoscuţii, foştii ei clienţi şi prietenii săi aveau să vină la expoziţia pe care ea o organiza. Într-o zi, în cancelaria profesorilor, Anna îi spuse lui Mark :

— Am aranjat totul. Mi-au răspuns afirmativ peste 100 de persoane. Azi le spun !

— Succes.

Anna intră la ore şi zise :

— Bună ziua !

— Bună ziua, fusese ea salutată.

Ea văzuse că studenţii ei erau pregătiţi pentru o nouă etapă de sculpturi.

— Azi nu o să sculptăm nimic ! le zise ea.

— De ce ?

— Azi ne vom duce în grup la expoziţia pe care am organizat-o eu pentru sculpturile voastre. Veţi trece prin experienţa vânzărilor. Fiecare va trebui să-şi prezinte sculptura cât mai frumos şi să obţină bani din ea. Banii vă aparţin şi veţi face ce veţi dori cu ei. Atenţie, deja am anunţat 100 de persoane care vor veni negreşit ! Mulţi sunt prieteni buni de-ai mei ! Deci, lăsaţi jos uneltele şi în ordine, urmaţi-mă într-o nouă etapă a orelor voastre !

— Oau ! ziseră ei.

Aşa ajunse ea cu studenţii ei la expoziţie. Îi îndemnă să se îndrepte fiecare spre operale lui pentru a le prezenta celor care le admiră sau sunt interesaţi să le achiziţioneze. La expoziţie veni şi Mark, iar ea era foarte bucuroasă că profesori ai universităţii veniseră şi ei să vadă operele de artă. Era o mare de lume la expoziţia aceea.

42. Întâmplări

Multă lume era la acea expoziţie. Cei care o cunoşteau pe Anna se opreau şi o salutau, vorbeau cu ea, îi lăudau iniţiativa. Ea era oarecum tristă, căci auzise că prietenul ei cel mai bun, Kirk, nu se simţea prea bine şi că fusese internat în spital. În timp ce lumea forfotea, iar studenţii Annei îşi dădeau care mai de care importanţă, ea îl zări pe Jack, pe care nu-şi amintea să-l fi invitat. Se întreba ce caută tocmai acolo. Când observă că acesta o remarcase şi se îndreptă spre ea, îi zise lui Mark :

— Poţi să te dai drept logodnicul meu pentru un timp nedefinit, fără să mă întrebi ce şi cum ?

Mark era foarte inteligent : observă un tip care se îndrepta spre ei şi pe Anna care devenise neliniştită şi-i spuse :

— E poveste lungă cu tipul care vine spre noi ?

— Foarte.

— Atunci, uite aici un inel de „falsă logodnă”, ca să fie lucrurile mai credibile.
— Mulţumesc. Rămân datoare.
— Bună ziua Anna, o salută Jack care tocmai ajunsese lângă ei.
— Bună ziua, domnule Austen, îi răspunse ea.
— Îmi pare bine să te văd, dădu el s-o îmbrăţişeze.
Anna se feri din calea îmbrăţişării lui, iar Mark interveni :
— O cunoaşteţi pe logodnica mea ? întrebă el foarte serios.
— Te-ai logodit ? o întrebă el vădit dezamăgit.
— Sigur că da, îi răspunse ea, aruncându-i o privire rece.
— Îmi pare bine pentru tine.
— Ce faci în Los Angeles ? îl întrebă ea.
— Am venit împreună cu soţia mea. Ea are nişte afaceri aici, iar eu am însoţit-o. Îi place foarte mult arta şi am intrat în expoziţia asta. Nu mă aşteptam să te văd aici !
— Este o expoziţie organizată pentru studenţii mei. Acum, dacă nu te superi, Mark, iubitule, mergem să ne alăturăm celorlalţi ?
— Sigur că da, iubito !
El o luă de după mijloc pe Anna şi amândoi se îndepărtară, integrându-se în mulţime. Ea nu-şi dădu jos inelul acela primit până când se încheie expoziţia şi Mark o conduse acasă. În faţa uşii de la noua ei locuinţă, achiziţionată în Beverly Hills cu ajutorul lui Mike, ea zise :
— Mulţumesc tare mult. Îţi rămân datoare. Uite inelul.
— Mulţumesc. Trebuie să-l dau mamei mele înapoi, căci îl luasem de la reparat. Este un inel simbolic pentru ea. Ce faci în week-end ?
— Cred că stau acasă.
— Nu vrei să mergi la plajă ? La noi se face plajă acum. Ştiu un loc cu o piscină mare, unde te poţi bronza foarte bine !
— Un loc de relaxare ?
— Sigur că da.
— Atunci, da, vin !
— Trec eu mâine dimineaţă să te iau ? Pe la ora 9 să zicem ?
— Sigur.
În week-end, Mark se ţinu de promisiune şi veni s-o ia pe Anna. Amândoi merseră la piscină şi se relaxară. Tot Mark, îi propuse să se ducă în apropierea Los Angeles-ului pe o plajă frumoasă şi merseră împreună. El avea o maşină modernă, dar nu era prea vorbăreţ din fire. Ajunşi pe plajă, Anna se simţi datoare să-i spună despre trecutul ei cu Jack şi de ce îl implicase în acea minciună la expoziţie.
— Ce-a făcut ? o întrebă el mirat la sfârşitul mărturisirii.
— Da, exact ceea ce ţi-am zis.
— Dar dacă eu vroiam să-ţi fac o surpriză, oricât de trăznită ar fi fost, te-aş fi întrebat mai întâi pe tine.
— Cum adică ?
— Să zicem că vroiam să-ţi ofer nişte nopţi de vis la Burj al Arab. Aş fi făcut din timp o programare şi apoi te-aş fi întrebat dacă nu vrei să ne petrecem următorul concediu acolo. În funcţie de ceea ce mi-ai fi răspuns eu aveam două opţiuni : fie

contramandam rezervarea, fie confirmam venirea mea acolo, dând instrucţiuni cu privire la aranjamentele din camera noastră şi m-aş fi ocupat de procurarea biletelor pentru a pute ajunge acolo. Dar în orice caz, aşa cum a procedat el nu aş fi făcut-o.

— De ce ?

Mark trase aer în piept şi se apucă să povestească ceea ce i se întâmplase lui. Anna îl ascultă cu atenţie, nevenindu-i să creadă că el trăise o experienţă a „surprizelor" foarte neplăcută, ce-i lăsase un gust amar.

— Foarte neplăcut, spuse ea.

— Într-adevăr, concluzionă el. Pot să te întreb ceva ?

— Da, sigur că da.

— Anna tu l-ai iubit nu ?

— Te referi la Jack ?

— Da.

— Da, l-am iubit, dar nu mai există cale de întoarcere către el.

— De ce ? Doar pentru că a încercat să facă ceea ce-ai spus ? Iartă-mă că mă bag, dar e un lucru minor pe lângă cele trăite de mine. În plus, cred că încă-l mai iubeşti.

— Hm... De ce crezi asta ? Dragostea pentru mine înseamnă în primul rând să ai încredere în persoana iubită, să fii alături de ea, să vorbeşti cu ea, nu să te duci la cel mai bun prieten al tău şi să cloceşti un plan, culmea, ca să-i oferi nişte momente de neuitat soţiei tale. Putea foarte bine să facă aşa cum mi-ai dat tu exemplu, dar nu să procedeze în felul în care a făcut-o ! Asta pentru mine înseamnă că nu a avut suficientă încredere în mine, nu mi-a cerut sfatul.

Dacă m-am căsătorit, eu am făcut-o pentru că-l iubeam cu adevărat. Ştiam şi încă mai ştiu că o căsătorie implică, pe lângă dragoste, respect reciproc, comunicare şi să împarţi bune şi rele cu cel care te-ai căsătorit, să te ocupi de ceea ce ştii că poţi face. Nu aş concepe niciodată o căsătorie bazată pe minciună, pe planuri făcute, pe urzeli şi alte cele. Nu aş fii de acord niciodată să fiu femeia veşnic la cratiţă – cum ştiu că cei mai mulţi au viziunea asta – sau femeia bună la un singur lucru : să facă moştenitori. Concep un tip de căsătorie unde fiecare partener vine cu ceva, unde unul se completează pe celălalt, nu o căsătorie în care doar o singură parte face totul, unde cântă doar găina sau doar cocoşul.

Nu ştiu care este viziunea celorlaţi în privinţa căsătoriei, dar am constatat că aşa cum văd eu lucrurile, mai bine rămân singură şi nemăritată !

— Nu e bine să fii singur. E foarte greu să fii singur în viaţă. Am văzut asta la mama mea şi ştiu cât de greu i-a fost după ce tata ne-a părăsit să se descurce. Nu s-a mai recăsătorit şi m-a crescut pe mine, lucru pentru care-i sunt veşnic recunoscător. N-aş face niciodată ceva care s-o supere, pentru că a făcut mari sacrificii ca eu să am o şcoală, un liceu, o facultate, o meserie. Îţi mărturisesc că bunicii mei ne-au lăsat o avere frumuşică, dar au lăsat-o pe umele meu, cu o condiţie : să intru în posesia ei doar după ce mi-aş fi găsit servici. La început i-am crezut nişte oameni cruzi, care au lăsat-o pe mama în voia sorţii, să se descurce singură, fără ajutor material, dar până la urmă le-am mulţumit, căci am învăţat valoarea banului câştigat cu greu, chivernisit cu socoteală. Acum am intrat în posesia averii, căci am dus dovezi la banca unde deschiseseră bunicii

cont că am servici şi am putut şi eu să-i ofer câteva lucruri de valoare mamei mele care a fost tot timpul lângă mine. De aceea mi-am permis şi să-mi iau maşina pe care o am.

— Într-adevăr, viaţa este plină de surprize. Dar hai să nu mai vorbim despre lucruri triste. Trecutul este trecut. El nu se mai întoarce. Trebuie s ce facem de-aici încolo.

— Anna ? Trebuie să-ţi spun ceva.

— Spune !

— Ne cunoaştem de multă vreme şi nu cred că ţi-e ruşine să spui ceva direct.

— Aşa este. Nu-mi vine să cred că au trecut doi ani de când eşti aici ! Mama mea mai are foarte puţin de trăit şi cred că mai are o singură dorinţă : să mă vadă aşezat la casa mea.

— De ce suferă ?

— Are rost să-ţi spun ?

— Nu, nu cred că are.

— Vrei să mă ajuţi să găsesc pe cineva bun ca să mă însor ?

— Ai pe cineva în vizor ?

— Nu cred.

— Iată cu ce rol m-am ales ! Să fac pe Cupidon-ul ! Oau ! De unde să ştiu eu ce să-ţi aleg ? Ne cunoaştem, într-adevăr, dar nu într-atât de bine ca să ştiu eu ce ţi se potriveşte cel mai bine. Nu suntem fraţi ! Şi chiar de-am fii, tot nu m-aş băga să-ţi aleg o soţie. În plus de ce nu te căsătoreşti cu cineva pe care-l cunoşti de ceva vreme şi la care ai început să ţii ?

— Aşa m-am gândit şi eu !

— Mă bucur, că în privinţa sfatului ţi-am fost de folos ! Atunci, nu-ţi mai rămâne decât să-l urmezi !

— Bine. Anna, vrei să te măriţi cu mine ?

— Da' n-am zis că...

— Păi îţi urmez sfatul ! Eşti singura persoană pe care o cunosc de suficient de mult timp ca să ştiu la ce să mă a din partea ta, în plus, am început să ţin la tine ! Deci ce zici ? Vrei să mai acorzi o şansă căsătoriei ?

— Sincer ?

— Bineînţeles.

— Da.

— Anna, eşti sigură ?

— Sunt sigură. Nu o fac pentru ceea ce ai zis cu referire la mama ta, ci pentru că eu chiar ţin la tine. Aşa că dacă vrei să te însori cu mine, eu sunt disponibilă.

— Mulţumesc, Anna, spuse el sărutându-i mâna. Să mergem să-ţi alegi un inel de logodnă !

— Chiar este nevoie ? Mai bine mă duci să mă prezinţi mamei tale.

43. În lanţ : nuntă, înmormântare, naştere, botez

Mark îi era recunoscător Annei că acceptase propunerea lui şi promise ca în următorul week-end s-o ducă s-o cunoască pe mama lui. Când sosi week-end-ul,

întâlnirea cu mama lui Mark fusese emoţionantă, căci acesteie îi dăduseră lacrimile când aflase că fiul ei se căsătoreşte. **Clara**, mama lui o plăcu pe Anna din primul moment şi-şi ceru scuze că boala ei o împiedică să se ocupe aşa cum trebuie de organizarea nunţii fiului ei. Anna şi Mark o liniştiră că nu trebuie să-şi facă probleme, că se va găsi cine să le organizeze nunta. Oricum, nu aveau prea mulţi invitaţi : doar profesorii de la universitatea la care lucrau.

Anna îi sună pe soţii Doneck, spunându-le că-i invită în America, dar de data aceea la Los Angeles şi că se ocupă ea de transportul lor. Acceptaseră şi când sosiseră, ea le povestise totul cu lux de amănunte. Se întristaseră când aflaseră că mariajul cu Jack fusese un eşec, se înfuriaseră pe el pentru îndrăzneala pe care o avusese şi în cele din urmă se bucuraseră pentru ea că se recăsătorea. Îi promiseră că vor rămâne în L.A. s-o ajute la pregătiri.

Deşi Anna şi Mark se gândiseră să invite doar profesorii de la universitate, nu scăpaseră de studenţii şi ai lui şi ei ei, care îşi anunţaseră şi ei prezenţa. Ceea ce se crezuse iniţial că va fi o ceremonie restrânsă, în ziua programată pentru marele eveniment, se dovedi a fi o petrecere uriaşă cu vreo 300 de invitaţi. Era o nuntă în adevăratul sens al cuvântului, iar ea se simţea cât se poate de bine. Recăsătorindu-se începea o altă etapă a vieţii ei.

După petrecere, rămaseră amândoi în casa lui, pentru ca el să fie alături de mama sa. Noaptea nunţii nu fusese ceva deosebit, unic ca atunci când avusese o noapte cu Jack, dar imaginea lui Jack pierise din mintea ei. Acum, Mark era soţul ei şi îl iubea. Era o altfel de iubire faţă de prima, dar era mai matură, căci avea 33 de ani când se recăsătorise. Luna de miere şi-o petrecuseră în Hawaii şi se distraseră de minune amândoi. Dragostea lor era bazată foarte mult pe respect reciproc, comunicare şi iubire. O iubire care avea pentru amândoi experienţa din trecut trăită de fiecare în parte.

După şase luni de la căsătorie, mama lui muri. Boala o învinsese. Anna, împreună cu Mark şi prietenii pe care şi-i făcuseră amândoi, făcuseră pregătirile pentru înmormântarea mamei lui Mark. Pe tot parcursul ceremoniei funeste, lumea păstrase liniştea. Nu plânsese nimeni în hohote, ci doar discret. Nici pomeneală se fi auzit un bocet ceva. Şi pentru Mark fusese greu, căci îşi văzuse mama moartă şi sicriul coborât în groapă şi pentru Anna fusese greu. Nu avusese suficient timp la dispoziţie s-o cunoască pe Clara, dar retrăia momentul când asistase la moartea mamei ei în Germania.

După înmormântare, amândoi se ocupaseră împreună de cele cuviincioase într-o astfel de situaţie. În casa lor, pentru o perioadă, fusese o atmosferă apăsătoare, amândoi simţind lipsa Clarei, dar ea fusese mereu alături de el şi el alături de ea. Îşi împărtăşeau unul altuia aproape torul.

După un an de zile, timp în care viaţa lor ca soţ şi soţie decurgea în cele mai bune condiţii şi amândoi îşi văzuseră de muncă, într-un week-end, ei i se făcu tare rău. Mark, îngrijorat, o dusese la spital. Un doctor o preluase şi-i fâteva analize şi-i dăduse o veste frumoasă : urma să devină mămică. Ea îi mulţumi doctorului şi acesta nu văzu vreun motiv s-o reţină în spital, sfătuind-o sătura cu un medic ginecolog care să-i urmărească evoluţia sarcinii şi să-i prescrie o reă de medicamente împotriva greţurilor matinale. Când Mark văzu că ei i se dă drumul o întrebă :

─ E totul în regulă ?

— Cum nu se poate de bine ! Îţi spun acasă.

Amândoi ajunseră acasă, ducându-se spre dormitorul lor. Ea se aşezată pe pat.

— Anna, de ce ţi-au dat drumul aşa repede ?

— Pentru că nu e nimic grav.

— Dar ce s-a întâmplat ?

— Nimic deosebit, doar că sunt însărcinată, atâta tot !

Mark făcu nişte ochi mari.

— Numeşti o sarcină o nimica toată ? spuse el, cu ochii plini de lacrimi, dar şi de tainice sclipiri.

— Nu. Eu ţi-am spus de ce nu m-a reţinut în spital şi de ce mi-a fost rău !

— Anna, este cea mai bună veste pe care mi-o puteai da.

— Mama s-ar fi bucurat pentru noi, zise ea întristându-se.

— A mea sau a ta ?

— Amândouă.

— Draga mea, nu ai voie să fii tristă ! Un copil este un motiv de bucurie ! O să am grijă să nu te supere nimic ! zise el, îmbrăţişând-o

— Ce-am făcut ca să te merit ? îl întrebă ea cu lacrimi în ochi.

— Nimic deosebit, spuse el lungind-o în pat. Ni s-a acordat amândouăra a doua şansă !

Amândoi petrecuseră acea după-amiază într-un mod foarte plăcut. Ea nu renuţă la cursurile ei decât prin luna a opta a sarcinii şi asta la insistenţele lui. Se programă din timp pentru cezariană, căci aşa-i recomandase medicul ei ginecolog şi în luna cireşilor ea născu o fetiţă. El fusese permanent lângă ea, bucurându-se de acel unic moment al naşterii. Cât timp ea stătuse în spital să se recupereze după operaţie, amândouăra le fusese foarte greu să aleagă un nume pentru fetiţa lor. In cele din urmă o numiră **Caroline Anders-Bradley**.

Cele mai frumoase zile din viaţa celor doi soţi fuseseră cele în care se ocupaseră împreună de creşterea ei. La şapte luni o botezară împreună şi erau foarte mândrii şi împliniţi. De la botezul fetiţei încolo urmau noi etape din viaţa celor doi soţi.

~~~ Final prima parte ~~~

~~~ Partea a II-a ~~~

44. Bucuriile statutului de mamă

După notezul Carolinei, pentru Anna şi Mark începu noua etapă a vieţii lor : etapa când erau părinţi. Acea etapă avea să fie cea mai frumoasă din viaţa lor, chiar dacă mai era vorba de câteo boală sau alte lucruri minore. Cea mai tristă perioadă fusese

când Anna făcuse o operaţie, în urma căreia i se spusese că nu va mai putea să aibă copii şi nici nu îi era indicat să mai facă, deoarece nu se ştia dacă ar fi putut duce o sarcină până la capăt. Cei doi soţi se resemnaseră şi se dedicaseră creşterii şi educării fetiţei lor.

Aleseseră pentru fata lor cele mai bune şcoli şi Caroline ajunsese la vârsta la care trebuia să intre la colegiu, apoi la facultate. Anna şi Mark o lăsaseră să-şi aleagă singură colegiul.

Anii trecură precum vântul şi Carol, cum o mângâiau părinţii ajunsese o domnişoară drăguţă la 20 de ani, care intrase prima pe listă la **Universitatea din Los Angeles**. Moştenise talentul mamei ei, dar nu pentru sculptură, ci pentru pictură. Tablourile pictate de ea erau frumoase, exprimau ceea ce vroia ea să picteze. Fie că erau în stil cubist, renascentist, fie că se inspira din Monet, Van Goh sau alţi pictori celebrii, tablourile lui Carol aveau ceva unic : expresivitate, culoare, îmbinaţii interesante şi curajoase, stil, unicitate.

La vârsta de 20 de ani, Carol se putea mândri cu diverse diplome luate la fel de fel de concursuri de pictură şi cu cea mai mare medie pe care o avusese un candidat la acea Universitate. Avea înălţimea tatălui, un corp bine proporţionat, unduitor, putând uşor trece drept top-model, un păr lung şi bogat, şaten. Păstra trăsăturile feminine ale mamei ei şi ochii ei erau o combinaţie dintre cei verzi ai mamei şi cei albaştrii ai tatălui.

Multă lume remarcase asemănările dintre Anna şi soţul ei Mark. Mulţi crezuseră că sunt fraţi, dar nu era aşa, căci existau şi trăsături care îi făceau să pară două persoane distincte. Carol, moştenise trăsături de le amândoi. Era o copie fidelă a părinţilor ei, având trăsături de la amândoi.

În ziua în care Carol văzuse că intrase prima pe listă, se bucură, căci ştia că mama şi tatăl ei se vor bucura nespus de mult la aşa o veste bună. Pentru ea, părinţii erau singurele persoane pe care nu le-ar fi rănit pentru nimic în lume. Citi listele, apoi se duse acasă, găsind-o pe mama ei în micul atelier pe care aceasta şi-l amenajase dintr-un garaj ce nu mai era folosit. Nu renunţase la orele de la universitatea în care preda, dar nici la sculptură. Sculptura pentru Anna devenise acum, nu un mijloc de trai cum fusese înainte, ci un mijloc prin care ea evada din realitatea vieţii. Uneori se întâmpla să mai facă mici expoziţii în care-şi ducea lucrările şi le vindea.

― Bună mamă, o salută Carol veselă, când o găsi în atelierul ei.

― Carol ! Ce veşti ai ?

― Am intrat, mamă.

― Bravo ! se bucură ea îmbrăţişându-şi fiica.

― Prima pe listă, mai zise ea.

― Oau ! Trebuie sărbătorit ! Hai să facem ceva bun de mâncare. Tata se va bucura nespus de mult când o să-i dai şi lui vestea !

Anna şi Caroline intrară în bucătăria vastă a casei şi se apucară de gătit, apoi, amândouă aranjaseră masa de seară în sufragerie. Atmosfera era foarte romantică, fiind ideea lui Carol să orneze masa. Când Mark sosi acasă, Caroline fata lui îl aştepta îmbrăcată de oraş.

― Ce mai face fetiţa mea ?

─ Bună tată. Mamei i-am spus o veste mare. Ea o să ţi-o spună. Eu mă duc până la o colegă să ne uităm la un film. Mama te aşteaptă în sufragerie. O seară cât mai plăcută la amândoi ! Pa, pa !

Mark vru să strige după ea, dar nu apucă. Îşi lăsă servieta şi se duse spre sufragerie. Acolo, o atmosferă cât se poate de romantică şi o Anna îmbrăcată elegant îl aşteptau. Rămăsese cu gura căscată.

─ Bună, iubitule, îl întâmpină ea.

─ Bună şi ţie, o salută el, strângând-o în braţe. Ce sărbătorim?

─ Nimic special, doar intrarea fetei noastre la facultate !

Mark se uită uimit la Anna, dar văzu că aceasta nu glumea. Bucuros, o luă pe sus, se învârti cu ea, apoi o sărută pasional.

─ Cred că smechera noastră de fată ne-a lăsat singuri ! Pun pariu că nu vede niciun film la colega la care se duce !

─ Colega ei face petrecere în pijama.

─ Aha. Şi noi ?

─ Noi, luăm o cină romantică la lumina lumânărilor. Doar fata noastră a intrat prima pe listă la facultate !

─ Da ?! zise el cu uimire. Atunci nu-mi trebuie nicio cină romantică, zise el luând-o pe sus. Avem nevoie să fim unul cu altul, concluzionă el ajungând în dormitorul lor şi punându-şi soţia în pat. Petrecură amândoi clipe pline de pasiune. Chiar şi după atâţia ani, de când erau împreună, mai găseau încă plăcere în clipele lor de intimitate. Bineînţeles că mâncară ceva de seară, dar amândoi în halate, vorbind despre nimicuri.

După ce Caroline intrase la facultate, cursurile începură. Era o fată inteligentă, dar şi puţin tocilară. Nu se dădea în lături de la distracţii, dar acestea să fie cu cap. Prefera în locul unei discoteci pline de fum de ţigară, lumini obscure, băutură, droguri sau alte ispite, o plimbare lungă prin parc, o carte bună citită, nişte ore petrecute în faţa calculatorului, ascultând muzica ei preferată sau vorbind cu prietenii ei prin internet. Mai de grabă se ducea la o operă, teatru sau balet, cu cercul ei restrâns de prietene, decât la o discotecă, bar, cafenea.

Semestrele anului I de facultate treceau precum vântul şi Caroline ajunse să aibă parte de prima ei expoziţie, unde avea să-şi arate desenele ei. Anna se ocupase îndeaproape de acea expoziţie, pentru că vroia şi ea să-şi expună nişte lucrări ale sale.

45. Expoziţia mamă-fiică

Cum făcuse, cum dreguse, Caroline îşi programase expoziţia împreună cu cea a mamei ei, sugerându-i o anumită dată la care acestea s-o facă. Uitându-se în calendar, cu mult înaintea aşteptatului eveniment, Anna descoperise că în ziua aceea se împlineau 21 de ani de la căsătoria ei cu Mark. Nu-i venea să creadă că era de 21 de ani împreună cu el, că se iubeau ca în prima zi, parcă tot mai mult pe măsura trecerii timpului, că nu se certaseră niciodată, că împărţiseră atâtea lucruri împreună. Probabil, fata ei avea de gând să o lase iarăşi singură acasă împreună cu Mark, dar se înşela, căci soţul ei nu uitase de aniversarea căsătoriei lor şi plănuise împreună cu fiica lui s-o scoată pe Anna

la un restaurant elegant, unde să sărbătorească împreună cu prietenii lor aniversarea căsătoriei. Totul avea să se petreacă după expoziţie.

Ziua mult aşteptatei expoziţii sosi şi Anna, în ciuda vârstei sale, arăta destul de bine, îmbrăcată într-un costum elegant. Fiica sa pur şi simplu radia de tinereţe şi de eleganţă într-o roche lungă de culoarea vişinei putrede, ocupându-se îndeaproape de toţi invitaţii la expoziţie. Anna o privea plină de admiraţie şi nu se mai preocupă de ea, ci de Mark, care se apropiase de soţia lui, împreună cu Thomas, prietenul lui şi naşul lor. Thomas era însoţit de soţia lui şi toţi patru începură să depene amintiri plăcute.

În timp ce Anna era antrenată în conversaţii lungi, Carol se ocupa de clienţi. Observă un tânăr ce se uită la un tablou. Se apropie de el.

— Vă interesează tabloul acesta ? întrebă ea

Tânărul se întoarse spre Caroline, rămânând mut la frumuseţea ei. Găsi totuşi puterea să spună :

— Da, mă fascinează combinaţiile de culori folosite în acest tablou. Ce reprezintă ?

— Se numeşte ***„Serenium”***, îi răspunse ea politicos.

— Acum înţeleg. Îmi dădea mie senzaţia de linişte, armonie şi pace, dar nu mă puteam hotărî ce nume să asociez cu tabloul. Aţi făcut o alegere bună.

— Vă pricepeţi la pictură ?

— Nici decum ! Oh, ce nepoliticos sunt ! Mă numesc **William Connors**.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Caroline Anders-Bradley.

El îi sărută politicos mâna şi intră în conversaţie cu ea, vorbind despre diverse tablouri pe care ea i le prezenta şi-şi dăduseră seama că sunt colegi de Universitate, el fiind student în anul II la Arheologie-Istorie, ce se afla tot în incinta Universităţii Los Angeles. Marea universitate găzdeuia mai multe facultăţi, iar ea era la Arte-Plastice, iar el la Arheologie-Istorie. Diferenţă doar de ani de studiu, de profile şi de etaje de universitate : ea la etajul 1, el la 2 ! William era un tânăr zvelt, înalt, cu păr scurt, negru precum pana corbului şi cu ochi verzi. Era bine educat şi ştia cum să se poarte. Amândoi găsiseră rapid subiecte de conversaţie.

Expoziţia celor două, mamă-fiică se desfăşură într-o atmosferă cât se poate de cordială, lăsându-se cu ceva achiziţii, ba chiar şi cu noi comenzi. Când expoziţia se încheie, era spre seară, iar Mark îi spuse Annei :

— E cazul să sărbătorim. A fost o zi fructuoasă.

— De acord, tată, zise Carol. La un restaurant ?

— Sigur că da. Am făcut deja rezervarea.

— La restaurant ? întrebă Anna.

— Da, draga mea. Nu vrei ?

— Ba da, numai că mă simt puţin obosită, dar mergem, dacă ai făcut deja rezervările.

— Haide mamă ! zise Carol. N-o să regreţi !

— Bine. Să mergem.

Se urcară toţi într-un taxiimetru şi ajunseră la restaurant. Mark îi făcu fiicei sale un semn discret.

— Eu o iau înainte, mamă.

— Bine.

Anna aşteptă până ce Mark plăti taxiul.

— Eşti sigur că aici e ?

— Da. De ce întrebi ?

— Păi ce restaurant este âsta cu toate luminile stinse ?

— Cel mai bun, draga mea. Hai să mergem !

Anna îşi luă soţul de braţ şi pătrunseră înăuntru. Acolo, era linişte şi întuneric. Deodată, luminile se aprinseră şi toţi prietenii lor de familie le cântau *„La mulţi ani”* cu ocazia celei de-a 21-a aniversări a căsătoriei lor. Un tort mare, plin de lumânări marca acest eveniment. Ea se emoţionă puternic, lacrimi de bucurie începând să curgă din ochii ei. Se uită la soţul ei şi-i mulţumi tacit, dându-i un sărut. Stinseră împreună lumânările şi apoi se aă la masa rezervată pentru ei, petrecând într-o atmosferă intimă, dar plină de bucurie.

46. Vizita lui William

La vreo câteva luni de la expoziţie şi de la aniversarea căsătoriei celor doi soţi, la casa lor, într-un week-end sună cineva la uşă. Caroline se împrietenise între timp cu William şi vorbeau foarte mult unul cu altul, iar el se hotărâse să-i facă o vizită acasă la ea în acel week-end. Ea fusese de acord, căci părinţii ei erau amândoi acasă şi-i dăduse adresa unde locuia ea. William, încărcat cu două buchete de flori, unul pentru mama Carolinei şi unul pentru ea se afla în faţa uşii.

Anna auzi soneria şi cum ştia că fata ei aştepta pe cineva, o strigă pentru a deschide uşa. Mark şi Anna erau la bucătărie, se ocupau cu pregătirea mesei de prânz, pentru a-şi trata musafirul aşa cum trebuie. Carol coborî scările de la etajul casei şi deschise uşa. William îi sărută politicos mâna şi-i dădu unul dintre buchete.

— Bună, îi zise ea. Mersi pentru flori ! Hai s-o cunoşti pe mama. E în bucătărie.

— Sper să-i placă florile mele.

— Sigur îi vor plăcea. O să cerem şi pentru ele o vază.

— Bine, zise el urmând-o pe Carol.

Cei doi ajunseră în bucătărie. Anna tocmai se întorsese cu faţa la uşa de intrare în bucătărie, cu o salatieră de porţelan în mâini, unde Mark urma să pregătească o salată de fructe, când o văzu pe fata ei intrând pe uşa însoţită de un tânăr care semăna izbitor cu Jack Fritzgerald, primul ei soţ, din vremea tinereţii ei. Anna avu un şoc, căci William era leit Jack şi scăpă salatiera jos, aceasta făcându-se ţăndări. Mark, observase şi el asemănarea, căci nu uitase figura lui Jack atunci când actuala soţie îl rugase s-o acopere.

— Mamă, ai păţit ceva ? întrebă Carol îngrijorată.

— Nu, nimic. Duceţi-vă în sufragerie. Venim şi noi îndată.

— Îmi trebuie vaze pentru flori !

— Ia-ţi de la locul lor câte vrei, draga mea. Eu trebuie să strâng cioburile astea. Mă scuzaţi, spuse ea, aplecându-se şi începând să adune cioburile cu grijă pentru a nu se tăia în vre-unul.

Cei doi tineri se duseră în sufrageria casei. Anna termină de adunat cioburile şi le aruncă, apoi se aşeză pe un scaun, la masa de acolo. Simţea că nu mai are aer să respire.

— Draga mea, te simţi bine ? o întrebă Mark îngrijorat.

— Da, cred că da !

— Te-a impresionat tânărul acela, nu ?

— Da. Foarte mult. Seamănă cu...

— Am observat şi eu, dar trebuie să treci peste asta. Este prietenul lui Carol şi poate doar e o simplă coincidenţă că seamănă cu Jack.

— Ai dreptate ! Hai să mergem, zise ea.

Anna îi dădu altă salatieră lui Mark, acesta făcu salata şi amândoi intrară în sufragerie, unde Carol stătea de vorbă cu Williiam despre faculatate.

— Bună ziua, salută Anna. Îmi cer scuze pentru adineauri. Îmi pare bine să te cunosc.

— William Conors, se recomandă el. Şi mie îmi pare bine, spuse sărutându-i mâna politicos.

— Să luăm loc.

Prânzul decurse într-o oarecare linişte, iar Mark observă că Anna nu se simţea deloc comod în prezenţa lui William. Era de înţeles : faptul că semăna izbitor de mult cu Jack, o ducea pe ea cu gândul să nu i se întâmple şi fetei ei la fel cum i se întâmplase ei în tinereţe. Când William plecase, Anna răsuflă uşurată. Seara, când amândoi se aflau în camera lor el o întrebă :

— Încă te mai gândeşti la ceea ce a fost odinioară în tinereţe ?

— La întâmplarea aceea nu, deşi mi-a lăsat un gust amar, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc că ar putea să fie fiul lui şi să-şi moştenească tatăl.

Anna habar nu avea că fiica ei, vroind s-o întrebe de ce fusese şocată când îl văzuse pe colegul ei de facultate, auzise conversaţia începută de ei şi rămase la uşă să spioneze.

— Poate, îi răspunse Marck. Dar poate că e doar o coincidenţă că seamănă cu Jack.

— Aş vrea să cred şi eu asta !

Carol renunţă să mai intre şi se duse în camera sa. Ceea ce auzise, o făcuse extrem de curioasă şi îşi propusese ca de a doua zi să înceapă să facă pe detectivul. Trebuia să afle mai multe...

47. *„Investigaţiile”* Carolinei

Ştiind că a doua zi era sâmbătă, zi în care mama ei, împreună cu Beatrice, colega ei de ore şi buna sa prietenă, mergeau la cumpărături, Carol se pregăti pentru ziua ei ca detectiv. Plecase de-acasă înaintea mamei ei, spunându-i că o să fie mai toată ziua plecată prin diverse locuri.

Când Beatrice şi Anna plecaseră la cumpărături, Carol, se luă discret după ele. Cele două prietene vorbeau despre diverse lucruri. Anna avea mare încredere în Beatrice, căci aceasta se dovedise nu de puţine ori o bună prietenă, pe care Anna se putuse baza când avusese vreun necaz sau o zi mai proastă. Îi spusese chiar şi despre întâmplarea cu Jack şi Tom. Cele două prietene intraseră într-un magazin de îmbrăcăminte. În apropierea acelui magazin era o terasă şi Caroline se aă la o masă comandând ceva.

În timp ce mama ei era încă în magazin, Carol observă că William, însoţit de un bărbat în vârstă, dar care semăna izbitor de mult cu acesta, fiind copia îmbătrânită a lui William, se aă împreună la o masă. Cei doi începuseră să stea de vorbă şi Carol putea să audă ceea ce-şi spuneau ei doi.

— Tată, îl auzi ea pe William. Azi am fost pe la cimitir la mama.

— Era îngrijit mormaântul ? eu nu am avut timp să merg acolo.

— Tu nu ai timp niciodată, tată. În ultima vreme cred că nici n-ai iubit-o cu adevărat pe mama !

— Cum poţi să spui asemenea lucruri. Ştii bine că am iubit-o. Pur şi simplu nu am avut timp !

— Bine, bine, fie cum zici tu ! hai să vorbim despre altceva. Am cunoscut o fată. Se pare că-mi place de ea foarte mult.

— E bună ? Adică mă refer la suflet. Sper că ştii că nu trenuie să fie neapărat bogată. Sufletul, firea ei contează.

— Este chiar foarte bună, tată. Mă bate gândul să mă însor.

— Aşa repede ? Eşti de-abia anul II de facultate. Nu mai poţi aştepta puţin ?

— Tată, ştii şi tu prea bine că inimii nu-i poţi porunci !

— Da, ştiu !

În timp ce cei doi vorbeau, William povestidu-i tatălui său despre Carol, fără a-i pomeni numele, Anna şi Beatrice tocmai ieşiseră din magazin. Vigilentă, Carol le observă şi era gata de o nouă etapă a urmăririi ei, dar stătu pe loc, văzând că mama ei nu se mişcă. Anna rămăsese pe loc, asemenea unei statui. Îl zărise pe William şi îl recunoscuse pe Jack, în ciuda anilor ce trecuseră peste el. Beatrice o întrebă :

— Anna, ce-ai păţit ? Ai devenit rece precum o statuie !

— Îl vezi pe tânărul de la masa din faţa noastră ?

Beatrice se uită discret la masa indicată de prietena sa.

— Cel în tricou roşu ?

— Da.

— L-am văzut. Ce-i cu el ?

— E William, prietenul Carolinei. Stă la masă cu Jack.

— Ce ?! Vrei să spui că cel de lângă William e Jack ?! Acel Jack despre care mi-ai vorbit ?

— Acelaşi şi unicul, cred !

— Doamne mare !

— Scuză-mă, trebuie să fac ceva. Nu mă pot abţine !

— Te urmez !

Caroline o văzu pe mama sa aproiindu-se de masa celor doi împreună cu Beatrice. William tocmai se ridicase de pe scaun, căci o zărise pe Anna.

— Nu te-ai putut abiţine, nu Jack ? începu ea.

Jack se uită uimit, recunoscând-o pe Anna.

— Despre ce vorbeşti ?, o întrebă el uimit, neînţelegând ce se întâmplă.

— Din toată SUA nu ţi-ai găsit alt stat şi oraş în care să locuieşti decât California, Los Angeles !

— Anna, ce-ai păţit ? De ce eşti aşa de furioasă ?

― Şi dintre toate fetele de la Universitatea Los Angeles, băiatul tău nu putea pune ochii decât pe fata mea ! Parcă ţi-am spus odată că nu vrau să te mai văd în viaţa mea, dar văd că nu ai înţeles ! Bravo, Jack ! sfârşi ea trăgându-i o plamă zdravănă. Să mergem, Bea, îi zise ea prietenei sale. Am terminat aici !

Cele două se îndepărtară, iar Carol observase că Bea o susţine pe mama sa, care era clar că plângea. William se aşezase din nou jos, privindu-şi uimit tatăl şi neînţelegând ce legătură are cu mama Carolinei. Aceasta din urmă, în schimb, dându-şi seama că este prea mult mister de rezolvat şi că putea să rezolve enigma luându-şi inima în dinţi şi abordându-l pe cel căruia mama ei îi spusese Jack.

Se ridică de la masa sa, îşi dădu ochelarii de soare jos, se apropie de masa celor doi şi zise :

― Aveţi o singură şansă : ori îmi spuneţi ce-a fost între dumneavoastră şi mama mea, ori aflu singură.

Jack îşi ridică privirea uitându-se la tânăra care avusese curajul să-i spuna acele cuvinte şi rămase şocat : semăna ca două picături de apă cu Anna când era tânără.

― Caroline ! îşi auzi el fiul strigând-o pe nume.

― Deci ? Ce răspuns îmi daţi ?

Jack îi făcu semn să se aşeze.

48. Haos…

Caroline se aşeză la masa lui Jack şi William, iar Jack se apucă să-i povestească ce legătură fusese între el şi mama lui. Carol ascultă povestea cu atenţie şi apoi zise :

― Vreţi să spuneţi că mama mea a fost prima soţie a dumneavoastră, că aţi aranjat un plan cu prietenul dumneavoastră, că mama a aflat şi a divorţat ?

― Da, aşa s-a întâmplat, dar pe atunci eram tânăr, şi cam neştiutor. Nu credeam în împărţire. Adică în ideea de a plănui totul împreună cu soţia mea, că doar de aceea mă căsătorisem. Credeam că dacă fac un plan ingenios, sunt cel mai bun, cel mai tare sau Dumnezeu ştie ce-am mai gândit când mi-am pus în minte un asemenea lucru.

― Vreau să vă pun nişte întrebări.

― Pune-le !

― Aţi iubit-o pe cea de-a doua soţie ?

― Da. Pe mama lui William am cunoscut-o la puţină vreme după divorţul meu. De fapt, eram în perioada în care avocatul mamei tale oştinea divorţul pentru ea. am căutat-o de multe ori pe Anna cu telefonul, dar nu mi-a răspuns niciodată. Probabil simţea că am rănit-o aşa de tare, că nu putea să mă ierte atunci. De fapt, nici acum nu cred că m-a iertat, dovadă fiind palma care am primit-o. Mama lui William mi-a fost alături în nişte momente în care simţeam că încep s-o iau razna. Am iubit-o mult pe Anna, iar Olivia, ce-a de-a doua soţie mi-a fost pe-atunci alături. Am început să ţin la ea, apoi iubirea a venit ca ceva firesc între noi doi din moment ce ne cunoşteam de ceva vreme. Când am aflat că Anna se stabilise deja în Los Angeles, că devenise profesoară la cea mai bună universitate de aici, am înţeles că era deja mult prea târziu pentru a mai încerca o conciliere. A urmat apoi căsătoria mea cu Olivia, apoi William şi universitatea. Aici a intrat datorită mediei lui. Eu şi soţia mea ne-am mutat aici încă de la colegiul lui.

Olivia nu a apucat să-l vadă nici absolvind cu brio colegiul, nici intrând primul pe lista la facultatea pentru care optase. Cam asta este în mare povestea.

— Spuneţi-mi... Încă o mai iubiţi pe mama mea ?

— Întotdeauna am iubit-o. Te-aş minţi de ţi-aş spune că nu.

— Mulţumesc. Am lămurit misterul. Îmi permiţi să-ţi spun că ai fost prost ?

— Da. Merit asta.

— Îmi pare rău, Will, dar aş vrea să rămâneam doar prieteni.

— Sigur că da. Nici nu se pune altfel problema. Pot să-ţi mărturisesc ceva ?

— Da.

— Mi-ar fi plăcut să fii sora mea.

— Şi mie mi-ar fi plăcut să te am de frate. Acum mă scuzaţi, trebuie să mă întorc.

— Sigur că da.

Caroline plecă spre casă. Nu spuse nimănui nimic despre ziua aceea când făcuse pe detectivul particular. Când ajunsese acasă, află că părinţii ei se hotărâseră să-şi petreacă week-endul acela la Santa Ana, iar Carol fusese bucuroasă. Părinţii ei nu-şi mai petrecuseră un week-end împreună de foarte multă vreme.

Vineri după amiază, cei doi soţi plecară cu maşina lor spre Santa Ana. Autostrada era libera la ora aceea şi nimeni nu prevedea haosul ce avea să urmeze curând. Cei doi mergeau cu viteză normală, deşi se aflau pe o autostradă. Alte maşini treceau în viteză pe lângă ei.

— Ce grăbiţi sunt unii ! îi zise Mark Annei în timp ce conducea.

— Da. Se grăbesc să ajungă la timp. Poate au afaceri.

— Da, aşa este.

Mark îşi văzu liniştit de drumul său. Deşi mergea cu viteză normală, sesiză că intrase pe o porţiune de drum alunecos, căci abia reuă stăpânească maşina. Micşoră viteza, dar degeaba. O cisternă, plină cu ulei se răsturnase ceva mai încolo, antrenând în răsturnarea ei şi alte maşini care se izbiseră una de alta într-o tasare de maşini. Deşi micşorase viteza, Mark nu putea să controleze maşina sa. În timp ce el se străduia să recapete controlul maşinii sale, un nebun care rula cu viteză mare, scăpă maşina de sub control, intrând direct în maşina lui Mark. Aceasta se răsturnă din cauza instabilităţii. Cealaltă maşină luă foc întregul lichid uleios şi infalmabil, pe deasupra, bufni de-odată într-o mare explozie.

Maşina lui Mark se opri din răsturnare. El se dezmetici, văzu haosul de flăcări şi de maşini, îşi dădu centura la o parte, reuşi cu mare greutate s-o scoată pe Anna din maşină şi se îndepărtară amândoi cât de cât de la locul impactului. Haosul se amplifică, căci alte maşini fuseseră antrenate în accident. Dându-şi seama că îşi lăsase celularul în maşină, Mark, care vroia sevină alte accidente, se îndreptă spre maşina sa, după ce-o lăsă pe Anna într-un loc ferit. Ajunse la maşină, îşi găsi celularul şi vorbind rapid, dar pe înţelesul tuturor, reuşi să dea cât mai multe date la poliţie, care se pusese deja în mişcare. Din nefericire, un foc minuscul mocnise tot timpul în maşina lui Mark. Când acesta termină de vorbit, aşia ieşise din maşină, că aceasta sări în aer.

Între timp, circulaţia fusese întreruptă, cu ajutorul unor elicoptere poliţia ajunsese la locul faptei. Ambulanţa nu putea ajunge sidice răniţii de-acolo, aşa că se făcu un apel la elicoptere de salvare. De pe partea cealaltă a autostrăzii, care ducea spre Los Angeles,

veniseră reporterii şi papparazzi. Toţi stăteau la distanţă de locul evenimentelor. Pompierii, veţiţi şi ei cu autoutilitară specială făceau faţă cu greu la stingerea incendiului.

În Los Angeles, Caroline îi invitase pe William şi Jack la ea acasă pentru a vorbi cu ei mult mai multe decât vorbise la masa aceea. Din întâmplare, William ceruse permisiunea să dea drumul la televizor. El dădu drumul pe un canal oarecare. Era un meci de basket acolo. O vreme se uită la meci, dar acesta fusese întrerupt de ştirile, ediţie specială, intitulate ***„Haos pe autostrada înspre Santa Ana”***. Ştiind că părinţii ei tocmai plecaseră spre Santa Ana, un sentiment ciudat, de nelinişte pusese stăpânire pe Caroline. Simţea că se întâmplă ceva rău, dar nu ştia ce.

Acum, toţi trei erau cu ochii pe televizor, căci, în mod inexplicabil şi pe Jack pusese stăpânire acelaşi sentiment de nelinişte. Reportajul era terifiant, iar când incendiul fusese stins, pompierii îi lăsase pe anumiţi reporteri să se apropie de locul acceidentului pentru a filma mai multe amănunte. Eventual poate cineva recunoştea persoanele rănite...

49. Continuare la haos

Nu se ştia momentan numărul de morţi şi răniţi în acel lanţ de accidente. Toate canalele de ştiri erau pline de reportaje de pe autostradă. La un moment dat, Caroline ţipă :

— Tata !

Jack şi William fuseseră mai atenţi şi-l recunoscuseră pe Mark, ce era într-o stare foarte gravă. Jack deja îi dădea telefon lui Thomas, care fusese avansat şi lucra acum în Los Angeles, la cel mai mare spital de-acolo, iar acesta era în alertă. În timp ce Jack dădea telefon, iar William o ţinea pe Carol în braţe, care plângea, aceasta spuse :

— Nu, nu, nu !

Jack, care încă mai vorbea la telefon, se întoarse cu faţa la televizor vrând să vadă din ce pricină spusese Caroline de trei ori „nu” şi scăpă telefonul jos, căci recunoscu persoana care era urcată într-o ambulanţă pe targă : era Anna. De la capătul firului, William îl auzea pe Thomas, naşul lui de botez strigându-l pe Jack. Luă el telefonul şi reuşi să-i spună ce se întâmplă.

Cei trei reuşiră să se mobilizeze în cele din urmă, pornind sprespitalul din Los Angeles. Accidentul se întâmplase pe la începutul druului spre Santa Ana, mai precis la o treime din drum şi răniţii erau transportaţi la spitalul din Los Angeles, cei mai mulţi fiind aduşi la secţia de urgenţe. La spital era un al doilea haos : medicii de gardă alergau de colo-colo, numeroşi papparazzi şi reporteri încercau să intre înăuntru, dar erau ţinuţi în frâu de un cordon de poliţişti, tărgile cu pacienţi veneau ca pe bandă rulantă. Ajunşi la spital, aceştia pătrunseră înăuntru cu mare greutate şi datorită Carolinei care le spusese celor ce-o împiedicau să intre că părinţii ei se află în acel spital.

Intrară pe coridoarele spitalului, dezorientaţi, bulversaţi. Hotărâseră să caute un loc se aşeze, ca să nu încurce, iar Jack, îl lăsă pe William împreună cu prietena lui, Caroline şi de duse să vadă dacă poate afla ceva. Cei doi rămaseră acolo aşteptându-l pe

Jack. Acesta, reuşi săşi facă loc prin haosul acela şi dădu de Thomas care discuta cu un alt coleg.

— Mas ! îl strigă el.

— Jack, apropie-te !

Jack se apropie de cei doi.

— Jack, finul meu.

— Bună seara. Am înţeles că îi cunoaşteţi pe soţii Bradley.

— Da.

— Îmi pare rău, dar domnul Bradley nu a supravieţuit.

— Poftim ?

Jack era şocat de-a dreptul. Cum putea el să se întoarcă şi să-i spună Carolinei că tatăl ei murise ?!

— În schimb, domana se află la terapie intensivă. Am făcut tot ce ne stătea în putinţă. Doar un miracol o poate salva.

— Bine. Poate fi vizitată ?

— Sigur că da. Este în salonul 388.

— Mulţumesc.

Jack se întoarse la cei doi tineri care aşteptau cu înfrigurare veşti.

— Am aflat ceva. Carol, mama ta este la terapie intensivă. E la salonul 388. Te poţi duce s-o vezi. Eu trebuie să vorbesc ceva cu William. Poţi ajunge singură ?

— Da. Şi tata ?

— Mai târziu despre el. Acum, du-te la mama ta !

— Bine.

Jack aşteptă până ce Caroline se îndepărtă suficient de mult să nu-i audă vorbind.

— Fiule, am veşti triste.

— Anna e la terapie intensivă. Tocmai ai spus asta. Ştiu şi eu ce înseamnă asta. Care sunt şansele ei ?

— Nu prea mari. Dar Mark, soţul ei nu a reuşit să supravieţuiască.

— Ce ?!

— William, trebuie să fii puternic. De dragul lui Carol. Va trebui să fii lângă ea. trebuie să-i spun vestea când se întoarce de la Anna.

— Poţi conta pe mine, tată !

Cei doi o văzură pe Carol întorcându-se. Plângea şi era palidă. Parcă întreaga ei viaţă se sfârşise în momentul acela.

— Am stigat-o şi nu m-a auzit ! zise ea izbucnind în plâns.

— Nu-i nimic. Te va auzi ea până la urmă, o încurajă William.

— Caroline, zise Jack. Trebuie să fii puternică pentru mama ta.

— Tata ?

— Din păcate tatăl tău...

— Am ştiut ! Am simţit că tata nu mai este ! zise ea plângând.

Jack rugă o asistentă să-i dea lui Carol un calmant uşor, căci suferise două şocuri. Cu ajutorul lui Mas, îi făcu rost de o rezervă în spital pentru a se odihni acolo, căci ştia că nu ar fi plecat de lângă mama ei şi putea fi supravegheată de doctori. Carol, împreună cu William, se culcară în paturile din rezerva aceea, în timp ce Jack se ocupă

de detaliile certificatului de deces al lui Mark. Încercă să vadă cu cine putea să ia legătura şi din documentele lui şi ale Annei, îşi dădu seama că numai cu naşul lor de cununie şi de botez al Carolinei putea lua legătura. Îi sună şi le explică în două-trei fraze situaţia. Aceştia se mobilizară şi sosiră la spital, unde Jack şi Mas le spuseseră mai multe amănunte.

A doua zi, Carol fusese mai bine, căci îi avea alături pe naşii ei. Aceştia îi spuseseră că se vor ocupa de înmormântarea lui Mark. Carol le mulţumi şi-l rugă pe William să fie alături de ea. Jack îşi dădu pe loc acordu, spunându-i că o să ajute şi el.

─ Nu, îl întrerupse Carol din oferta lui.

─ Înţeleg...

─ Te rog, rămâi tu la spital cu mama. Eu şi William împreună cu naşii ne ocupăm de tata. Dacă mama are nevoie de un miracol, acel miracol eşti tu ! să mergem, Will, zise ea plecâd din spital sprijinită de Will şi naşi.

Jack rămase uimit. Nu se aşteptase la aşa ceva.

50. Miracolul

Jack rămase la spital. Se îndreptă spre salonul 388 şi pătrunse înauntru. Într-o cameră albă, pe un pat, înconjurată de tot felul de aparate, monitoare şi tuburi era Anna. Părea aşa de mică pe acel pat, înconjurată de toate acele fire... Se apropie de patul ei, îşi trase un scaun şi stătu o vreme îndelungată doar privind monitoarele ce indicau pulsul ei şi starea stabilă. Se ruga în gând ca ea să nu fie o legumă, să-l poată auzi când va vorbi cu ea.

În liniştea apăsătoare a încăperii de spital, el îşi rememoră momentul în care o cunoscuse pe ea, câte evenimente trecuseră peste ei, cum se căsătoriseră, cum ea plecase în India şi cum pusese la cale acel plan.

Câteva zile, el o vizită la spital, dar nu vorbi cu ea. o ajutase pe Caroline foarte mult, fiind alături de aceasta când avusese loc înmormântarea lui Mark. O întrebase dacă mai poate face ceva pentru ea, iar Caroline îi spusese că nu şi că-i este recunoscătoare că are grijă de mama ei. Nu se putea duce în starea în care era la mama ei la spital.

La vreo câteva zile, după tristul eveniment, într-o noapte când Jack era la spital, acesta îşi luă inima în dinţi şi-i vorbi Annei :

─ Nu sunt sigur că mă auzi. Chiar dacă mă auzi, cred că acum eşti revoltată că acum sunt aici lângă tine, când ar fi trebuit ca Mark să fie în locul meu. Totuşi, mă gândesc că poate e mai bine că nu mă auzi, căci vei suporta mai uşor vestea. Am început să debitez aiureli ! Nu am eu dreptul să-ţi spun asta, dar soţul tău nu a putut fi salvat. Se pare că te-a salvat pe tine şi pe alţi zeci de oameni care vroiau să vină pe acea autostradă. A dat telefonul miraculos şi s-au evitat câteva zeci de accidente ce ar fi urmat să aibă loc pe autostrada aia. Din păcate nu a reuşit să se îndepărteze suficient de mult când maşina voastră a sărit în aer. Îmi pare rău că trebuie să te întristez, spunându-ţi că ai plecat o femeie măritată şi o să te trezeşti o femeie văduvă.

Anna, te rog, trezeşte-te ! A rămas Caroline, un copil reuşit, care are nevoie de tine ! Am fost un prost la tinereţe, dar am ajuns să văd altfel lucrurile. În mod ciudat,

fata ta crede că aş putea ca eu să fiu miracolul de care ai nevoie ca să te trezeşti. Nu ştiu de unde i-a venit o asemenea idee. Carol, fata ta, te-a urmărit în ziua în care mi-ai tras o palmă bine-meritată şi a avut îndrăzneala să mă întrebe ce legătură a existat între noi doi. I-am spus tot adevărul ştiind că fiul meu tocmai îmi vorbise de o posibilă căsătorie a lui cu o fată pe care o cunoscuse. Mi-am dat mult mai târziu seama că fata despre care îmi vorbise el era Caroline, fiica ta. Mă doare să ştiu că i-am frânt aripile fiului meu, pentru că fiica ta i-a propus să fie prieteni. Probabil atât a considerat ea că i se cuvine lui Will.

Acum, iată-mă ajuns şi la capul patului tău de spital, cerându-ţi iertare pentru ceea ce a fost cândva şi implorându-te să nu te duci acolo de unde nu te poţi întoarce. Fă-o de dragul lui Carol. Este de-abia anul I de facultate. Mai are atâţia ani şi bucurii pe care ţi le poate oferi ! Uite-mă pe mine, atotştiutorul, vorbindu-ţi !

Jack tăcu. Consideră că vorbise suficient de mult. Nu sezizase că începuse să plângă decât când îşi simţi obrajii fierbinţi. Îşi scoase o batistă, se şterse şi rămase în continuare acolo lângă Anna. Ştia că dacă avea se trezească, pentru ea începea greul, căci soţul ei nu mai era. Dacă ar fi considerat că are nevoie de ajutor, el era dispus să-i acorde tot ajutorul de care ea ar fi dorit să dispună. Dar era la fel de conştient că ea l-ar putea respinge. Se ridică de pe scaun, ducându-se la fereastra camerei acelea şi privind afară. Era o noapte senină, iar luna îşi trimetea razele ei palide peste oraşul parţial adorimit.

— Jack, auzi el încet, dar destul de clar.

Se întoarse spre patul Annei. Era trează. Se trezise. Se apropie de grabă şi se aşeză pe scaun lângă patul ei.

— Nu vorbi ! Slavă Domnului că te-ai trezit !

— Mulţumesc Jack. Am auzit totul...

— Anna, acum dormi ! Vorbim mâine !

Ea-l aprobă din cap şi închise ochii adormind. El ieşi pe coridor şi primul lucru pe care-l făcu fusese acela de a se aşeza pe o banchetă şi a plânge câteva minute în şir, apoi dădu telefon acasă la Caroline. Era 4 dimineaţa şi era surpeins că la ora aceea nu dormea nimeni. Îi răspunse ful lui la telefon, spunându-i că doar el era treaz. Jack îl întrebă de ce şi William îi spuse că reuşise cu greu s-o adoarmă pe Caroline, apoi tatăl său îi dădu veştile despre Anna. William se bucură tare mult de aceste veşti.

51. Recuperarea Annei şi ieşirea din spital

Când se lumină, Anna se trezi, iar asistenta, însoţită de Thomas venise în vizită la ea. Se bucură nespus de mult când văzu că Mas era cel care o supraveghea.

— Thomas, îl întâmpină ea.

— Uite cine s-a trezit ! Frumoasa din pădurea adormită, glumi el cu ea.

— Mas ! îl dojeni ea.

— Cum se simte pacienta mea favorită ?

— Mai bine, Mas. De când este aici ? arătă ea spre Jack, ce se lungise pe patul celălalt.

— În fiecare zi şi noapte a fost aici.

— De când sunt aici în spital ?

— De două săptămâni.

— Trebuie să mă fac bine cât mai repede. Am multe treburi de făcut. Mai ales că Mark nu mai este printre noi.

— Anna, ia-o mai uşor. N-au intrat zilele în sac !

— Ai dreptate !

Thomas îşi făcu inspecţia zilnică. Între timp, Jack se trezise. Cand Mas termină fusese întrebat :

— Care-s veştile ?

— Destul de bune. O s-o mutăm în salonul de recuperare. Am pregătit deja o rezervă. Anna s-a trezit devreme în dimineaţa asta şi a văzut-o o asistentă şi m-a anunţat. Deja e ora prânzului acum. Ai putea s-o pui în cărucior şi s-o duci să mănânce ceva, dacă tot te-ai sculat. Rezerva ei este 533.

— Bine.

Jack se apropie de Anna şi reuşi s-o ridice pentru a o pune în cărucior. Era încă slăbită şi nu avea voie să stea câteva zile în picioare. Mas o sfătuise să încerce să meargă încetul cu încetul, să nu se grăbească, iar ea îi promisese că aşa va face.

Împreună cu Jack se duse la masă. Mâncă totul, cu o poftă nebună. Se simţea de parcă renăscuse. Primise vizita fetei ei, pe care o îmbrăţişă şi o încurajă, iar aceasta se simţea mai bine, acum că mama ei îşi revenise. Îl revăzuse şi pe William şi fusese liniştită când aflase de la fata ei că acesta fusese tot timpul lângă ea.

În săptămânile care urmară, Anna se recupera foarte frumos după accident. Jack fusese tot timpul lângă ea. Când nu era Jack, era William fiul lui sau Caroline. Nu fusese lăsată singură nicio clipă. La o lună de zile, Mas îi dădu drumul din spital. Cu ajutorul fetei ei, al lui Will şi Jack ajunsese acasă. Era din nou acasă. Ceru să fie lăsată singură câteva zile.

Insistase ca fata ei să se ducă în tabăra studenţească unde-şi cumpărase bilet împreună cu Jenifer, prietena ei şi alţi câţiva colegi de clasă, mai ales că mergea şi Will în acea tabără. Rămasă singură, Anna se duse încet încet spre cimitir unde fusese îngropat soţul ei. Ajunse la mormântul lui, pe care-l văzuse îngrijit. Se opri în dreptul lui şi stătu o vreme în tăcere.

„Ai plecat, începu ea să vorbească încet. Ai vrut să fii un erou şi să te ocupi de ceilalţi. Nu ai vrut să se mai accidenteze şi alţii, dar ai plecat tu dintre noi. M-ai lăsat singură. Nu ştiu dacă ştii, dar Caroline, fiica noastră, l-a rugat pe Jack să aibă grijă de mine. A stat aproape tot timpul cu mine. Şi-a cerut chiar iertare pentru ceea ce a făcut atunci în tinereţe. Îmi lipseşti, Mark. Nu ştiu cum va fi viaţa mea de-acum înainte, dar ştiu că mai am multe de oferit şi de spus. Nu ştiu nici ce să fac în legătură cu Jack ! Parcă te aud spunându-mi să-mi urmez inima, dar acum în inima mea sunt adunate mult prea multe sentimente. Să-mi ascult inima îmi va veni greu. Ştiu că nu este imposibil, dar va fi greu. Acum, am nevoie de puţină linişte ca să pot învăţa cum să trăiesc fără tine, cel care mi-ai fost alături şi la bine şi la rău. Îmi iau rămas bun de la tine. Iartă-mă că nu pot veni mai des aici, dar de când cu mama mea şi Franz, cimitirele mi-au lăsat un gust amar. Ştiu că acum, mă veghezi şi tu de undeva, de acolo

de unde mă veghează şi mama şi Franz. Acum o să plec şi cu regret am să-ţi spun ***adio****.”*

Tăcu din nou. Puse un buchet de flori privind în continuare acel mormânt. Se pregăti să iasă din cimitir, când, pe o alee învecinată, la un alt mormânt, îl zări pe Jack. Se duse spre el. Acesta pusese deja buchetul de flori şi se uita la poza de pe cruce.

— Bună, îl salută ea.

— Anna, spuse el. Ce e cu tine singură aici ?

— Mi-am luat rămas bun. Soţia ta ?

— Da, mama lui Will.

— Frumoasă.

— Mai de grabă o femeie remercabilă. După cum vezi, nu era chiar atât de frumoasă ca tine, dar sufletul ei a făcut-o frumoasă în ochii mei şi m-a ajutat s-o iubesc.

— Am înţeles. De fapt, cred că aşa a fost şi la mine cu Mark.

— Permite-mi să te conduc spre casă.

— Chiar te rog.

Anna se sprijini de el, mergând amândoi spre casa ei.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Ştiu cât de greu e să pierzi pe cineva drag, zise el.

— Nu-ţi face griji ! Rezist destul de bine ! Nu uita că atunci când eram mult mai tânără decât acum am pierdut o mamă şi un logodnic. Moartea lui Mark nu m-a afectat atât de mult. Mi s-a părut doar că a fost prea devreme, dar am simţit că el nu mai este lângă mine încă de când m-am trezit la spital. Mi-aş fi dorit să-l fi avut mai mult timp lângă mine, dar viaţa merge înainte.

— Cum de ai ajuns să gândeşti atât de matur ?

— Hai să ajungem la mine şi pe urmă îţi spun.

Cei doi ajunseră acasă la Anna şi ea-l pofti înăuntru, invitându-l să ia loc. Înainte să-i spună despre cum a ajuns ea matură, ei vorbiră despre alte nimicuri, apoi ea se apucă să-i vorbească.

— M-ai întrebat de ce am ajuns atât de matură...

— Da, dar nu e nevoie să-mi dai o explicaţie. Fiecare ne-am maturizat într-un fel sau altul.

— M-am maturizat brusc de când am pierdut-o pe mama mea. În ziua aceea am simţit cum viaţa mă aruncă pe o mare învolburată. Simţeam atunci că cerul se prăbuşeşte peste mine, că fără mama, viaţa mea va deveni asemenea unei poveri. Eu eram un fel de Atlas, ce ţinea pe umeri întreaga boltă cerească. În cazul meu, bolta era viaţa mea fără mama. L-am întâlnit pe Franz într-un moment în care simţeam că am naufragiat şi că nu este nimani care să mă salveze. Când a apărut el în viaţa mea, atunci mi s-a părut că soarele ieşise din nori negri special pentru mine. Când a murit şi Franz, am avut impresia că lumea mea s-a cam terminat. Am decis totuşi să merg mai departe singură. Aveam impresia că nu mai exista nimeni care să mă salveze. Nu acolo în Germania, aşa că am luat drumul Americii despre care auzisem de la mama mea atâtea lucruri. Aici te-am întâlnit pe tine, dar nu cred că eram suficient de matură.

— Anna, te înţeleg perfect. Când mi-ai aruncat verigheta în faţă atunci, am văzut negru în faţa ochilor. Mă simţeam de parcă inima-mi încetase să bată şi-n următoarea

secundă ar fi urmat să cad jos mort. Nu a fost aşa. Un timp, n-am mai ştiut de mine. Te-am căutat cu telefoanele. Încercam să repar ceva, deşi undeva înăuntrul sufletului ştiam că nu mai poate fi reparat nimic. Mă agăţam de ceva care se terminase din vina mea. Am căutat să-mi revin, dar nu am putut. Apoi a apărut Olivia şi a început să aibă grijă de mine fără ca nimeni s-o fi rugat să facă asta. Încetul cu încetul am învă să fiu alt om, m-am schimbat mult mai mult după ce ne-am căsătorit şi a apătut William pe lume. Soţia mea împărţea totul cu mine : şi bune şi rele. Am văzut că prin comunicare ajungeam la înţelegeri convenabile pentru amândoi. Am realizat atunci că dacă m-aş fi purtat aşa şi cu tine, aş fi avut mult mai mult de câştigat.

─ Ce-a spus Olivia referitor la faptul că ai mai fost însurat ?

─ La început n-a ştiut. Cu timpul, am început să-i povestesc despre trecutul meu. Cred că într-un fel sau altul şi-a dat seama că încă mai ţineam la tine.

─ Ce maturi am devenit amândoi !

Cei doi au mai stat multă vreme de vorbă, apoi se despărţiră.

52. A doua şansă

De la conversaţia celor doi au început să se scurgă lunile una după alta într-o rostogolire iute. Anna era ocupată cu expoziţiile Carolinei şi nu simţi cât de repede trecuse acel an peste ea. Ziua în care se împlinea un an de la moartea lui Mark sosi repede şi Anna merse împreună cu fiica ei la cimitir. Se întoarseră amândouă acasă, iar Jack, împreună cu William veniseră la puţină vreme după sosirea celor două acasă. Anna îi pofti pe-amândoi înăuntru, iar Will se duse să stea de vorbă cu prietena lui. Intră în camera Carolinei după ce aceasta îl invitase înăuntru.

─ Carol, nu ştiu ce să fac. Anul ăsta vreau să mă duc în tabăra militară. Cred că tata nu va reacţiona destul de bine la această veste.

─ În tabăra militară ? Ai înnebunit cumva ?

─ Uite ! Şi tu reacţionezi la fel ! Vreau să văd cum este în armată. Am căutat cea mai bună tabără în acestă privinţă. Vreau să trec şi prin experienţa asta.

─ Te înţeleg. Şi eu vreau să mă duc în tabăra de pictură din Franţa !

─ Atunci, hai să coborâm în sufragerie să le spunem părinţilor. Împreună cu tine prind curaj.

─ Hai.

Cei doi ieşiră din cameră şi merseră spre uşa de sufragerie. Când să deschidă mai bine uşa crăpată a acesteia, auziră următoarea conversaţie ;

─ A trecut un an de zile ! Nu-mi vine să cred că de un an Mark nu mai este.

─ Anna, pot să-ţi spun ceva fără să mă întrerupi ?

─ O să încerc.

─ Anna, într-un an de zile s-au întâmplat multe lucruri. Am ajuns să ne cunoaştem din nou, mult mai bine decât ne cunoşteam la tinereţe. Amândoi am trecut printr-un divorţ, o nouă căsnicie, naşterea copiilor şi moartea jumătăţii noastre. Ştiu că nu prea poţi uita a repede ceea ce am făcut atunci de mult, chiar dacă anii au trecut peste noi, dar Anna, crezi că ne-am ami putea acorda a doua şansă ? Nu cred că mai este vorba de o iubire pătimaşă între noi doi, tinerească, ci e vorba de respect reciproc, de un

altfel de grad de iubire. Crezi că am putea să ne petrecem împpreună restul zilelor pe care le mai avem ?

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Mark...

— Tata ar fi fost de acord, mamă, zise Caroline intrând.

— Carol !

— Îmi cer scuze mamă. Eu şi William tocmai veneam spre voi să vă spunem ceva şi am auzit fără să vrem. Eu sunt de acord, mamă. Cred că tatei i-ar fi plăcut să nu te ştie singură.

— Şi eu sunt de acord, Anna, zise William. Dacă tata vrea să fie alături de tine, eu nu mă împotrivesc.

— Dar voi doi vă...

— Suntem cei mai buni prieteni. Nu putem să ne iubim precum iubiţii, ci ca fraţii. Mi-ar place ca Will să fie fratele meu mai mare.

— Şi mie să am o soră mai mică precum Carol !

— Ei ! Ca să vezi ! zise Jack. Anna ?

— Ce să mai spun ? Poate un da ar fi suficient.

— Mulţumesc, Anna, spuse Jack, strângându-i mâna.

— Vreţi o ceremonie restrânsă sau una mare ? întrebă Carol.

— Cred că nişte jurăminte schimbate la o capelă şi o masă între noi patru ar fi suficient, zise Jack.

— Şi eu cred asta, zise Anna.

— Atunci, că sunteţi bine dispuşi amândoi, mamă, să ştii că anul ăsta mă duc în tabăra de pictură din Franţa.

— Iar eu mă duc în tabăra militară.

— Ce ?! ziseră amândoi la unison.

— Aţi aşteptat un eveniment fericit între noi doi ca să ne daţi veştile astea ? continuă Jack

— Nu, deloc ! Coborâsem deja când v-am auzit. Eram pregătiţi să vă spunem, dar am rămas pe loc.

— Şi aţi ascultat la uşă, concluzionă Jack.

— Lasă-i în pace. Deci te duci în tabăra de pictură din Franţa. Bun. Să ai grijă de tine ! zise Anna

— Adică mă laşi să mă duc ?

— Da. Ce motiv aă te opresc ? Ai trecut în anul III de facultate ! Eşti matură acum !

— Tată ?

— Da ! Te poţi duce. Nu-i nicio problemă. Doar să fii atent acolo la ce faci !

— Mulţumesc.

— Noi doi plecăm. Trebuie să sărbătorim cu o îngheţată că vom deveni fraţi, zise Carol trăgându-l pe William de mână.

— Pa, pa, le zise acesta din urmă.

Cei doi tineri plecară.

— Interesant ! zise Anna

— Da. M-a luat pe nepregătite cu tabăra militară.

— Eu zic că experienţa taberilor acestea mai neobişnuite le va face bine !

— Da, şi eu cred la fel. Când vrei să mergem la o capelă să depunem nişte jurăminte ?

— Hai să fim spontani. Mergem şi ne cumpărăm verighete de la primul magazin şi intrăm în prima capelă care ne iese în cale şi pe urmă îi aşteptăm pe puştii ăştia doi cu masa făcută, zise ea.

— Hai ! zise el

Aşa au şi făcut, iar când Carol şi William se întorseseră, sărbătoriseră evenimentul în familie.

53. Taberele

Când vara sosi, Anna şi Jack se preocupau de plecarea celor doi copii ai lor în tabăra în care se duceau. Când cei doi deveniseră din nou soţ şi soţie, un sentiment ciudat de linişte pusese stăpânire pe ei când terminaseră de schimbat jurămintele, căci amândoi avuseseră strania senzaţie că morţii lor se odihnesc în pace, liniştiţi.

Anna îşi conduse fata la aeroportul din Los Angeles. Aceasta urma să ajungă la New York, să schimbe avionul şi apoi să ajungă în Franţa. Noroc că pleca împreună cu Jenifer şi cu încă alţi colegi de-ai ei. Observase şi că un tânăr înalt, cu părul blond şi ochii verzi era mai tot timpul în preajma Carolinei. Nu întrebă nimic, dar ceva îi spunea că acel tânăr îi făcea curte fetei ei. Îşi luă rămas bun de la ea şi se întoarse acasă după ce văzu avionul ei decolând.

Între timp, Jack se dusese împreună cu William la un autobuz special ce-i lua pe cei care mergeau în tabăra militară. Se asigură încă o dată că fiul lui avea tot ce-i trebuie şi-l urcă în autobuz. Când se întoarse acasă, o găsi pe Anna în bucătărie. Locuiau momentan la ea acasă, dar erau în căutare de altă casă a lor, una independentă. Noroc că se aveau unul pe altul, căci altfel s-ar fi simţit singuri fără Carol şi Will în casa aia mare.

Caroline ajunse după 10 ore de zbor cu avionul în Franţa. Acolo, împreună cu grupul ei se duseră spre tabăra de pictură. O sună pe mama ei pentru a o asigură că totul este în regulă şi că ajunsese cu bine. A doua zi, ea plecă la o expoziţie de pictură care era deschisă la Muzeul Luvru. Profesorul lor le dădu o mulţime de explicaţii, apoi se întoarseră în tabără. Acelaşi profesor le dădu un test : să reproducă din minte un tablou care le-a atras atenţia la expoziţie. Vroia să verifice câţi dintre studenţii săi fuseseră atenţi. Din tot grupul de 20 de studenţi, doar 8 trecuseră proba. Printre ei se numărase, evident şi Caroline. Dezamăgit că doar atâţia studenţi trecuseră proba, profesorul îi pedepsi : o săptămână într-un castel de pe Valea Loirei.

Grupul de studenţi se mută la un castel medieval de pe Valea Loirei, care avea nu mai puţin de 100 de camere, firide, labirinturi şi cămăruţe ascunse. Misiunea lor era să încerce să găsească cel mai expresiv tablou din mulţimea de tablouri ce erau acolo şi să-l reproducă. Altă misiune era aceea de a reproduce prin pictură camera ce li s-a părut cea mai încărcată de romantism, plus că mai erau obligaţi şi la altceva : fetele trebuiau să împartă camera cu un băiat. Caroline îl alesese pe Albert, pe care-l şi plăcea.

Aşa începuse aventura studenţilor din tabăra de pictură. Bineînţeles că ei erau de-a dreptul încântaţi de experienţa pe care o trăiau. Caroline şi Albert erau mai mereu cu

un pas înaintea celorlalţi studenţi pentru că descopereau repede câte o ascunzătoare. Caroline avea simţul detectivului foarte dezvoltat, pe când Albert o completa prin faptul că putea face o schiţă a camerei sau a tablourilor foarte rapid.

Într-o noapte, când cei doi nu aveau somn, plecaseră cu lanterne aprinse într-o nouă aventură. După ce parcurseseră o serie lungă de labirinturi întortocheate, dădură de o cameră decorată într-un stil renascentist. Caroline aprinse lumănările existente în sfetnice şi camera se dezvălui în toată splendoarea ei. Acolo, timpul părea că stătuse în loc, că nu se mai mişca nimic. Amândoi avuseseră impresia că acea cameră fusese a unei femei care avusese o iubire interzisă. Numeroase răvaşe de dragoste găsite prin cameră dovedeau acea supoziţie. Cei doi aflaseră că ea fusese de rang nobil iar el nu şi că trăiseră o poveste de dragoste toridă.

― O poveste interzisă de dragoste ? întrebă el

― Se pare că da.

― Nu găsim şi nişte tablouri ?

Căutară ei ce căutară şi nu găsiseră nimic. Erau dezamăgiţi amândoi.

― Am crezut că poate găsim ceva ! zise ea.

― Poate că ea sau el n-au vrut să se găsească nimic referitor la ei.

― Aşa o fi.

Caroline constată că Albert nu mai zicea nimic şi că se uita la ea. Îl privi şi ea la rândul ei. Un sentiment straniu pusese stăpânire pe cei doi şi se apropiară unul de altul. El o mângâie pe păr şi pe faţă şi o sărută. Buzele lor se contopră într-un sărut fin, ce se transformă într-unul torid. Mâinile lui începuseră să parcurgă traseul trupului lui Caroline. Se desprinseră amândoi din sărut şi realizară că o dorinţă nebună, aproape incontrolabilă de a face dragoste pusese stăpânire pe ei. Will o luă în braţe şi o purtă până la patul imens din acea cameră. Ajunşi în dreptul patului, hainele începură să cadă de pe ei într-un morman nedefinit, undeva pe covor, iar el o lungi în pat. Mâinile lui cercetau avide fiecare centimetru din pielea ei, vrând să şi-o întipărească în minte. Trupurile lor se arcuiau în muzica dragostei ce-i unea în acele clipe...

A doua zi, nimeni nu se miră că nu-i găsise pe cei doi în camerele lor, căci ştiau toţi cât de aventuroşi erau. Când cei doi se treziseră unul în braţele celuilalt, se pregătiră rapid să se alăture celor din grup şi să lase camera în aşa fel, încât să nu se cunoască ceva din cele petrecute în noaptea lor de amor. Amândoi conveniră să nu pomenească nimic despre acea cameră şi să uite evenimentele petrecute. Albert, în schimb, îi spusese că el este convins că nu va uita cele petrecute între ei. Nici Caroline nu avea să uite.

Între timp, în tabăra lui William, studenţii care aleseseră tabăra militară, erau primiţi într-un veritabil regim militar. Primul lucru ce li se întâmplase fusese acela să fie raşi în cap, ca la armată. Îi preluase un comandant, care avea să fie şeful lor de instrucţie şi îi ordonă după înălţime. Apoi, în marş de stâng-drept, îi duse spre dormitorul lor comun, unde le dădu ordin ca într-o jumătate de oră să-şi pună lucrurile în dulapuri şi să-şi aranjeze paturile. În afară de William, Frank şi Gregory, care erau cei mai buni prieteni, nimeni nu luă în seamă ordinul dat, crezând că era doar de formă.

Cei trei prieteni îşi aranjară paturile şi hainele în dulapuri, în timp ce ceilalţi stăteau tolăniţi pe pat. James Thompson, cel care-i preluase pe studenţi, instructorul lor

în acea tabără, un tip solid, la vreo 35 de ani, intră înăuntru, în camera studennilor. Tot cei trei prieteni îl observară primii şi se aflau în poziţie de drepţi la marginea paturilor, ceilalţi ignorând total prezenţa lui James acolo. Acesta, văzând una ca asta, fluеră puternic strigând :

— Drepţi ! La marginea paturilor !

Ceilalţi se supuseră, dar mai în pleaznă, mai în lene. James îi întrebă cum îi cheamă şi fiecare-şi spuse numele.

— Dacă aveţi impresia că aceasta este o tabără obişnuită şi că totul se face în derâdere, vă înşeleaţi amarnic ! Aici toată lumea se comportă ca şi când ar fi în armată de-adevăratelea. Nu este nimic făcut în glumă, iar dacă asta aţi crezut când v-aţi înscris în tabără, o să aveţi de furcă cu mine. Să nu aud vociferări sau nemulţumiri din partea voastră, că va fi mai rău ! Soldaţi William, Frank şi Gregory ! pe loc repaos, stânga împrjur şi afară cu voi de-aci !

Cei trei numiţi se supuseră, dar rămaseră afară, în spatele uşii ca să audă ce se întâmplă cu ceilalţi, rămaşi înăuntru.

— Voi, ceilaţi ! îl auziră ei pe James. Faceţi-vă paturile cum trebuie ! Voi sta lângă voi până ce acestea ies perfect !

Cei trei se îndepărtară.

— Nu glumeşte, zise Greg.

— Aşa este, remarcă Will.

— Oare numai noi suntem disciplinaţi ? întrebă Frank

— Nu. Cred că noi suntem mai gospodăroşi, concluzionă Greg.

În timp ce cei trei ce fuseseră lăsaţi pe liber vizitau tabăra, înăuntru, în camera lor, colegii rămaşi fuseseră puşi la muncă. James nu-i slăbi până ce aceştia nu aranjară paturile aşa cum îi convenise lui. De-abia spre seară le dădu drumul, pentru ca aceştia să nu piardă masa. După cină se întoarseră cu toţii în cameră. Cei care fuseseră obligaţi să-şi facă de mai multe ori paturile erau rupţi de oboseală. Doar ce se schimbară la haine de seară şi se întinseră în paturile lor.

A doua zi, la ora 5 dimineaţa, fuseseră treziţi în marş de fluier, în acelaşi marş se îmbrăcaseră, îşi făcuseră paturile şi fuseseră scoşi afară. James se prezentă pe nume celor şcoşi afară şi apoi intră din nou înăuntru, căci unii studenţi îl ignoraseră complet. Peste cei care-l ignoraseră, James aruncă o găleată de apă rece peste fiecare dintre ei, scoţându-i afară şi-n hainele de seară.

Instrucţia începu în forţă, cu alergare în jurul taberei de vară, întinsă pe câteva sute de metrii buni, cu flotări şi duşuri nici prea reci, nici prea fierbinţi, după care le dădu drumul la masa de prânz şi-i lăsă în pace. După prânz, pe când aceştia se odihneau în camera lor, James aduse cu el un soldat, care căra cu el Constituţia SUA. Studenţii, cum îl văzuseră că intră înăuntru se puseră în poziţie de drepţi la capul patului. Probabil învăţaseră lecţia.

— Aşa îmi place de voi ! îi lăudă James. Acum, faceţi bine şi luaţi câte-o carte de la colegul vostru ce le cară.

Se conformă toată lumea.

— Până mâine la ora 10 s-o ştiţi pe de rost ! Altfel, vă pedepsesc. Aţi înţeles ?

— Da, să trăiţi.

James împreună cu cel care adusese cărţile plecaseră. Bineînţeles, studenţii nu luară în seamă ceea ce le spusese instructorul. Numai Will, Frank şi Greg se apucară s-o citească. Ceilalţi, care-i vedeau atât de studioşi, îi ironizau, dar lor nu le păsa. A doua zi, la ora stabilită, James îi luă la întrebări. Nu ştiură răspunsurile decât cei trei.

─ Soldat Will, Greg şi Frank. Sunteţi scutiţi de orice instrucţie de aici înainte ! Aveţi liber ! Restul, urmaţi-mă !

Colegii celor trei îl urmară pe James, iar acesta îi puse să intre în camera lor, să-şi ia periuţele de dinţi şi apoi să meargă cu el. Pedeapsa lor fusese să facă toaletele lună şi să frece chiuvetele cu periuţele de dinţi.

54. Înapoi acasă din tabăre

Experienţele din cele două tabere continuară nestingherite. Pe de-o parte, Caroline descoperise că-l iubeşte pe Albert, acesta o ceruse de soţie, iar ea acceptase, iar împreună dezlegaseră multe mistere ale castelului medieval unde fuseseră cazaţi. Cele mai frumoase tablori şi schiţe fuseseră ale lor. Pe de altă parte, William, împreună cu ai săi amici îşi continua experienţa militară, fiind un exemplu pentru ceilalţi colegi ai lor. Ceilalţi învăţaseră că dacă nu se implică, nu au de câştigat, ci numai de pierdut.

În timp ce Caroline şi William îşi continuau experienţele, Anna şi Jack începuseră să comunice unul cu altul mult mai mult decât comunicaseră în trecut, să împartă şi bune şi rele, ea iertându-l în cele din urmă. Încurajată de Jack, Anna mai avusese mici expoziţii de sculptură şi începuse să-şi scrie memoriile.

Ziua venirii lui Carol şi Will din tabere sosi şi Anna, împreună cu Jack se duseră la aeroport, s-o ia întâi pe Caroline, ce venea mai de vreme, apoi toţi trei să se ducă să-l ia şi pe William. Curând, Anna îşi zări fata. Aceasta venea însoţită de Albert. Anna îi făcu un semn lui Jack, acesta se uită la ea şi înţelese din privirile şi gesturile ei că fata ei avea un pretendent. Nimeni nu se miră prea mult din această pricină. Caroline îşi zări mama şi pe Jack şi se îndreptă spre ei..

─ Bună mamă ! o salută ea.

─ Bine ai venit.

─ Bună, Jack ! mai zise.

─ Bine te-ai întors, îi răspunse acesta.

─ Trebuie să mergem să-l luăm şi pe Will, zise Anna. Ce este cu tânărul care te însoţea ?

─ Vă spun acasă.

─ Bine.

Cei trei plecară spre locul de unde trebuia să fie luat William. Ajunseră la timp, căci autobuzul lui tocmai sosise. Când îl văzu aşa tuns scurt, Carol mai să nu-l recunoască, dar se duse la el spunându-i :

─ Salut ! Bine te-ai întors, frate !

─ Bine te-am găsit, surioară ! spuse el îmbrăţişând-o !

─ Bun venit, Will ! îl salută Anna.

─ Mulţumesc, mamă. Sper să-mi dai voie să-ţi spun aşa !

─ Sigur că da.

— Bine te-am găsit, tată.
— Văd că tabăra ţi-a priit. Ai venit schimbat !
— Lasă-mă, că vă spun acasă prin ce-am trecut.
— E de rău ?
— Nu, surioară ! E chiar amuzant !
Se urcară toţi în maşină şi se duseră spre casă. Ajunşi acasă, cei doi se duseră în camerele lor, se schimbară şi coborâră în sufrageria casei pentru a-şi povesti păţaniile. Caroline îşi povesti întâmplările din Franţa din castelul medieval, spunându-le despre Albert Morison, cel care o ceruse în căsătorie. Evitase cu subtilitate scena de amor dintre ei, dar se subânţelesese din ceea ce vorbise ea că cei doi fuseseră şi intimi.
— Nu se poate ! Fata mea se mărită, zise Anna cu mirare.
— Da mamă. Ai ceva împotrivă ?
— Nu. Ce să am. Dacă vă iubiţi, aveţi binecuvântarea mea !
— Mamă, mamă ! Surioara mea cea mică mi-a luat-o înainte ! o tachină Will.
— Şi v-aţi decis când faceţi nunta ? întrebă Jack
— Am decis să o facem până începem facultatea.
— Aşa repede ?
— Da.
— Bine. Nu-ţi face griji. Ne ocupăm noi de toate !
— Mulţumesc.
— Şi tu, Will ? Cu ce te lauzi ?
William se apucă să le povestească întâmplările taberei lui.
— Şi vrei să spui că le-a servit câteo găleată de apă rece celor care l-au ignorat ?
— Da.
— Şi i-a pus să frece chiuvetele cu periuţele de dinţi ?
— Da.
— Doamne mare ! Şi care a fost de fapt experienţa ?
— Am devenit toţi mai responsabili, mai maturi. Cred că mi-a prins bine, tată.
— Mă bucur că aud asta !
— Deci trei dintre voi aţi fost privilegiaţi !
— E un fel de a spune. Instructorul james, a început să stea mult timp de vorbă cu noi şi să ne înveţe cu totul alte lucruri decât pe colegii noştrii. A fost frumos, dar şi benefic. Cei care erau la început indisciplinaţi, au devenit disciplinaţi. Cred că va fi un şoc pentru părinţii lor să-i vadă atât de schimbaţi !
— Bine.
— Dar să lăsăm asta. Când începem să ne ocupăm de nunta surioarei mele ?
Anna şi Jack se priviră unul pe altul şi dădură din umeri, concluzionând totuşi că vor începe de a doua zi, ca să aibă şi ei timp să se relaxeze şi să se odihnească. Toţi erau conştienţi că aveau multe de făcut.

55 Nunta Carolinei

Aşa cum promiseseră, părinţii se ţinuseră de cuvânt. Mai întâi, Caroline îl sunase pe Albert să-l întrebe dacă şi-a anunţat părinţii de eveniment şi acesta îi spusese că da şi

că părinţii lui abia aşteptau să-i cunoască pe ai ei. Urmase apoi o întâlnire protocolară a părinţilor lui Albert cu cei ai Carolinei. La acea întâlnire se puseseră la punct detalii referitoare la nuntă.

În luna lui gustar, pregătirile de nuntă erau aproape terminate, căci urma să sosească marea zi. Anna şi Caroline se duseseră prin multe magazine până să găsească rochia potrivită pentru aceasta. O contribuţie uriaşă la alegerea rochiei şi-o dăduse William. În cele din urmă, ziua cea mare sosi.

În camera Carolinei era agitaţie : domnişoara de onoare pe care aceasta şi-o alesese o ajuta cu îmbrăcatul, secondată de către Anna. Rochia Carolinei era foarte elegantă, dar în acelaşi timp şi simplă. Totul era perfect pentru o asemenea ocazie, dar parcă ceva lipsea. Pe când Jenifer, căci ea era domnişoara, şi Anna se gândeau ce anume lipsea, se auzi o bătaie în uşă.

— Cine e ? întrebă Anna

— Eu sunt, se auzi vocea lui Jack. Pot să intru ?

— Sigur, zise Caroline.

Jack intră şi rămase mut de uimire. Caroline pur şi simplu radia. Observă că doamnele din încăperea aceea erau triste.

— Ce s-a întâmplat ?

— Avem ceva albastru – jartiera; ceva de împrumut este geanta de la Jenifer, ceva nou este rochia de mireasă pe care chiar William a ales-o, dar parcă lipseşte ceva.

— Lipseşte ceva vechi. Îmi dai voie ?

— Da.

Jack se apropie de Caroline şi deschise o cutie.

— Acest set a fost purtat de mama mea. Mi-ar face plăcere să-l porţi tu!

— Mulţumesc. Sunt superbe. Mamă, mă ajuţi să le pun ?

— Sigur că da.

Un colier, o brăţară şi nişte cercei fini erau setul lui Jack pentru Caroline.

— Pot să rămân cu Jack ?

— Sigur. Să ieşim, Jenifer.

Cele două ieşiră.

— Pot să te rog ceva ? întrebă Carol.

— Sigur.

— Vrei să mă conduci tu spre altar... tată ?

Jack se emoţionă şi chiar plânse.

— E o onoare pentru mine, dar eşti sigură ?

— Sunt foarte sigură. In fond, acum nu am decât un singur tată şi acela eşti tu.

— Mulţumesc, fiica mea. E plăcut să-ţi spun aşa.

— Şi pentru mine !

Jack ieşi din încăpere, apoi Jenifer cu Anna intrară pentru machiaj şi coafură.

— Mamă, l-am rugat pe tata să mă ducă la altar.

— I-ai zis tată !

— Da.

— Mă bucur pentru el. Îşi dorea tare mult asta.

─ Mi-am dat seama. Dar am şi vrut să-i spun tată acum, când este un moment atât de special pentru mine !

─ Bine. Acum, să ne grăbim, nu vrem să întârziem.

Caroline fusese coafată şi machiată, apoi ieşi din cameră, unde o aştepta Jack. Era mândru de ea. Arăta ca o zână în ochii lui în acele momente. Emoţionat, îi oferi braţul şi amândoi coborâră scările de la etajul casei, la parterul acesteia, unde era William, care aştepta să deschidă uşa pentru a porni cu toţii spre biserica unde se ţinea ceremonia nunţii.

În cele din urmă ajunseră la biserică, iar Anna se duse înăuntru, dând semnalul de începere. Jenifer intră prima, iar după ea Jack împreună cu Caroline. Urmând amândoi marşul miresei se îndreptară spre altar, unde aştepta Albert, îmbrăcat în costum alb. Jack parcă vedea în faţa ochilor lui scena nunţii lui cu Anna. Îşi încredinţă fiica bărbatului ce urma să-i devină soţ şi apoi ceremonia începu în linişte. Şi Anna şi Jack plânseseră de emoţie, de bucurie când slujba se termină, iar tinerii se urcară în maşina ce avea să-i ducă acasă la Anna şi Jack pentru a se schimba şi a pleca în săptămâna lor de miere.

Petrecere nu făceau. După ce Caroline plecă în săptămâna de miere împreună cu Albert, cei doi rămaseră doar cu William. Acesta se ducea foarte des pe la prietenii lui, aşa că un sentiment straniu de singurătate pusese stăpânire pe Anna şi Jack.

─ Fetiţa noastră s-a făcut mare, îi zise ea lui Jack într-o seară.

─ Aşa este. Mâine-poimâine auzim şi despre William.

─ Dacă pleacă şi el, o să rămânem singuri în toată casa asta mare.

─ Apropo, te-ai gândit ce cadou îi facem fetei noastre, acum că s-a dus la casa ei ?

─ M-am gândit să-i luăm o casă. De fapt, am câteva în vizor. Mergem mâine să le vedem ?

─ Sigur că mergem.

56. Specializarea lui William

Cât cei doi tineri însurăţei stătuseră în luna de miere, Anna şi Jack se duseră să caute o casă pentru ei. Dintre cele pe care Jack le avusese în vizor, una le plăcuse la amândoi şi o achiziţionară pe aceea. Caroline şi Albert se întoarseră din săptămâna lor de miere la părinţii ei. Sărbătoriseră în familie evenimentul şi apoi Anna le zise :

─ Pentru că sunteţi la începutul căsniciei voastre, eu şi Jack, v-am luat o casă care să fie numai a voastră. Sper să vă placă şi vouă ce-am ales noi.

─ Mulţumesc, mamă, zise Carol. Sigur ne va plăcea.

─ Mergem s-o vedeţi ? întrebă Jack

─ Sigur că da, spuse Albert

Cei patru, căci William era plecat, merseră la casa cumpărată. Şi lui Albert şi Carolinei le plăcuse casa, iar cei doi părinţi fuseseră mulţumiţi sufleteşte că putuseră să facă ceva pentru ei. Părinţii lui Albert, când aflară vestea, se angajaseră să le utileze şi să le mobileze casa cu ceea ce îşi vor alege ei.

Curând, cursurile universitare reîncepură. Anna renunţase la predat, ocupându-se mai mult de sculpturile ei şi de scrierea memoriilor. Fiind ocupată cu realizarea de expoziţii când pentru ea, când pentru fiica ei, nici nu realiză când trecu anul universitar. Împreună cu Jack, se pregătea pentru a participa la festivitatea de înmânare a diplomelor pentru cei din grupa lui William. Caroline trecuse şi ea în ultimul an şi era mare prilej de sărbătoare în casa Bradley-Austen.

Anna, Jack, Caroline şi Albert, îmbrăcaţi elegant, ajunseră în campusul universitar. Pe terenul de fotbal, fuseseră amenajate scaune pentru părinţi şi o scenă pentru absolvenţi. Profesorii universitari, în frunte cu directorul universităţii şi decanii facultăţilor, îşi aşteptau studenţii, care stăteau în primele rânduri.

Mai întâi, luă cuvântul directorul universităţii şi apoi decanii care îşi premiară cei mai buni studeţi. William primi şi el o diplomă de excelenţă, căci terminase primul din grupa sa şi i se înmână şi diploma de facultate. Anna şi Jack erau mândrii de el. După ceremonie, toţi cinci plecară spre casă, unde sărşătoriră evenimentul.

— Mamă, zise Will.

— Da ?

— Vreu să mă înscriu la specializare. M-a fascinat un curs despre pietre preţioase şi vreau să mă specializez pe aşa ceva.

— Eşti sigur ? întrebă Jack

— Foarte.

— Atunci nu văd ce te-ar împiedica.

— Tată, mamă, zise Carol. Eu şi Albert avem o veste pentru voi.

— Da ? Care ?

— În curând, o să fiţi bunici !

— Bunici ? Carol, aştepţi un copil ?

— Gemeni. Acum două luni am aflat.

— De ce aşa târziu ?

— Nu a avut niciun fel de simptome, zise Albert. S-a simţit foarte obosită într-o zi şi la insistenţele mele am mers împreună la doctor. Atunci am aflat.

— Ce bucurie ! zise Anna

— Ura ! exclamă William. O să fiu unchi. Bravo, surioară !

— Mulţumesc. Abia aştept !

— Şi noi. Vrem doar să fie sănătoşi.

Petrecerea în familie continuă, cu noi planuri. La o săptămână, William începu cursurile de specializare dorite. Când William termină cursurile era deja unchi, căci Carol născuse gemeni, băieţi. Pentru Anna şi Jack începea o nouă etapă a vieţii lor. Venirea pe lume a gemenilor fusese un prilej de sărbătoare, de bucurie generală, dublată de faptul că William anunţase că primise diploma de specializare. El urma să plece la o expoziţie de pietre preţioase.

57. Magazinul lui Will

Pentru că avea mare încredere în mama lui, o rugă pe aceasta să-l însoţească la expoziţie, lucru pe care Anna îl acceptase cu bucurie. Se simţise onorată că fiul ei o

invită la un astfel de eveniment. Când Will o anunţase şi că evenimentul avea să aibă loc în Germania, Anna abia aştepta să plece.

Jack rămase acasâ, să se ocupe cu găsirea unui cămin bun pentru gemenii lui Carol. Cei doi, mamă şi fiu, plecară cu un avion spre New York, apoi schimbară cursa spre Berlin. Ajunseră amândoi târziu, noaptea şi se cazară la un hotel. Expoziţia pietrelor avea să se ţină peste trei zile, timp suficient pentru ca Anna să-i arate lui William câte ceva în Germania.

William, abia aştepta să afle mai multe despre ţara natală a mamei lui. Mai multe decât faptul că fusese Germania Hitleristă, cum o numeau unii americani încă. A doua zi, după micul de jun, amândoi plecară din Berlin spre Dortmund, oraşul Annei. Acolo, ea se duse la casa soţilor Doneck. Era conştientă că trecuseră mulţi ani şi că poate nu-i va mai găsi în viaţă, dar spera ca cel puţin Eliza să mai locuiască în vechea casă. Ajunseră amândoi la acea casă şi Anna sună la uşă. O adolescentă de vreo 17 ani, cu păr lung şi blond şi ochi albaştrii îi deschise uşa.

— Bună ziua, zise Anna pe germană.

— Bună ziua. Căutaţi pe cineva ?

— Da. Poate puteţi să mă ajutaţi.

— Intraţi, vă rog.

Amândoi o urmară pe acea adolescentă, care-i conduse în sufrageria casei.

— Aşteptaţi s-o chem pe mama.

— Bine.

Peste câteva momente, o femeie, însoţită de aceeaşi adolescentă îşi făcu apariţia. În ciuda vârstei, a chipului schimbat şi maturizat, Anna o recunoscu pe Eliza.

— Fiica mea mi-a spus că vreţi să găsiţi pe cineva.

— Deja am găsit, Eliza, zise Anna pe engleză de data aceea.

— Anna ? zise ea uimită.

— Chiar ea !

— Anna ! Ce bucurie ! zise aceasta îmbrăţişând-o. Ţi-o prezint pe fata mea, Carla.

— Ne-am cunoscut.

— Ea e Anna. Ţi-am vorbit despre ea.

— Îmi pare bine să te cunosc. Urmăresc toate expoziţiile televizate organizate de dumneavoastră. Vreau să dau la Arte Plastice după liceu.

— Hm ! Mă bucur. Te-ai schimbat, Eliza !

— Şi tu, Anna.

— El este William, fiul lui Jack. Eu şi Jack ne-am recăsătorit.

— O ! Ai multe să-mi povesteşti !

Cele două, la o cafea, depănară amintiri, Anna vorbindu-i de viaţa ei pe scurt. Află de la Eliza că soţii Doneck se prăpădiseră.

— I-ai dus la vechiul cimitir ?

— Da. S-a mai extins puţin.

— O să trec şi pe-acolo !

— Mă bucur că te-am văzut, Anna.

— Şi eu, Eliza. Mergem, Will ?

— Da, mamă. Mulţumim de ospitalitate.

— Cu plăcere.

Cei doi părăsiră casa, iar Anna trcu prin pia flori. Urmând indicaţiile Elizei, ajunse la mormântul soţilor Doneck. Erau înmormântaţi unul lângă celălalt. Puse buchete de flori la amândouă şi apoi se duse spre mormântul lui Franz. Nu mai era la fel de îngrijit ca ultima dată când fusese la el. Puse buchetul de flori şi zise :

— El era Franz. A fost primul meu logodnic.

— Mi-a spus tata.

— Ce ţi-a mai spus ?

— Stăm mult de vorbă. Mi-a spus mai multe lucruri, dar nu ştiu tot. Ştiu că a murit într-un accident.

— Aşa este. Acum, să mergem la mama mea.

Ajunseră şi la mormântul mamei ei.

— Crezi că mama ta e liniştită acolo unde e ?

— Nu ştiu, Will. Îmi place să cred că da. În fond, părinţii sunt mulţumiţi când copiilor le este bine.

— Aşa este. Mergem ?

— Da.

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Te ascult.

— Să ştii că vreau să-mi deschid un atelier de design de bijuterii, iar cele mai frumoase lucrări să le expun într-un magazin. Crezi că este o idee bună ?

— Te pot ajuta la prima expoziţie. Cunosc foarte multă lume care ar veni numai pentru că fac eu invitaţia. Poate că cineva se va găsi care să-ţi ducă visul până la capăt, să te susţină pe mai departe.

— Anna ?

— Da ?

— Niciodată nu mi-aş dori o mamă mai bună decât tine !

— Mulţumesc.

Cei doi se întoarseră în Berlin, la hotel, unde se odihniră, iar în ziua următoare participară la expoziţie. Fusese o expoziţie minunată şi educativă. Când se întoarseră acasă, Anna îi împărtăşi visul lui Will şi lui Jack, iar acesta fusese de acord să ajute. Când Will se hotărî să-şi deschidă atelierul, Anna şi Jack îi căutară cel mai bun amplasament şi apoi Anna se ocupă de invitaţii.

Magazinul lui Will se nmea *„Fascinantele pietre”* şi se bucurase de un real succes.

58. Gemenii

Odată cu magazinul său, William se lansă în afaceri. Nu făcea afaceri periculoase cu pietre preţioase, ci avea un furnizor, care i le procura, iar el le dădea la prelucrat şi şlefuit. Bijuteriile lui Will ajunseseră să fie unele dintre cele mai căutate. Lunile trecură şi Anna primi un telefon de la fata ei Carol.

Albert se angajase şi era plecat din Los Angeles cu afacerile lui, iar lui Carol îi venise sorocul să nască şi dădu telefon la mama ai.

— Mamă !
— Carol !
— Vino până la mine. Sunt singură şi cred că mi s-a rupt apa.
— Stai calmă şi liniştită. Iau un taxi şi într-o clipă sunt acolo. Pregăteşte-ţi dacă poţi cele trebuincioase pentru maternitate.
— Le am lângă mine.
Anna comandă un taximetru şi-i dădu telefon lui Jack, ce era plecat la magazinul lui Will ca să-l ajute cu ceva.
— Jack ?
— Da, Anna.
— Spune-i lui Will să lase treburile şi să-l găsească pe Albert. Carol se pare că va naşte. Eu sunt în drum spre ea.
— Da, Anna. O să venim şi noi la spital.
— S-a întâmplat ceva cu mama ?
— Nu, Will. Sora ta naşte.
— Să-l anunţăm pe Albert.
Cei doi îl anunţară pe Albert, apoi luară calea maternităţii, unde Anna deja ajunsese împreună cu fiica ei. Caroline fusese preluată imediat şi dusă deja în sala de naştere, căci contracţiile erau foarte dese şi supărătoare. Anna rămăsese pe hol şi curând veniseră şi Jack cu Will.
— Albert ?
— L-am anunţat. Va încerca să vină şi el la timp, dar ştii cum e cu traficul la ora asta a prânzului.
— Da, aşa este.
— Carol ?
— A fost dusă la sală.
Cei trei rămaseră pe coridor. Între timp, reuşi să apară şi Albert. Peste alte câteva momante veni şi doctorul.
— Cine este Albert Morris ?
— Eu.
— Felicitări. Şi mama şi gemenii sunt bine.
— Mulţumim.
— Te poţi duce s-o vezi.
Albert plecă.
— Au fost complicaţii ? întrebă Anna
— Nu. Noroc că gemenii nu erau în coborâre, că am reuşit să-i facem cezariană. Era mai indicat.
— Deci, torul e bine.
— Sunteţi mama ei ?
— Da.
— Staţi liniştită. Totul este bine !
— Mulţumesc.
Doctorul plecă.
— Erai neliniştită mamă ?

― Da, puţin, dar mi-a trecut.

― Haideţi şi voi să-i vedeţi, strigă Albert la ei.

Merseră cu toţii s-o vadă pe Carol şi pe gemeni. Anna îşi aminti de emoţia pe care o trăise ea când o adusese pe Carol pe lume şi plânse.

― Mamă, am decis ca pe primul geamăn scos să-l numim Mark, ca pe tata, iar pe-al doilea Jack, ca pe tata de-acum.

Jack plânse. Încă o bucurie din partea fiicei lui.

― Bine. Cum vreţi voi, zise Anna.

Mai rămaseră o vreme acolo şi apoi se retraseră cu toţii pentru ca gemenii împreună cu mama lor să se poată odihni. Se duseră cu toţii spre casa lor, unde vorbiră despre această nouă din viaţa lor. Acum, Anna şi Jack erau bunici !

59. Probleme

Caroline se întoarse acasă de la maternitate şi Anna îşi intră în rolul de bunică, ajutându-şi fata cu gemenii. Între timp, William începea să prospere. Angajase o secretară pe nume **Susan Carter** şi un nou ucenic. Era o ea şi se numea **Cathy Johnson**. Cele două angajate se descurcau foarte bine, Cathy prinzând repede ceea ce avea de făcut. Lucrările ieşite din mâinile lui Cathy erau deosebite, fine, elegante, bine şlefuite, având cele mai diverse forme.

Cathy era o tânără înaltă, cu păr lung roşcat şi ochi verzi. Mereu se ducea şi-l întreba pe William despre lucrările ei şi se îndrăgostise, în secret, de acesta. Lui Will nu-i stătea capul la aşa ceva încă. Cealaltă, Susan era mai mică de statură decât Cathy şi avea un păr lung, blond şi ochi albaştrii. Era un fel de om bun la toate şi William o aprecia foarte mult pentru felul ei ordonat şi metodic. Şi ea-l plăcea pe Will, dar era mai timidă din fire şi-şi ascundea sentimentele. Cathy, în schimb, nu se ferea să-i facă lui Will curte.

Văzând ea că încercările ei de a fi băgată în seamă, de a fi apreciată dădeau greş nu pentru că era ea de vină sau altcineva, ci pentru că Will era prea ocupat în ultima vreme ca să realizeze ceea ce se petrece în jurul său, deveni mai supărăcioasă. Când vedea uneori că şeful ei o lăuda pe Susan, Cathy începu s-o privească pe aceasta cu ca pe un duşman.

Zilele treceau, afacerea lui William sporea şi lui nici prin cap nu-i trecea că îl paşte o răzbunare. Cathy, nu era chiar genul de persoană care să se lase păgubaşă când ceva nu-i mergea. Ea vroia totul pentru sine, credea că totul i se cuvine ei şi plăcnuia în secret să-l distrugă pe William, dacă acesta continua să nu-i acorde atenţie. Susan, în schimb, era foarte inteligentă şi observase comportamentul schimbat al lui Cathy şi începuse să facă cercetări, însă nu descoperise nimic. Intuiţia ei îi spunea că se pregăteşte ceva.

Într-o zi, William era plecat la o şedinţă, urmând să vină după amiaza la birou. Cathy pregătea răzbunarea. Presimţind că se va întâmpla ceva rău, Susan, îi rugă pe câţiva angajaţi să plece acasă, iar celorlalţi le dădu ea drumul. Într-o plasă specială, ea

reuşi să pună cele mai valoroase lucrări din atelier şi apoi se duse s-o caute pe Cathy. Aceasta era undeva la subsolul clădirii, înconjurată de butoaie cu benzină.

— Ce vrei să faci, Cathy ? întrebă Susan când o găsi.

— Ceea ce se vede. O să dau foc la clădirea asta şi la atelierul ăsta.

— De ce ? Ce s-a întâmplat ? hai să vorbim ! Poate rezolvăm ceva.

— Să vorbesc cu tine ? Favorita şefului ? Ca să mă pârăşti ? Nu eşti tu aceea căreia şeful îi spune : „Bravo, Susan !", „Foarte bine, Susan !" ? Mie îmi zice numai „E bine, Cathy ! Faci progrese !"

— Cathy, ţi se pare ! Domnul Bradley-Austen este foarte ocupat. Ne laudă pe-amândouă în acelaşi fel !

— Ia te uite la ea ! Îi spune „domnul" !

— Cum ai vrea să-i spun ?

— Lasă, că ştiu eu că-ţi place de el !

— Cine ţi-a spus ţie una ca asta ?

— Nu trebuia să-mi spună nimani ! E cât se poate de evident !

— Cathy, nu-i adevărat !

— Parşivilor, strigă ea, aruncând un chibrit aprins pe jos.

O puternică explozie se auzi, chiar în momentul în care patrula de pompieri trecea prin zonă. Maşina patrulei se opri, sună la poliţie şi salvare. William terminase şedinţa şi, în maşina ce fusese a tatălui lui şi care era a sa acum, se îndrepta spre birou, când văzu un fum negru şi o mulţime de maşini oprite. Realiză că fumul nu avea de unde să vină, decât de la atelierul şi magazinul său. Opri maşina şi înaintă până la banda galbenă de restricţie.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el un poliţist care veghea să nu treacă nimeni.

— O explozie. Se pare că sunt persoane înăuntru.

— Daţi-mi voie să trec. Este magazinul meu.

— Treceţi, domnule.

Ajuns mai aproape, văzu coşmarul : flăcări uriaşe se ridicau ameninţător, iar pompierii încercau să le stingă cât mai repede ca să nu producă multe pagube în jur. Un pompier, îmbrăcat în echipament special, ieşi cu un corp pe braţe. Avea arsuri grave. Will o recunoscu pe Susan, secretara sa şi se apropie rapid de targa unde aceasta fusese lăsată.

— Susan ! Eşti bine ?

— Îmi pare rău, îngână aceasta leşinând.

— O cunoaşteţi ? întrebă doctorul ce se ocupa de ea.

— Da. E an... se opri brusc.

— E ?... zise doctorul

— Logodnica mea ! zise el.

— Atunci urcaţi în ambulanţă.

Cei doi urcară în ambulanţă, îndreptându-se spre spital, în vreme ce, în urma lor, focul era stins. Cathy nu supravieţuise, căci fusese prima afectată de explozie.

60. Mărturisirea lui Susan

Ambulanţa ajunse la spital, unde Susan fusese preluată imediat şi dusă în sala de operaţii. Suferise arsuri ce cereau îngrijire urgentă. Will îşi sună părinţii spunându-le ce s-a întâmplat. Anna vroise să vină lângă el, dar Will îi spuse că se descurcă singur. O rugă să afle dacă poate da de părinţii lui Susan sau rude ale ei pe care să le anunţe, iar pe tatăl lui, îl rugase să sune el pe cei câţiva angajaţi să nu mai vină câteva zile la muncă, dar să nu le spună ceea ce se întâmplase.

Îngrijirile Susanei durară câteva ore bune, dar doctorul îl anunţase pe William, că pericolul trecuse şi că este la salonul 155. Acesta se duse la salonul ei. Se simţea răspunzător pentru ceea ce i se întâmplase, cu toate că nu ştia ce anume se întâmplase de fapt. Faţa ei nu fusese afectată, iar restul corpului, afectat de arsuri avea să se vindece, iar cicatrici nu aveau cum să rămână. Will îşi luă un scaun şi se aşeză lângă patul ei. Susan se trezi.

― Îmi pare rău, domnule.

― Nu vorbi, Susan. Odihneşte-te acum. O lăsă să se odihnească şi el plecă din spital.

William se duse să-şi recupereze maşina şi văzu că atelierul său era ruinat. Era decis să-l refacă, chiar dacă arsese. Se urcă în maşină şi se duse acasă. Anna îl anunţă că nu reuşise să afle nimic, iar Jack că făcuse anunţul.

― Le-am spus angajaţilor că le dai câteva zile libere, zise el. Am făcut bine ?

― Da, ai procedat bine.

― Ce s-a întâmplat ? întrebă Anna

― Pot sta de vorbă numai cu tine, mamă ?

― Da. Hai să mergem în camera ta.

Urcară amândoi şi William îi povesti ceea ce ştia el.

― Ţii la fata asta, Susan, nu-i aşa ?

― Da. Cred că da, zise el ştergându-şi lacrimile

― Eu cred că trebuie să cauţi înauntrul tău. Poate vei descoperi că ţii într-un fel special la ea. Acum, odihneşte-te ! Eu şi tata ne vom ocupa să-ţi găsim alt loc de atelier. Acolo nu te mai duci !

― Bine, mamă !

Anna ieşi din cameră lăsându-l să se odihnească.

― Ce s-a întâmplat ?

― Fiul nostru s-a maturizat. Cred că este îndrăgostit, dar nu-şi dă seama încă.

― E bine ?

― Se odihneşte.

A doua zi, Will se duse din nou la spital. O găsi pe Susan trează, cu moralul ceva mai ridicat.

― Bună Susan, zise el.

― Bună ziua, domnule !

― Să lăsăm politeţurile. Spune-mi William sau Will. Ţi-am adus flori.

― Mulţumesc.

William le lăsă pe o masă şi când veni o asistentă, o rugă să le pună într-o vază.

— Ce s-a întâmplat, Susan ?

— E vorba despre Cathy, domnule. Am găsit-o la subsolul clădirii cu nişte butoaie pline cu benzină. Spunea că ei nu-i acordaţi atenţie, că îmi acordaţi mie toată atenţia dumneavoastră. Spunea că dacă nu va căpăta atenţie va face ceva care s-o aducă în atenţia dumneavoastră.

— Spune-mi „tu”, pentru numele lui Dumnezeu !

— O să încerc. Cred că te plăcea foarte mult şi credea că eu sunt rivala ei. Am încercat să-i spun că i se pare, că ne tratezi pe-amândouă la fel. Am încercat s-o opresc, dar nu am putut, zise ea începând să plângă.

William se aşeză pe marginea patului şi cu delicateţe, o luă pe Susan în braţele sale. Mama sa avusese dreptate. După ce Anna plecase din cameră, William nu adormise imediat. Se gândise multă vreme la ceea ce-i spusese mama lui. Nu înţelesese ce anume vroise să spună Anna când îi spusese să caute cu atenţie şi poate va descoperi ceva nou. Stând însă în patul său, în mintea lui năvăliseră imagini despre Susan. Cum ea era mereu acolo unde trebuia, fără ca el să-i ceară asta. Observase atitudinea lui Cathy, pe care o considera obositoare şi-şi dăduse seama că aceasta-l plăcea, dar nu vroise să recunoască. Îşi amintise de unele momente în care o privise pe Susan minute întregi fără un motiv anume, că ea fusese cea care-l sprijinise foarte mult şi descoperi cu surpriză că se îndrăgostise. Da, se îndrăgostise de Susan pe nesimţite şi fusese necesar ca mama lui, printr-un simplu îndemn să-i deschidă ochii.

Susan era ceea ce-i trebuia lui William : o fire liniştită, inteligentă, nu prea vorbăreaţă din fire. O extensie a lui, o parte a lui lipsă. Era cea care-l completa pe el în mod armonios.

— Nu mai plânge, Susan, îi spuse el, dându-i drumul. Să uităm ceea ce-a fost. Vom vedea de-acum încolo ce vom face.

— Am presimţit că ceva rău urma să se întâmple şi mi-am asumat răspunderea să le dau drumul angajaţilor. L-am rugat pe unul dintre ei să ia un săculeţ, unde am pus nişte piese valoroase şi să plece cu toţii, apoi am găsit-o pe Cathy şi restul îl ştiţi.

— Te-ai preocupat de integritatea angajaţilor mei şi să nu se piardă chiar toată munca ?

— Da. Ştiu că nu am procedat corect, darm-am gândit că...

— Incetează să mai gândeşti pentru alţii, Susan. Puteai să-ţi pierzi viaţa. La asta nu te-ai gândit ?

— În acele momente nu prea mai conta.

William rămase surprins. Nu mai zise nimic.

61. Căsătoria lui William

Susan se recuperă frumos şi chiar repede. Când doctorii îi făcuseră externarea, aceasta iar se gândise la alţii, mai puţin la ea şi plecase din spital singură, cu un taximetru spre casa ei. Când Will se dusese s-o viziteze, acesta aflase că ea fusese externată. Afacerea lui William se pusese din nou pe roate, în altă locaţie şi cu ajutorul

bijuteriilor salvate de Susan, acesta prosperase. Oamenii săi aflaseră până la urmă adevăratul motiv pentru care fuseseră lăsaţi pe liber. William, îi plăti pentru zilele libere ca şi când ei ar fi muncit. Pentru asta, angajaţii săi îl apreciau foarte mult şi erau foarte loiali.

Will descoperise că o iubea pe Susan cu fiecare zi ce trecea tot mai mult şi fusese şocat că nu-l anunţase că iese din spital. În week-end, el cumpără un imens buchet de crini albi şi se duse la adresa lui Susan, căci aflase unde stă. Era decis să nu o piardă şi cumpărase şi un inel de logodnă. Avea să meargă la risc. Ajunse în faţa uşii ei şi sună.

Susan se miră, căci locuia singură şi nu aştepta pe nimeni la ea în acea zi. Deschise totuşi uşa şi se trezi în faţa ei cu un buchet de crini.

— Da ? spuse ea surprinsă.

— Livrare specială pentru domnişoara Carter, îl auzi ea pe Will.

— Intraţi, vă rog.

William intră în holul casei şi-i dădu buchetul Susanei.

— Văd că nu-mi spui „tu” încă !

— Să mergem în sufragerie.

El o lăsă pe ea prima ca să-i arate drumul şi o urmă îndeaproape. Ajunseră în sufragerie şi ea-l invită să ia loc.

— Fugi de mine ?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Ai plecat din spital fără să mă anunţi.

— Da, n-am vrut să vă derajnez.

— Susan, să ştii că m-am mutat la alt atelier şi magazin. Părinţii mei mi-au găsit locul potrivit. Angajaţii s-au întors la munca lor şi datorită pieselor salvate de tine, am reuşit să ne relansăm. Te aştept şi pe tine să te întorci.

— Eu nu cred că mă mai întorc.

— De ce ?

— Pentru că dacă nu eram eu, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea cu fostul atelier şi magazin.

— Crezi că aş fi fost fericit împreună cu ea ?

Susan făcu nişte ochi mari.

— Se pare că iarăşi decizi tu ce-i mai bine pentru alţii, în loc să laşi lucrurile să decurgă în mod firesc. Eu cred că te-ai îndrăgostit de mine, dar ţi-e ruşine să recunoşti sau ţi-e prea frică !

— Domnule...

— Lasă-mă să vorbesc. Ai fost alături de mine în momentele cele mai potrivite. Cathy se cerea lângă mine. Îmi invada spaţiul, teritoriul, mă sufoca de-a dreptul, dar tu ai reuşit mai mult decât ea. ai reuşit să-mi arăţi pe viu concepţia pe care o aveam eu despre dragoste. Pentru mine, dragostea nu înseamnă invadare, sufocare, marcarea teritoriului. Înseamnă doze mici de respect. Lucruri banale pe care le făceai tu, mi-au arătat că-mi ofereai dragoste. Când eram trist, îmi spuneai că mâine va fi mai bine. Dacă eram obosit şi nu voriam să fu deranjat, făceai în aşa fel, încât să nu fiu deranjat de nimeni. Dacă mă vedeai somnoros, îmi dădeai o cafea caldă ca să-mi revin.

Faci în aşa fel, încât mă completezi. Nu mă simţeam bine în prezenţa lui Cathy, dar o acceptam pentru ca să n-o jignesc, dar începusem deja să ţin la tine. M-am îndrăgostit de tine Susan şi am decoperit asta într-o zi când ai fost lângă mine. Aveam mare nevoie de suport moral în acea zi şi tu mi l-ai oferit. Nu am vrut să recunosc că mă îndrăgostisem de tine, dar mama m-a asfătuit să caut în interiorul meu şi să văd ce pot descoperi. Pot să-ţi spun că te-am descoperit pe tine, Susan. Aşa că, acestea fiind spuse, eu îţi pun cutia asta pe masă.

William scoase cutia în care se afla inelul de logodnă şi o puse acolo unde zisese.

─ Dacă te întrebi ce este înăuntru ei, continuă el, este un inel de logodnă. Eu sunt decis să nu te pierd şi vreau să fii soţia mea. Dacă tu consideri că nu eşti încă pregătită pentru asta, atunci rămâne să mă anunţi, zise el ridicându-se. Decizia îţi aparţine, Susan, spuse el dând să plece din sufragerie.

─ Stai ! zise ea.

El se opri brusc din drumul lui

─ Nu pleca. Nu mă aşteptam la asemenea cuvinte din partea ta. Îţi mărturisesc că şi eu te iubeam. Te iubesc înccă, dar am considerat de cuviinţă să nu-ţi spun, pentru că te vedeam împreună cu ea şi credeam c-o preferi. Mi-ar place tare mult să-ţi fiu soţie.

─ Eşti sigură Susan ? Nu vreau să regreţi mai târziu.

─ Nu voi regreta.

El se apropie de ea şi deschise cutia punându-i inelul de logodnă pe deget, apoi o îmbrăţişă tandru. Deciseră amândoi să meargă la părinţii lui ca să le spună vestea. Jack şi Anna o primiră cu braţele deschise. Cu mare surpriză, Anna află că ea era o rudă îndepărtată a Cassandrei, că aceasta nu mai era şi că locul unde odinioară fusese „Lumea Cassandrei” devenise „Phoenix”, cea mai renumită casă specializată în casting. Organizarea nunţilor era pasiunea fiicei Cassandrei şi a nepoatei acesteia. Mai aflase că Susan rămăsese de curând fără părinţi şi că se descurcase singură, drept urmare deveniseră rapid prietene.

Caroline, Anna şi Jack se ocupară de toată nunta, iar ceremonia fusese una restrânsă, intimă, unde totul se petrecuse în familie. Ca şi la Caroline, tot părinţii le dăruiră o casă. William era de acum, un bărbat însurat.

<u>Prolog...</u>

Anii au început să se rostogolească peste Anna şi Jack în mod cât se poate de firesc, iar nepoţii au început să crească. Ce mândrii fuseseră amândoi când şi din partea lui William veniseră doi nepoţi : o fată şi un băiat. Caroline se lansase în lumea artiştilor, participând la diverse expoziţii sau având ea însăşi unele. William începuse să aibă succes, devenind cel mai căutat furnizor de bijuterii. Începuse să lucreze cu nume mari, ca Valentino, Armani, Yves Saint Laurent şi alţii. Nepoţii creşteau mari. Totul se desfăşura în mod cât se poate de firesc.

Odată cu trecerea timpului, sănătatea lui Jack începuse să fie din ce în ce mai şubredă, curând acesta rămânând la pat. Anna îl îngrijise chiar ea, dar după vreo doi ani lungi, Jack se stinse. Funerariile fuseseră făcute şi suportate de copiii Annei. Fusese un moment deosebit de trist pentru Anna, care rămânea singură, dar făcuse fată cu brio, ajutată de patru nepoţi frumoşi şi de copiii ei, de care era cât se poate de mândră.

Când nepoţii se făcură mărişori, cam prin liceu, se îmbolnăvi şi Anna. Stătea la pat, având grijă de ea o asistentă, pe care copiii o angajaseră. Nu vroise să accepte pe nimeni, dar la insistenţele copiilor, acceptase. Zilele treceau, iar ea se simţea din ce în ce mai rău. Problemele bătrâneţii începeau s-o copleşească şi simţindu-şi sfârşitul aproape, o rugă pe asistentă, într-una din zilele ei mai bune, s-o ajute la ceva. Cu ajutorul ei, îşi ordonă memoriile scrise de mână cu migală, le puse într-o mapă frumoasă şi ceru ceva de scris. Pe o măsuţă de scris, ce putea fi pusă pe patul ei, ea se apucă şi scrise o scrisoare. Era dedicată copiilor ei. A doua zi, asistenta n-o mai găsi pe Anna în viaţă.

Era o dimineaţă superbă de primăvară. Asistenta Annei intră pe uşa casei, apoi se îndreptă spre dormitorul pacientei ei. Dădu draperiile la o parte şi zise :

─ E o dimineaţă superbă afară, domană Anna.

Când Tina se întoarse, crezu că Anna doarme încă. Se apropie de ea, vrând s-o zgâţâie, dar se opri, când văzu un bilet pe care scria Tina. Îl luă încet şi-l citi :

„Umblă încet, draga mea Tina. Îmi cer scuze că n-o să-ţi răspund, dar în noaptea asta cred că mă voi duce la ceruri. Ai pe masa de lângă pat o mapă şi o scrisoare. Sunt pentru copiii mei. După înmormântarea mea, dă-o lor. Spune-le să mă îngroape lângă Jack, să nu-i tulbure somnul acestuia. Adio, Tina ! Nu plânge pentru mine, căci viaţa mea a fost foarte frumoasă şi acum, se pare că am ajuns la capătul ei. Ai grijă cum le dai vestea copiilor mei, ca să nu mă jelească prea tare şi prea mult timp."

Tina îngenunchie lângă patul ei.

─ Aţi plecat fără să vă ţină cineva o lumină la capul patului. Aţi vrut să plecaţi singură, fără ca nimeni să nu vă vegheze. Mereu vă îngrijiţi de ceilalţi, chiar şi după moarte. Nu vă faceţi griji, voi anunţa familia dumneavoastră şi le voi spune dorinţa. Adio, doamnă dragă.

Tina dădu telefon Carolinei prima dată şi apoi lui William. Aceştia se puseră imediat în mişcare. Funerariile Annei se desfăşurară într-o linişte solemnă, iar la cimitir fuseseră respectate indicaţiile ei de a fi îngropată lângă Jack. Nimeni nu plânse, ci doar fusese tăcere. Când se întoarseră, casa Annei părea pustie.

─ Pare pustiu fără mama şi tata aici, îi zise Carol lui Will.

─ Aşa este, dar pentru noi, viaţa merge înainte.

─ E ca şi când n-ar fi plecat de aici !

─ Da, e straniu, dar aşa este.

─ Va trebui totuşi s-o vindem.

─ Puteţi să mi-o lăsaţi mie ? Sunt divorţată şi băiatului meu i-ar trebui o casă, zise Tina. Vi-o cumpăr eu.

─ Nu-i nevoie s-o cumperi. Ţi-o dăm ţie. Cred că mamei i-ar fi plăcut.

─ Am ceva pentru voi. Mama voastră mi-a spus să vă dau asta după ce...

— Mulţumim.

Will şi Caroline luară mapa aceea şi se duseră amândoi în sufrageria casei şi citiră biletul mamei lăsat pentru ei. Plânseră amândoi, dar Carol zise :

— Am să mă ocup personal de editarea cărţii.

— Şi cum o vei numi ?

— ***„Strada vieţii”***. I-o dedic mamei mele, post mortem.

— Bună idee.

Caroline se ţinu de cuvânt. Găsi o editură interesată să publice memoriile Annei. Aşa luă naştere ***„Strada vieţii”*** scrisă de Caroline Morris şi dedicată Annei Adersen Bradley Austen. Datorită cunoştinţelor Carolinei şi a celor care o cunoscuseră pe Anna şi care mai erau în viaţă, cartea se văndu foarte repede.

Unul dintre cumpărători fusese chiar strănepotul lui Kirk Maxwell. Acesta, deschisese cartea, iar la început scria ;

„Această carte a fost editată datorită mie, Caroline Morris şi este dedicată Annei Adersen Bradley Austen, mama mea.”

După această dedicaţie, urma prefaţa cărţii, ce era şi ultima scrisoare a Annei către copiii ei. Ea spunea :

„Dedic această scisoare, purtând titlul ***Drumul vieţii****, copiilor mei minunaţi William şi Caroline şi nepoţilor mei, pentru a le fi un sprijin şi o ultimă povaţă. Dragii mei, atunci când deschidem ochii şi silabisim primul nostru cuvânt, chiar dacă acesta e doar un sunet, înseamnă că ne-am născut, am început să mergem pe drumul vieţii.*

Dar oare ce e acest drum al vieţii ? Este o şosea pe care mergem după ce ne naştem. Maşina care rulează pe acel drum este trupul nostru, iar benzina este sufletul. Pătrundem pe drum goi şi neputincioşi şi părinţii sunt cei care ne călăuzesc paşii. Este momentul în care înveţi cum să mănânci, cum să vorbeşti, cum să mergi. Este clipa în care jucăriile viu colorate fac parte din universul tău, momentul în care fiecare lucru din jurul tău îţi stârneşte o curiozitate nemăsurată.

Începem să facem primii paşi, lumea întreagă ni se pare prea mare pentru noi care suntem mici, dar în acelaşi timp ni se aşterne în faţa noastră. Ne mişcăm mai de-a buşilea, mai în picioare, descoperind încetul cu încetul casa în care creştem. Ieşim dintre cei patru pereţi atunci când suntem suficient de puternici şi ştim să vorbim, să mâncăm şi alte treburi fireşti omului. Primul contact cu exteriorul ni se pare brusc, având un impact mare asupra noastră, dar viaţa adevărată începe odată cu mersul la un cămin, atunci când ne vedem puşi în ipostaza să interacţionăm cu cei la fel ca noi, când ne facem primii prieteni, când primele amintiri frumoase încep să se contureze.

Lumea din exterior ni se pare mare, dar încercăm să comunicăm cu cei din jurul nostru atât cât ne pricepem. Constatăm cu uimire că cei din jur ne înţeleg şi vorbesc aceeaşi limbă ca şi noi. Atunci începe integrarea noastră în comuniune, vorbind cu cei din jurul nostru, învăţând lucruri noi şi interesante.

Dar timpul se scurge şi ne trezim în clasele primare, când încercăm să descifrăm tainele întortocheate ale alfabetului şi ale scrisului. Scriem mai stingher, mai stângaci, mai urât la început, dar ne perfecţionăm pe măsură ce evoluăm pe scara socială, căci din clasele primare, ne putem considera integraţi în societate ! Sărim pe nesimţite în clasele gimnaziale, când decoperim cu uimire fascinaţia materiilor.

De la gimnaziu, ajungem la liceu şi, de atunci, suntem şoferi pe propriul drum. Încep necazurile, încep bucuriile, nopţi nedormite uneori, primii fiori ai iubirii. Colegi noi, lume interesantă, poveşti, bancuri, o lume în care te simţi interpret într-o piesă de teatru. Drumul pe care începi a-l parcurge nu este deloc o şosea dreaptă, ci una cu multe curbe, cu suişuri şi coborâşuri, unde nu există semne de circulaţie care să te ghideze. Rulăm cu viteză mai mare sau mai mică şi când dăm de greu ni se pare că urcăm cea mai abruptă pantă şi ne întrebăm cu mirare de unde a apărut ea în faţa noastră, dar o urcăm, căci nu avem o altă soluţie. Ne enervăm, obosim, dar nu încetăm să urcăm, căci dincolo de panta aceea ştim că ne aşteaptă ceva minunat.

Când abandonăm ceva, simţim cum mergem cu o viteză uluitoare la vale, coborând o altă pantă, periculos de înclinată, dar simţim că avem aripi ca să zburăm şi parcurgem şi bucata aceea de drum curioşi să vedem ce ne aşteaptă la capătul ei. De devenim trişti dintr-un motiv sau altul ne trezim brusc într-un tunel. E întuneric acolo, e rece, e umezeală, ne este frică, dar vedem o lumină şi accelerăm spre ea şi când ieşim mai în larg, mai în lumină, râdem, căci am dat de o porţiune de drum netedă, ce ne lasă să răsuflăm uşuraţi după eforturile pe care le-am făcut.

Ne trezim la facultate, moment în care facem paşi către maturizarea noastră, dăm piept cu lumea întreagă şi învăţăm pentru viitorul nostru. Ne trezim apoi la casa noastră. Suntem noi înşine părinţi, avem copii pe care trebuie să-i îndrumăm pe drumul vieţii la fel de bine cum ne-au îndrumat pe noi părinţii. Suntem, în sfârşit, maturi ! De acum, trăim cu bucuriile pe care ni le aduc copiii noştri. Plângem odată cu ei, râdem, îi ajutăm să meargă pe propriul lor drum, povăţuindu-i atunci când dau de greu, dar mereu lăsându-i liberi să facă propriile lor alegeri.

Drumul continuă nestingherit, cu urcuşuri şi coborâşuri, cu tuneluri, cu porţiuni din ce în ce mai mari de drum întortocheat sau drept. Dar, la un moment dat, drumul se termină brusc. În faţă nu mai este nimic, decât o prăpastie. Te întorci, vrând să o iei inapoi, dar drumul pe care ai ajuns acolo a dispărut. Te simţi obosit, picioarele ţi se inmoaie, te aşezi jos să-ţi tragi răsuflarea, meditezi la tot ceea ce ai văzut sau întâlnit pe drumul parcurs, închizi ochii şi eşti mai uşor. Aceea e clipa în care ai trecut într-o nouă etapă, etapa imaterială, unde drumurile nu există. De atunci, trupul încetează să se mai mişte, căci maşinii i s-a terminat benzina. Sufletul, însă rămâne mereu aproape de cei pe care i-a cunoascut, veghind mereu în tăcere, nevăzut.

Acesta este drumul pe care îl parcurgem fiecare dintre noi. El începe din punctul zero şi se termină într-un punct pe care numai Dumnezeu îl cunoaşte. Cât trăim, parcurgem drumul hărăzit fiecăruia dintre noi, drum care duce spre acelaşi inevitabil sfârşit, dar care ne învaţă cât de minunat este să fii ***OM*** *!"*

Aşa începea cartea Annei, ce relata despre toate momentele vieţii ei trăite din plin.

~~~Final~~~